

การศึกษาเปรียบเทียบเรื่องยาเสพติดให้โทษของ เด็กและเยาวชน
ในสถานพินิจและคุ้มครอง เด็กในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค

ปริญญานิพนธ์

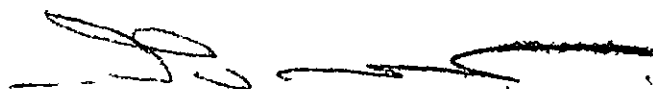
ของ

ร.ท.อ. สุชาติ บัณฑิตกุล

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

ตุลาคม ๒๕๑๙

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิต ได้พิจารณาปัญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควร
รับเป็นส่วนหนึ่ง ของ การศึกษาค้นคว้าหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัย-
ศรีนครินทรวิโรฒได้.

ประธาน

(ศาสตราจารย์ บุญถึง นันทนา)

กรรมการ
(อาจารย์กมลเพชร นิตร์สกุล)

ประกาศคุณูปการ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้เขียนได้รับพระราชทานเงินทุนเพื่อการวิจัยจาก "ทุนภูมิพล" ซึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไ้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมพระราชทานทุนทรัพย์ส่วนพระองค์ให้แก่มหาวิทยาลัยเร็นกรินทรวิโรฒ เพื่อพระราชทานแก่นิสิตในการทำวิจัยทางการศึกษา ผู้เขียนรู้สึก ซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณของล้นเกล้าล้นกระหม่อมอย่างหาที่สุดมิได้

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลงได้ด้วยความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก ศาสตราจารย์ บุญถึง แนนหนา อาจารย์ คมเพชร จักรศุกกุล ที่ได้กรุณาให้ข้อคิดเห็น แนะนำ ตลอดจนการแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ และ อาจารย์ บุญเชิด วิทยุโณนันตพงษ์ อาจารย์ สมสรร วงษ์น้อย อาจารย์ เชิดศักดิ์ ไชวาลินธุ์ ได้ช่วยเหลือในการสัมภาษณ์ เก็บข้อมูลและความกระจ่างในการใช้สถิติโดยเฉพาะวิธีการจัดการกับข้อมูล การแปลผล และอื่น ๆ นับว่าณาจารย์ทุกท่านมีส่วนสำคัญยิ่งต่อการเขียนปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณด้วยความเคารพอย่างสูง

นอกจากนี้ยังได้รับความกรุณาจาก ท่านอธิบดีศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง ท่านผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคทั้ง 4 แห่ง ตลอดจนเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องทุกท่านที่ได้ให้คำแนะนำและอำนวยความสะดวกในการเข้าไปสัมภาษณ์ เก็บข้อมูล และทุกท่านที่มีส่วนช่วยเหลือในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ โดยเฉพาะพวกน้อง ๆ ทุกคนที่อยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กทุก ๆ แห่งที่ได้ให้ความร่วมมือในการให้ข้อเท็จจริง นับว่าเป็นประโยชน์ต่อสังคมอย่างยิ่ง

ทั้งนี้ ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณและขอบคุณในความกรุณาช่วยเหลือและให้ความร่วมมือของท่านทุกท่านทุกคนโดยเฉพาะน้อง ๆ ไว้ว ฒ หันถวาย.

ร.ท.อ. สุชาติ นั้ทุ้นทุ่ล

ก่านำ

ผู้เขียนขอัญเชิญพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในรัชกาลปัจจุบัน พระราชทานเนื่องในพระบรมราชวโรกาสที่ได้เสด็จพระราชดำเนินไปทรงเปิดศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง และสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง เมื่อวันที่ 28 มกราคม 2495 ความว่า

"อนาถของชาติทุกชาติขึ้นอยู่แก่เด็ก เพราะเด็กคือผู้ใหญ่ในเวลาข้างหน้า ถ้าบุคคลได้รับการอบรมนิสัยให้เป็นพลเมืองดีอยู่ในศีลในธรรม เคารพกฎหมายบ้านเมืองเสียแต่ยังเยาว์ เมื่อเติบโตขึ้นพลเมืองของประเทศก็จะมีเท่านั้น และประเทศจะเจริญก้าวหน้าต่อไปได้ก็โดยต้องพลเมืองดีดังกล่าวนี้ ข้าพเจ้าจึงมีความพอใจที่รัฐบาลของข้าพเจ้าอันมีกระทรวงยุติธรรมเป็นเจ้าหน้าที่โดยเฉพาะ ได้มีความสนใจในปัญหาที่เกี่ยวกับเด็กและเยาวชนกระทำ ความผิด และพยายามศึกษาหาทางที่จะอบรมนิสัยบุคคลเหล่านี้ให้กลับตนเป็นพลเมืองดี ข้าพเจ้าตระหนักดีว่างานนี้เป็นงานใหญ่ งานใหม่และเป็นงานยุ่งยาก เพราะไม่ใช่เป็นเรื่องของศาล เท่านั้น แต่หากมีความสัมพันธ์กับปัญหาการศึกษา ปัญหาทางเศรษฐกิจและปัญหาเกี่ยวกับสวัสดิภาพของประชาชนอยู่ด้วย"

กระแสพระราชดำรัสนี้ ก้องอยู่ในจิตใจของผู้เขียนตลอดเวลา หากทุกท่านที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องและได้ปฏิบัติความกระแสพระราชดำรัสแล้ว เป็นที่มั่นใจได้ว่าการแก้ไขปัญหารื่องยาเสพติดให้โทษคงจะสำเร็จได้ด้วยดี

ผู้เขียนเมื่ออาชีพเป็นตำรวจ มีความสนใจเรื่องยาเสพติดมานาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการป้องกัน

✕ องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสว่า ทุกอย่างเกิดแต่เหตุ เมื่อเหตุกับผลย่อมดับ การเสพยาเสพติดให้โทษนั้นอะไรเป็นเหตุ หรืออะไรเป็นปัจจัยให้เกิดการเสพติด ผู้เขียนคิดว่าถ้าเราสามารถที่จะค้นหาเหตุหรือปัจจัยแห่งการเสพยาเสพติดให้โทษแล้ว ก็จะเป็นปัจจัยในการป้องกันได้อย่างดี

จะอย่างไรก็ตาม ปัญหาการศึกษาเพศศึกษาให้โทษไม่ใช่เป็นปัญหาระดับบุคคลหรือระดับชาติ
แต่เป็นปัญหาระดับโลก นับว่าเป็นปัญหาที่ใหญ่มาก

จริงอยู่งานวิจัยของผู้เขียนนี้ แม้จะอยู่ในกลุ่มประชากรอันจำกัด แต่ก็หวังเป็นอย่างยิ่ง
ว่าจะก่อให้เกิดประโยชน์ในด้านการป้องกันไม่มากนักขอ.

ร.ท.อ.สุชาติ ภัณฑุ์นันทกุล

25 พ.ค. 19

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	จุดมุ่งหมายของการศึกษาวิจัย	3
	ความสำคัญของการศึกษาวิจัย	4
	ขอบเขตของการศึกษาวิจัย	4
	นิยามศัพท์เฉพาะ	5
	ประวัติยาเสพติดให้โทษ	6
	ความหมายของยาเสพติดให้โทษ	8
	ชนิดของยาเสพติดให้โทษ	9
	ยาเสพติดให้โทษและลักษณะของยาเสพติดให้โทษชนิดต่าง ๆ	10
	แหล่งผลิต	19
	ประโยชน์ของยาเสพติด	20
	โทษและพิษภัยของยาเสพติดให้โทษ	21
	สภาพทั่วไปของผู้ติดยาเสพติดให้โทษ	24
	การติดยาเสพติดให้โทษ	25
	ลักษณะของการติดยาเสพติดให้โทษ	25
	ลักษณะของการติดยาเสพติดเป็นนิสัย	25
	กฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ	26
	โครงการควบคุมการจำหน่ายในทางที่เป็นโทษในประเทศไทย	27
2	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	29
	เอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้อง	29
	การวิจัยในประเทศ	29

บทที่	หน้า
๑ การวิจัยในต่างประเทศ	32
สมมติฐานการศึกษารวบรวมข้อมูล	36
3 วิธีการในการค้นคว้า	38
แหล่งข้อมูล	38
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	38
วิธีการในการเก็บข้อมูล	40
กลุ่มประชากร	40
การจัดกระทำและวิเคราะห์ และสถิติที่ใช้	41
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	43
สัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	43
การวิเคราะห์ข้อมูล	
ตอนที่ 1	44
ตอนที่ 2	65
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	83
ความมุ่งหมายของการวิจัย	83
สมมติฐานในการวิจัย	83
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	84
การวิเคราะห์ข้อมูล	85
ผลการวิจัย	85
อภิปรายผล	87
ข้อเสนอแนะ	89

บรรณานุกรม 92

ภาคผนวก ก. 96

ศาลคดีเด็กและเยาวชนกับสถานีเงินและคุ้มครองเด็ก 97

ภาคผนวก ข. 109

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล 111

ตอนที่ 1 111

ตอนที่ 2 121

ภาคผนวก ค. 126

ตัวอย่างการกำหนดทิศทางสถิติ 127

รายชื่อยาเสพติดให้โทษ 131

บัญชีการวาง

การวาง		หน้า
1	แสดงจำนวนกลุ่มประชากรแยกตามภาค	40
2	จำนวนเด็กและเยาวชนในสถานศึกษาและคุ้มครองเด็กทุกแห่ง แบ่งตามภาคต่าง ๆ ของประเทศ	44
3	จำนวนเด็กและเยาวชนที่ศึกษาต่อ ระดับมัธยมศึกษาในสถานศึกษา และคุ้มครองเด็กตามภาคต่าง ๆ ของประเทศ	45
4	จำนวนเด็กและเยาวชนในสถานศึกษาและคุ้มครองเด็กทุกแห่ง แยกตามอายุ	46
5	แสดงอายุแต่ละระดับของเด็กและเยาวชนที่ศึกษาต่อระดับมัธยมศึกษา	47
6	ความสนใจในประเภทข่าวสารต่าง ๆ ของเด็กและเยาวชน ที่ศึกษาต่อระดับมัธยมศึกษา	48
7	ชนิดของอบายมุขที่เด็กและเยาวชนที่ศึกษาต่อระดับมัธยมศึกษา ปฏิบัติเป็นครั้งแรก	49
8	สิ่งที่เด็กและเยาวชนที่ศึกษาต่อระดับมัธยมศึกษาปรารถนาที่สุด	50
9	เด็กและเยาวชนที่ศึกษาต่อระดับมัธยมศึกษาเริ่มเสพยาเสพติดเพราะ ความต้องการที่จะพักผ่อน	50
10	เด็กและเยาวชนที่ศึกษาต่อระดับมัธยมศึกษาเริ่มเสพยาเสพติดให้โทษเพราะ ความกับแค่นี้	51
11	เด็กและเยาวชนที่ศึกษาต่อระดับมัธยมศึกษาเริ่มเสพยาเสพติดให้โทษ เพราะความกลัว	51
12	เด็กและเยาวชนที่ศึกษาต่อระดับมัธยมศึกษาเริ่มเสพยาเสพติดให้โทษ เพราะต้องการทำความอย่างต่าง ๆ	52

13	เด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษเป็นบุตรอันเป็นที่ของ ครอบครัว	53
14	สภาพความเป็นอยู่ของบิดามารดาของเด็กและเยาวชน ที่ติดยาเสพติดให้โทษในปัจจุบัน	54
15	รายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครองของเด็กและเยาวชน ที่ติดยาเสพติดให้โทษกับคนในละแวกนั้นว่ามีรายไ कमากน้อย เพียงใด	55
16	ความสุขและอบอุ่นใจของเด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ มีมากน้อยเพียงใด	56
17	ความภูมิใจในสภาพบ้านของเด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ กับบ้านของเพื่อนในละแวกเดียวกัน	57
18	เด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ เสพยาเสพติดให้โทษ ครั้งแรกเพราะอยากลอง	58
19	สาเหตุการเสพยาเสพติดให้โทษเพราะเด็กและเยาวชนที่ติดยา เสพติดให้โทษแล้วกับทุกซ์ได้	59
20	เด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษเสพยาเสพติดให้โทษ ครั้งแรกเพื่อต้องการจะเข้าสังคมกับผู้ที่เสพยาเสพติดให้โทษอื่น ๆ	60
21	เด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษเสพยาเสพติดให้โทษครั้งแรก เพราะถูกบังคับ	61
22	เด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษเพราะถูกหลอกให้เสพครั้งแรก	62
23	การซื้อขาย คลุกคลีมีอิทธิพลต่อการเสพยาเสพติดให้โทษของเด็กและ เยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ	63
24	เด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษเสพยาเสพติดให้โทษครั้งแรก เพราะความสำัญผิด	64

25	จำนวนเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษ กับเด็กและเยาวชนที่ไม่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษ แยกตามภาคต่าง ๆ ของประเทศ	65
26	จำนวนเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษตามชนิดต่าง ๆ ของยาเสพติดให้โทษ และตามภาคต่าง ๆ ของประเทศ	66
27	ผลการวิเคราะห์หาความแปรปรวนเพื่อหาความแตกต่างในเรื่องความรู้สึกที่มีต่อการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาหรือผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษในภาคต่าง ๆ ของประเทศ	68
28	การทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของความรู้สึกที่มีต่อการอบรมเลี้ยงดูระหว่างเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษในภาคต่าง ๆ ของประเทศ	69
29	ผลการวิเคราะห์หาความแปรปรวนเพื่อหาความแตกต่างในเรื่องความถี่เห็นว่ามีทศสภาพเศรษฐกิจของครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษในภาคต่าง ๆ	70
*	การวางต่อท้าย ตาราง 29 คะแนนเฉลี่ยของคำถามในตาราง 29	71
30	ผลการวิเคราะห์หาความแปรปรวนเพื่อหาความแตกต่างของการศึกษาเพศศึกษาให้โทษ เนื่องจากการเสพยาเสพติดให้โทษเป็นสิ่งที่น่าภูมิใจของเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษตามภาคต่าง ๆ	72
31	การทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยในเรื่องการเสพยาเสพติดให้โทษเป็นสิ่งที่น่าภูมิใจของเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษในภาคต่าง ๆ	73
32	ผลการวิเคราะห์หาความแปรปรวนเพื่อหาความแตกต่างของการศึกษาเพศศึกษาให้โทษเนื่องมาจากความอยากรู้อยากเห็นของเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษในภาคต่าง ๆ ของประเทศ	74

33	ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยในเรื่องการเสพยาเสพติด ได้โทษเพราะความอยากรู้อยากเห็นของเด็กและเยาวชนที่ศึกษา เสพติดได้โทษในภาคต่าง ๆ ของประเทศ	75
34	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของการ ศึกษาเสพติดได้โทษ เนื่องจากการเสพยาเสพติดได้โทษจะช่วย ยับยั้งได้ ของเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพติดได้โทษในภาคต่าง ๆ ของประเทศ	76
*	ตารางทอท้าย ตาราง 34 คะแนนเฉลี่ยของคำถามในตาราง 34	77
35	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของการ ศึกษาเสพติดได้โทษ เนื่องจากการปรับตัวเข้ากับสังคมของเด็ก และเยาวชนที่ศึกษาเสพติดได้โทษตามภาคต่าง ๆ ของประเทศ	77
*	ตารางทอท้าย ตาราง 35 คะแนนเฉลี่ยของคำถาม ตาราง 35	78
36	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของการ ศึกษาเสพติดได้โทษ เนื่องจากการถูกบังคับ ถูกหลอกล่อให้เสพยาเสพติด ได้โทษของเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพติดได้โทษในภาคต่าง ๆ ของประเทศ	79
37	การทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยในเรื่องการเสพยาเสพติด ได้โทษเพราะถูกหลอกล่อ ถูกบังคับของเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพติด ได้โทษในภาคต่าง ๆ ของประเทศ	80
38	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของการ ศึกษาเสพติดได้โทษเนื่องจากความเข้าใจผิดของเด็กและเยาวชน ที่ศึกษาเสพติดได้โทษในภาคต่าง ๆ ของประเทศ	81
*	ตารางทอท้าย ตาราง 38 คะแนนเฉลี่ยของคำถาม ตาราง 38	81

39	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของการ ศึกษาเสถียรภาพให้โทษ เนื่องจากการเป็นพืชชื้อขาย กลูกคี่ของเค็ก และเยาวชนที่ศึกษาเสถียรภาพให้โทษในภาคต่าง ๆ ของประเทศ	82
*	ตารางคอตาย ตาราง 39 คะแนนเฉลี่ยของคำถาม ในตาราง 39	82

บทที่ 1

บทนำ

ทุกคนพยายามปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมอยู่เสมอ ผู้ที่ปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้
ผู้นั้นมีความสุข สังคมปัจจุบันมีความสลับซับซ้อนมากกว่าสังคมสมัยก่อน ทั้งนี้เป็นเพราะ
วิวัฒนาการทางวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี

สังคมยิ่งเพิ่มความสลับซับซ้อนขึ้นเพียงใด การปรับตัวของบุคคลก็จะยากขึ้น อุปมา
เหมือนอยู่ในป่า เรามีโอกาสหลงป่าได้ง่าย ปัจจุบันแม้เราอยู่ในเมืองก็อยู่ในท่ามกลาง
กิจกรรมบางอย่างที่สูงเสียดฟ้า เหมือนอยู่ในกง เช่นกัน หากแต่มีโซ่งไม้ แต่เป็นกงตึก เรา
หลงในกงในป่าได้ง่ายจนใด เราก็กงในกงตึกของอารยธรรมสมัยใหม่ได้ฉับนั้น เราหลง
ในป่าอาจตกเป็นเหยื่อของสัตว์ร้าย แต่เราหลงในกงอารยธรรมก็ตกเป็นเหยื่อของมนุษย์
ด้วยกันเอง หรือตกเป็นเหยื่อของตัวเอง

การปรับตัวเข้ากับสังคมปัจจุบันยากเพียงใดยอมรับกันอยู่ ถ้าไม่ใช่สติและปัญญา
ให้เหมาะสมแล้วก็ยากที่จะปรับตัวได้ หลายคนปรับตัวไม่ได้จึงหันไปหาที่พึ่งทางอื่น เช่นพึ่ง
โชคกลาง หรือพึ่งยาเสพติด เป็นต้น

ในช่วงระยะเวลาที่ผู้เขียนกำลังทำวิทยานิพนธ์นี้พบว่า ตามข่าวหนังสือพิมพ์
เจ้าหน้าที่ของบ้านเมืองจับยาเสพติดให้โทษได้ทุกอาทิตย์ แต่ครั้งที่จับได้ มีมูลค่านับล้านบาท
ทั้งสิ้น

ยาเสพติดให้โทษก่อส่วนตัวและส่วนรวมอย่างใดขอเป็นที่ยอมรับกันก็อยู่แล้ว

ปัญหาเรื่องยาเสพติดให้โทษ โดยเฉพาะพวกฝิ่นและส่วนประกอบของฝิ่น เป็นปัญหา
ที่ทั่วโลกกำลังเผชิญอยู่ในปัจจุบัน * สำหรับประเทศไทยเราจำนวนผู้ติดยาเสพติดให้โทษได้เพิ่ม
จำนวนขึ้นเรื่อย ๆ แต่ตลอดเวลาก็ไม่เคยมีการศึกษาค้นคว้าถึงจำนวนผู้ติดยาเสพติดให้โทษ
อย่างแท้จริง นอกจากจะประมาณเอาเท่านั้น จำนวนผู้ติดยาเสพติดให้โทษมีแนวโน้มที่จะ
สูงขึ้น ๆ โดยเฉพาะในหมู่เยาวชน ดังที่ เกโซ สวานานนท์ (เกโซ สวานานนท์, 2518:1)
โลกลาวไว้ว่าเมื่อปี 2502 ก่อนที่จะมีกฎหมายห้ามใช้ฝิ่น ซึ่งมีผู้ติดยาทั่วประเทศประมาณ

70,000 คน แต่ในปัจจุบันนี้ ถึงแม้ไม่มีตัวเลขที่แน่นอนก็ตามว่าจะมีผู้ศึกษาเสพคติให้โทษประเภทต่าง ๆ ทั่วประเทศประมาณ 400,000 คน ในจำนวนนี้เป็นบุคคลที่เป็นเยาวชนจำนวนไม่น้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระยะ 2 - 3 ปีที่ผ่านมาผู้ศึกษาเสพคติให้โทษส่วนใหญ่ก็จะเป็นเยาวชนหญิงชายเกือบทั้งสิ้น จึงถือได้ว่าปัญหาเสพคติเป็นเรื่องที่น่าห่วงสำหรับผู้นำที่รับผิดชอบอนาคตของเยาวชน

สาเหตุโดยทั่วไปที่ทำให้ผู้ศึกษาเสพคติให้โทษมากเพราะความไม่เอาใจใส่และเข้าใจถึงปัญหาเรื่องยาเสพคติให้โทษ แม้กระทั่งเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องหรือการให้ความรู้ต่อประชาชน ยังไม่มีการปฏิบัติกันอย่างกว้างขวาง ดังที่อุทัย อภิแพทย์ (อุทัย อภิแพทย์, 2518 : 120) ได้ยอมรับว่า "ปัญหาเยาวชนกับยาเสพคติให้โทษเป็นปัญหาระดับชาติ สมควรอย่างยิ่งที่ทุกฝ่ายจักต้องร่วมมือป้องกันแก้ไข" ทั้งนี้เพราะว่ายาเสพคติให้โทษนั้นสามารถที่จะทำกำไรอย่างมหาศาลให้กับผู้ค้า จึงเป็นการยากที่จะควบคุมในบรรดาพ่อค้าทั่ว ๆ ไป รวมทั้งข้าราชการบางคนที่ใช้อำนาจและตำแหน่งหน้าที่ให้ความร่วมมือในการค้า เป็นที่น่าสังเกตว่าเกือบจะทุกครั้งที่มีการจับกุมจะได้เพียงแค่อูเสพหรือผู้ขายรายย่อย ๆ เท่านั้น

ส่วนการรักษาผู้ศึกษาเสพคติให้โทษนั้นจะต้องทำควบคู่กันไปกับการป้องกันและแก้ไข สถานะที่รักษาในปัจจุบันนี้ก็มีไม่เพียงพอ ไม่ว่าจะเป็นโรงพยาบาลต่าง ๆ โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า โรงพยาบาลธัญญารักษ์ หรือสถานอื่น ๆ รวมทั้งสถานรักษาเอกชนที่มีชื่อเสียงคือ วัดถ้ำกระบอก อำเภอพระพุทธรบาท จังหวัดสระบุรี ซึ่งมีพระจำรูญ ปานจันทร์ เป็นเจ้าอาวาส ทำการรักษาผู้ศึกษาเสพคติให้โทษจนกระทั่งพระจำรูญ ปานจันทร์ ได้รับรางวัล รามอน แม็กไซไซ การที่จะให้ผู้ป่วยเลิกเสพยาเสพคติให้โทษนั้นไม่ใช่ของยาก แต่ปัญหาอยู่ที่ว่า เมื่อผู้ที่เลิกเสพยาเสพคติให้โทษแล้วอีกไม่นานก็จะหันกลับไปเสพยาเสพคติให้โทษอีก ปัญหาสำคัญอยู่ที่ว่าเราจะทำอย่างไรที่จะทำให้นักศึกษาเสพคติให้โทษแล้วจะไม่หันกลับไปเสพอีก ตามที่ อรุณ เขาวนาศรัย (อรุณ เขาวนาศรัย, 2514 : 11) ได้ทำการศึกษาเด็กจำนวน 33 คน ที่โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า พบว่า 99 เปอร์เซ็นต์ของเด็กที่ได้รับการรักษาหายแล้วจากโรงพยาบาล

จะกลับเข้ามารับการรักษายาบาลอีก" ดังนั้นจึงสมควรที่จะไต่หาทางป้องกันและแก้ไข
 รวมทั้งกฎหมายที่ควบคุมเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษต่าง ๆ เช่น การซื้อขาย หรือการลงโทษ
 ก็ยังไม่รัดกุมพอ คนทั่ว ๆ ไปยังอาจหาซื้อยาเสพติดให้โทษได้โดยไม่จำเป็นต้องมีใบ
 สั่งซื้อยาเลย จึงเป็นเหตุให้มีผู้ติดยาเสพติดให้โทษเป็นจำนวนมากจนกระทั่งกลายเป็นผู้ติด
 ยาเสพติดให้โทษอย่างแรงตามลำดับ รวมทั้งการขาดความเอาใจใส่จากฝ่ายรัฐบาลอย่าง
 จริงจัง ซึ่งจะเห็นได้ว่ามีผู้ที่เอาใจใส่และสนใจต่อปัญหาเรื่องยาเสพติดให้โทษมีเพียงไม่
 กี่คน จึงเป็นเหตุที่ทำให้การแพร่ของผู้ติดยาเสพติดให้โทษได้เพิ่มมากขึ้น อัตราสูงในปัจจุบัน
 โดยเฉพาะในเด็กและเยาวชน ซึ่งเด็กและเยาวชนเหล่านั้นต่างก็เป็นกำลังอันสำคัญในการ
 พัฒนาประเทศ ประเทศชาติจะพัฒนาได้อย่างไร หากเยาวชนของชาติเหล่านั้นเป็นผู้ติดยา
 เสพติให้โทษ เป็นผู้ก่อปัญหาให้กับประเทศชาติ

ด้วยเหตุนี้เองที่ทำให้ผู้เขียนตั้งใจที่จะทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องยาเสพติด
 ให้โทษของ เด็กและเยาวชน จุดสนใจจุดแรกก็ของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครอง
 เด็กในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค เพื่อที่จะได้เป็นแนวทางในการหาทางป้องกันและแก้ไข
 ปัญหาเหล่านี้ ซึ่งมีใช้แต่เฉพาะปัญหาของผู้ติดยาเสพติดให้โทษเท่านั้น แต่เป็นปัญหาของชาติ
 และระดับชาติด้วย

จุดมุ่งหมายของการศึกษาวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายดังต่อไปนี้คือ

1. เพื่อที่จะได้ศึกษาถึงปัจจัยที่ทำให้เด็กและเยาวชนติดยาเสพติดให้โทษ
2. เพื่อที่จะได้ทราบถึงอันดับของปัจจัยที่ทำให้เด็กและเยาวชนติดยาเสพติดให้โทษ
3. เพื่อที่จะได้ศึกษาถึงความแตกต่างของการติดยาเสพติดให้โทษของ เด็กและ

เยาวชน ตามภาคต่าง ๆ ทางภูมิศาสตร์ของประเทศไทย

ความสำคัญของการศึกษาวิจัย

การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เพื่อที่จะศึกษาวิจัยถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การศึกษาเพศศึกษาให้โทษของ เด็กและเยาวชนดังนี้

1. เพื่อที่จะได้ทราบว่าองค์ประกอบต่อไปนี้ มีอิทธิพลต่อการศึกษาเพศศึกษาให้โทษ ของเด็กและเยาวชนหรือไม่ ? มากน้อยเพียงใด

1.1 สภาพของบ้านและความเป็นอยู่ภายในครอบครัว

1.2 วิธีการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

1.3 ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

1.4 ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว

1.5 การคบเพื่อนและการใช้เวลาว่าง

1.6 การศึกษาและสภาพสิ่งแวดล้อม

2. เพื่อที่จะได้ทราบถึงอันคัมความสำคัญของสาเหตุการศึกษาเพศศึกษาให้โทษของ เด็กและเยาวชน ตามภาคต่าง ๆ ทางภูมิศาสตร์ของประเทศไทย

3. เพื่อนำผลที่ได้จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เสนอแนะแกหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในการพิจารณาหาทางป้องกันแก้ไขรักษาพยาบาล และปราบปรามต่อไป

4. ผลที่ได้จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ จะได้เป็นเกราะกระตุ้นเตือนให้เด็กและ เยาวชนที่ยังไม่ได้ศึกษาเพศศึกษาให้โทษ ได้ตระหนักถึงภัยอันตรายอันใหญ่หลวงของการศึกษา เพศศึกษาให้โทษ ที่มีต่อตนเองและมีต่อประเทศชาติ ซึ่งอยู่ในช่วงที่จำเป็นจะต้องใช้กำลังคน ในการพัฒนาประเทศทุกด้าน

5. ผลที่ได้จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อโครงการการแนะแนว ให้แก่เด็กและเยาวชนในสถานศึกษาต่าง ๆ ตลอดจนกระทั่งเด็กและเยาวชนทั่วประเทศต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาวิจัย

การศึกษานี้ครั้งนี้ ศึกษาจากเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครอง เด็ก ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคโดยใช้แบบสอบถาม และการสัมภาษณ์เด็กและเยาวชนใน

สถานพินิจและคุ้มครองเด็ก กังต๋อไปนี้คือ

1. เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพตักให้โทษในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง
บางนา เป็นเด็กและเยาวชนในภาคกลาง
2. เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพตักให้โทษในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กจังหวัด
เชียงใหม่ เป็นเด็กและเยาวชนในภาคเหนือ
3. เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพตักให้โทษในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กจังหวัด
นครราชสีมา เป็นเด็กและเยาวชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
4. เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพตักให้โทษในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กจังหวัดสงขลา
เป็นเด็กและเยาวชนในภาคใต้

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. สถานพินิจและคุ้มครองเด็ก (พระราชสงเคราะห์, 2501 : 121 – 122)
ได้ให้ความหมายไว้ว่า เป็นส่วนราชการธุรการของศาลคดีเด็กและเยาวชน ทำหน้าที่
สืบสวนหาเรื่องราวเกี่ยวกับตัวเด็กตามคำสั่งของศาล และฝึกอบรมให้เด็กได้มีการศึกษา
การประกอบอาชีพ เพื่อที่จะสามารถกลับตัวให้เป็นพลเมืองที่ดีของชาติต่อไป สถานพินิจ
และคุ้มครองเด็กในปัจจุบันมีอยู่ด้วยกัน 4 แห่งคือ

- 1.1 สถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง บางนา กรุงเทพฯ
- 1.2 สถานพินิจและคุ้มครองเด็กจังหวัดเชียงใหม่
- 1.3 สถานพินิจและคุ้มครองเด็กจังหวัดนครราชสีมา
- 1.4 สถานพินิจและคุ้มครองเด็กจังหวัดสงขลา

2. ยาเสพตักให้โทษ ตามพระราชบัญญัติยาเสพตักให้โทษของกระทรวงสาธารณสุข
(พระราชบัญญัติยาเสพตักให้โทษพุทธศักราช 2465 : 216) หมายถึง ยาต่าง ๆ ที่ประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษา ตามบัญชีรายชื่อยาซึ่งรัฐมนตรีเห็นว่าป็นยาเสพตักให้โทษแก่ผู้เสพหรือ
ผู้บริโภคน (ดูรายชื่อยาเสพตักให้โทษในภาคผนวก)

3. เด็กและเยาวชน, ศาลคคีเด็กและเยาวชน, เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก, ซึ่ง กรมกริช วัฒนเสถียร ได้ให้ความหมายไว้ดังนี้คือ

3.1 เด็กและเยาวชน (กรมกริช วัฒนเสถียร, 2507 : 163)

ก. เด็ก หมายถึง บุคคลที่มีอายุเกินกว่า 7 ปีบริบูรณ์ ถึง 14 ปีบริบูรณ์

ข. เยาวชน หมายถึง บุคคลที่มีอายุเกินกว่า 14 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์

3.2 ศาลคคีเด็กและเยาวชน (กรมกริช วัฒนเสถียร, 2507:55-62)

หมายถึง ศาลคคีที่พิจารณาจากคคีของเด็กและเยาวชน โดยเฉพาะด้วยวิธีการพิเศษ จะต้องทำการสืบสวนค้นคว้าให้ทราบถึงสาเหตุแห่งการกระทำผิด เพื่อมุ่งแก้ไขให้เด็กและเยาวชนได้กลับตัวเป็นพลเมืองที่ดีต่อไป มิใช่มุ่งแต่จะลงโทษหรือใช้วิธีการรุนแรง ซึ่งจะเป็นผลเสียหายนต่อชีวิตของเด็กและเยาวชน ทั้งนี้เพราะว่าความเจริญเติบโตทางร่างกาย จิตใจ และความรู้สึกนึกคิด ยังน้อยกว่าผู้ใหญ่

3.3 เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก (กรมกริช วัฒนเสถียร, 2507 : 2) หมายถึง เด็กและเยาวชนของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กแต่ละแห่งที่ระบุไว้ เด็กและเยาวชนเหล่านี้มีลักษณะตรงกับที่กหนดทั่วไปเรียกว่า "เด็กเกร" หรือ "เยาวชนอาชญากร" ซึ่งกหนดไว้ ๗ ไปมักจะหมายถึง เด็กที่มีอายุตั้งแต่ 7 ปีขึ้นไปจนกระทั่ง 18 ปีบริบูรณ์ ที่กระทำผิดกฎหมายอาชญากรรมในความในแ่งกฎหมายโดยเฉพาะ แ่ทางการศึกษานั้น หมายถึงถึงเด็กเกรที่มีพฤติกรรมส่อให้เห็นว่าอาจจะเป็นผู้ทำการฝ่าฝืนกฎหมายในวันข้างหน้าไ้ควย

ประวัติยาเสพติดให้โทษ

ถ้าจะศึกษาถึง เรื่องการติดยาเสพติดให้โทษ สิ่งที่เราจะได้รับทราบและมีความเข้าใจคือ ประวัติความเป็นมาของยาเสพติดให้โทษในอดีตกาล กั้งที่ วันชัย แยมกลั่น (วันชัย แยมกลั่น 2518 : 1) ได้กล่าวถึงเรื่องยาเสพติดให้โทษไว้ดังนี้

ประชาชนในแถบเมโสโปเตเมีย ซึ่งปัจจุบันเรียกว่ากลุ่มประเทศอาหรับ รู้จักการปลูกฝิ่นมาประมาณ 5,000 ปี ก่อนคริสตกาล ชาวกรีกทราบสรรพคุณของฝิ่นว่าสามารถบรรเทาความเจ็บปวดและความกลัดกลุ้มได้เป็นอย่างดีก่อนคริสตกาล 400 ปี ต่อมาชาวอียิปต์ก็ค้นพบและรู้จักใช้ฝิ่นเป็นยารักษาโรคเกี่ยวกับการบรรเทาความเจ็บปวด ในขณะที่ชาวกรีกทราบถึงวิธีการใช้ฝิ่นเป็นยารักษาความปวดเช่นกัน ส่วนชาวอินเดียนั้นใช้ฝิ่นเสพเพื่อให้เกิดความมึนเมา โดยเห็นว่าเป็นความสุขและลืมความทุกข์ต่าง ๆ ได้ มนุษย์ในสมัยนั้นเพียงแต่รู้จักใช้ฝิ่นให้เป็นประโยชน์ในการรักษาโรคเท่านั้น แต่ไม่มีใครทราบว่ามนุษย์เราได้ทราบถึงโทษของฝิ่นมาตั้งแต่เมื่อไร

ในประเทศไทยได้รู้จักฝิ่นแต่เมื่อใดไม่ปรากฏ หลักฐานเก่าแก่ที่สุดเท่าที่ค้นพบมีในสมัยกรุงศรีอยุธยา สมัยสมเด็จพระรามาธิบดีที่ 1 (อู่ทอง) พระองค์ได้ทรงตรากฎหมายลักษณะโจรขึ้น เมื่อปี พ.ศ. 1903 บัญญัติห้ามการ ซื้อ ขาย เสพ และกินฝิ่น โดยกำหนดไว้อย่างหนัก

ในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าให้แจกกฎหมาย ประกาศบวรอง ห้ามปราม ผู้ขาย ผู้เสพ ผู้กินฝิ่น แต่ก็ไม่ค่อยได้ผล

ต่อมาในรัชกาลที่ 3 พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงบัญชาให้มีการปราบปรามอย่างเข้มงวดกวาดขัน จนกระทั่งได้ทรงบัญชาให้นำฝิ่นของกลางที่จับได้ในเขตพื้นที่ปราบปราม ถึงจังหวัดนครราชสีมาเข้ามาถึงกรุงเทพฯ และรับสั่งให้เผาเสียที่หน้าพระที่นั่งสุทไธสวรรย์ ในปี พ.ศ. 2382 ซึ่งเป็นปีเกี่ยวกับที่เกิดสงครามฝิ่นระหว่างจีนกับอังกฤษ ก่อการเสพฝิ่นและการจำหน่ายฝิ่นไปเป็นการผิดกฎหมาย โดยจัดตั้งภาษีผูกขาดขึ้นใหม่ นายภาษีเป็นผู้ดำเนินการ ทั้งนี้โดยอนุญาตให้สูบฝิ่นได้เฉพาะเท่านั้น ส่วนคนไทยห้ามสูบโดยเด็ดขาด

ครั้นต่อมา ได้มีประกาศของคณะปฏิวัติให้เลิกการเสพและการจำหน่ายฝิ่นทั่วราชอาณาจักรโดยเด็ดขาด ตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2502 เป็นต้นมา

ผลจากการปราบปรามผู้ประพฤติผิดเกี่ยวกับฝิ่นอย่างเด็ดขาดตั้งแต่ปี พ.ศ. 2502

เป็นต้นมา ผื่นได้เปลี่ยนรูปเป็นยาเสพติดให้โทษรูปอื่น ๆ เช่น เป็นมอร์ฟีนและเฮโรอีน :
 เป็นต้น การประพาศึกเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษเหล่านี้ก็ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น รัฐบาลได้
 ตระหนักถึงโทษภัยอันใหญ่หลวงของยาเสพติดให้โทษ และมองเห็นความจำเป็นที่จะต้องเร่งมือ
 ในการปราบปรามให้ทันต่อเหตุการณ์ยิ่งขึ้น ประกอบกับพิจารณาเห็นว่าพวกหน่วยงานต่าง ๆ
 ซึ่งมีหน้าที่ในการป้องกันและปราบปราม หากการบังคับรักษาคำสั่งจะได้มีการร่วมมือประสาน
 งานกันโดยใกล้ชิด จึงมีมติเมื่อวันที่ 11 เมษายน 2504 แต่งตั้งคณะกรรมการกลางปราบ
 ปราบยาเสพติดให้โทษขึ้น เพื่อปราบปรามยาเสพติดให้โทษโดยเฉพาะ

ความหมายของยาเสพติดให้โทษ

ได้มีการให้ความหมายของยาเสพติดให้โทษไว้อย่างกว้างขวาง ดังต่อไปนี้

องค์การอนามัยโลก สหประชาชาติ บราวน์ (Brawn, 1961 : 33)

ได้ให้คำจำกัดความของยาเสพติดให้โทษไว้ดังนี้ ยาเสพติดให้โทษ คือสิ่งที่ก่อให้เกิดพิษ
 เรื้อรังและก่อความเสื่อมโทรมต่อผู้เสพและสังคม ซึ่งจะต้องประกอบด้วยลักษณะดังนี้

1. ทำให้ผู้เสพยาเกิดความต้องการอย่างแรงกล้า ต้องเสาะแสวงหายาเสพติดให้ได้
 ไม่ว่าด้วยวิธีการใด ๆ ก็ตามเมื่อขาด
2. ผู้เสพยาต้องเพิ่มปริมาณของยาที่ใช้เสพให้มากขึ้นเรื่อย ๆ ตามระยะเวลาที่
 ผ่านไป

3. ทำให้ผู้เสพยาเกิดความต้องการเกิดขึ้นทั้งทางร่างกายและจิตใจ เมื่อไม่ได้เสพ
 เจนก ประกายสาธก (เจนก ประกายสาธก, 2507 : 227) ได้อธิบายว่า
 ยาเสพติดให้โทษคือ ยารชนิดที่เมื่อเสพยาหรือนำเข้าสู่อวัยวะโดยวิธีหนึ่งวิธีใดก็ตาม บ่อยครั้ง
 เขาจะทำให้ผู้เสพยาเกิดความต้องการตลอดไป โดยเกิดความต้องการทั้งทางร่างกายและ
 จิตใจ ไม่สามารถจะหยุดเสพยาได้ และจะต้องเพิ่มปริมาณของยาเสพติดให้มากขึ้นและเสพยา
 บ่อยครั้งขึ้น จนกระทั่งเป็นอันตรายต่อร่างกายและจิตใจของผู้เสพ

ส่วนประยูร นราการณกุล (ประยูร นราการณกุล, 2507 : 3) ได้รวบรวม
 ความหมายในทัศนะต่าง ๆ ไว้ดังนี้ นักเภสัชกรได้ให้ความหมายไว้ว่า "ยาเสพติดให้โทษ

เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดพิษเรื้อรังและปรากฏอาการของโรคอย่างชัดเจนภายหลังเมื่อหยุดเสพ" นักสังคมสงเคราะห์ให้ความหมายของยาเสพติดให้โทษไว้ว่า "เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดเหตุความเดือดร้อนต่อสังคม" นักกฎหมายได้ให้ความหมายไว้ว่า "พิษของยาเสพติดให้โทษเป็นต้นเหตุของการประกอบอาชญากรรม" ประชาชนทั่ว ๆ ไปได้ให้ความหมายไว้ว่า "ยาเสพติดให้โทษเป็นทุมนรกต่าง เป็นสัญลักษณ์ของความพินาศล่มจมต่าง" ทางด้านการแพทย์ได้ให้ความหมายของยาเสพติดให้โทษไว้ว่า "เป็นสิ่งที่แสดงถึงความผิดปกติของบุคคลนั้น" ส่วนพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษได้ให้ความหมายไว้ว่า "หมายถึงยาต่าง ๆ ที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษาตามบัญชียา ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขเห็นว่า เสพติดแล้วให้โทษแก่สุขภาพ"

ส่วนผู้วิจัยนั้นเห็นว่า ยาเสพติดให้โทษนั้น "เปรียบเสมือนฆาตกรเงียบ ที่ทำลายชีวิตผู้เสพติดหลายลงไปทุกวัน"

ชนิดของยาเสพติดให้โทษ

การแบ่งยาเสพติดให้โทษออกเป็นประเภทต่าง ๆ ซึ่ง ไพโรจน์ ศิริโรจน์ (ไพโรจน์ ศิริโรจน์, 2518 : 2) ได้กล่าวไว้ดังนี้

1. แบ่งตามแหล่งที่เกิดของยาได้ดังนี้

1.1 ยาเสพติดให้โทษธรรมชาติ (Natural Drugs) เป็นยาเสพติดที่กลั่นหรือสกัดได้จากพืช หรือพันธุ์ไม้มบางชนิดโดยตรงก็เกิดขึ้นอยู่แล้วตามธรรมชาติ หรือนำสารจากพืชเหล่านั้นมาทำกรรมวิธีต่าง ๆ ทางเคมี แปรธาตุเป็นยาเสพติดให้โทษอีกต่อไป เช่น ฝิ่น เฮโรอีน กัญชา กระท่อม เป็นต้น

1.2 ยาเสพติดให้โทษสังเคราะห์ (Synthetic Drugs) เป็นยาเสพติดที่ผลิตขึ้นในห้วงปฏิบัติการทดลอง ด้วยกรรมวิธีทางเคมี นำมาใช้แทนยาเสพติดให้โทษธรรมชาติได้ โดยสารที่สังเคราะห์ขึ้นนั้นออกฤทธิ์เหมือนยาเสพติดให้โทษตามธรรมชาติ เช่น เมธาโดน (Methadone) เพทิดีน (Pethidine) และ โซเซฟโทน (Physeptone) เป็นต้น

2. แบ่งตามฤทธิ์ของยาที่มีต่อร่างกายของมนุษย์ได้ดังนี้

2.1 ยากระตุ้นประสาทสมอง (Depressant) ทำให้ประสาทมันชา สมอง จีจิว อารมณ์ เบื่อหน่าย เฉื่อยชา และหย่อนคลายลง เช่น มึน เฮโรอีน มอร์ฟีน เป็นต้น

2.2 ยากระตุ้นระบบประสาทสมอง (Stimulant) ออกฤทธิ์ กระตุ้น เร่งเร้าประสาท ทำให้ตื่นตัว และกระวนกระวาย ประสาทสมองไวต่ออยู่เสมอ เช่น โคคาอีน แอมเฟตามีน เป็นต้น

2.3 ยาหลอนประสาท (Hallucinogen) ทำให้เกิดประสาทหลอน เห็นภาพผิดไปจากปกติ รสสัมผัสเปลี่ยนแปลง ประสาททั้งห้าของร่างกายแปรปรวน มีปฏิกิริยาผิดไปจากความเป็นจริงทั้งหมด เช่น แอล. เอส. ดี. และ ดี. แอม. ที. เป็นต้น

2.4 ยาที่ออกฤทธิ์ผสมผสานกัน (Mixed Drugs) ยาเสพติดบางชนิด เมื่อเสพจำนวนน้อยจะทำการกดประสาทอยู่ชั่วขณะหนึ่ง ถ้าเสพเพิ่มมากขึ้นก็จะกระตุ้นประสาท ทำให้ประสาทหลอน เช่น กัญชา (Cannabis) เป็นต้น

ยาเสพติดให้โทษและลักษณะของยาเสพติดให้โทษชนิดต่าง ๆ ในประเทศไทย

สมทรง กาญจนะหุต (สมทรง กาญจนะหุต, 2518 : 2 - 9) ได้จำแนก ประเภทต่าง ๆ ของยาเสพติดให้โทษที่แพร่ระบาดอยู่ในประเทศไทย และได้อธิบายลักษณะ ของยาเสพติดให้โทษชนิดต่าง ๆ รวมทั้งยาเสพติดให้โทษประเภทที่ควรรู้จักไว้ดังต่อไปนี้

1. ยาเสพติดให้โทษชนิดต่าง ๆ แบ่งออกเป็น 5 ประเภทดังนี้คือ

1.1 ยาเสพติดประเภทพวกของฝิ่น เป็นมหายาอย่างร้ายแรง และมีผู้ ติดยาเสพติดให้โทษชนิดนี้ ปริมาณสูงกว่ายาเสพติดให้โทษประเภทอื่น ๆ ยาเสพติดให้โทษ พวกฝิ่นและกลุ่มของฝิ่นเป็นยาเสพติดและสมองอย่างรุนแรง พวกนี้ได้แก่ฝิ่น เฮโรอีน มอร์ฟีน และอนุพันธ์อื่น ๆ ที่สกัดได้จากฝิ่น เช่น โคเคอีน ปาปาเวอร์น เป็นต้น การติด ยาเสพติดให้โทษประเภทนี้ร้ายแรงมาก ทำลายทั้งร่างกายและสภาพจิต สติปัญญาความนึกคิด และบั่นทอนชีวิตอย่างรวดเร็ว

1.2 ยาเสพติดประเภทยานอนหลับและยาสงบประสาท ยานอนหลับชนิดต่าง ๆ ที่เคยใช้ในวงการแพทย์ ก็ได้นำมาใช้ในทางที่ผิดเกิดเสพติดขึ้นมาได้ ทำให้เกิดอันตรายแก่มองและระบบประสาทของร่างกาย ยาเสพติดที่ใช้ชื่อยาวนานนี้คือยานอนหลับประเภท บาร์บิทูเรตส์ และเซโคเนล (เซโคบาร์บิทัล โซเดียม) หรือที่ผู้เสพติดมักเรียกว่า "เหลาแพ" อีกพวกหนึ่งก็ยาสงบประสาท สำหรับบรรเทาความกระวนกระวาย เคร่งเครียด เป็นยาสงบประสาทอย่างอ่อน เช่นพวก เมธาควาโลน ซึ่งมีขายในนามของ ไอโซน็อกซ์ แนนแดร็กซ์ และอื่น ๆ ได้นำมาใช้ในทางที่ผิด จนกลายเป็นยาเสพติดให้โทษไป

1.3 ยาเสพติดประเภทพืช ภูมิศาสตร์ และใบกระท่อม พืชภูมิศาสตร์ เป็นยาเสพติดให้โทษตามกฎหมาย ออกฤทธิ์ทั้งกด และหลอนประสาทเกิดหลงผิด ร่างกายเสื่อมโทรมและเป็นโรคจิตได้ง่าย ส่วนใบกระท่อมก็เป็นยาเสพติดให้โทษเช่นกัน มีฤทธิ์ในทางกระตุ้นประสาทให้ทำงานเกินตัวอยู่ตลอดเวลา ผิดปกติชั่วคราว ใช้ไปนาน ๆ จะทำลายประสาท เกิดประสาทหลอน

1.4 ยาเสพติดประเภทแอมเฟตามีน ยาพวกนี้เป็นยากระตุ้นระบบประสาทกลางที่เรียกกันว่า ยายัน ม้าขาว เป็ปซิน หรือสปีด ฯลฯ ผู้ใช้ในทางที่ผิดใช้เป็นยาแก้ปวดหรือเรียกว่า ยายัน ยาเพิ่มกำลัง ยาลดความอ่อน เกล้านี้เป็นต้น ซึ่งเป็นการใช้ในทางเกิดโทษแก่ร่างกาย จะกระตุ้นสมองเกินตัวอยู่ตลอดเวลา ร่างกายจะอ่อนลาลงทุกขณะ เมื่อหมดฤทธิ์ยาจะอ่อนเพลีย มีเมื่อยล้าทั้งที่ ร่างกายจะผันผวนทำงานผิดปกติไปหมด และบังคับตัวเองได้เลย มักมีการคุมคลั่ง หรือโรคจิต ประสาทหลอนตลอดเวลา ใช้กันมากในหมู่นิสิตนักศึกษา ผู้ทำงานกลางคืนอยู่ดึก หรือผู้ที่ขี้บอดยนต์ทางไกล โดยคิดว่ายาเสพติดชนิดนี้จะช่วยบรรเทาความเหนื่อยเมื่อยล้าได้

1.5 ยาเสพติดประเภทหลอนประสาทและไอระเหย ยาหลอนประสาทเป็นยาอันตรายแก่มองเมืองเราน้อย เพราะยังไม่แพร่หลายมากนัก แต่ได้นำเข้ามาเสพติดเป็นนิสัยอยู่มากแล้ว โดยใช้เพื่อให้เกิดความมั่นใจ หลอนจิตประสาทตนเอง ยาประเภทนี้คือ แก๊ส แอล.เอส.ดี. เมสกาไลน์ โซโลซิฟีน เอส.ที.พี. เป็นต้น มาในรูปยาเม็ดสีขาว สีฟ้า นำมาใช้หยดในกอน้ำตาล ผู้เสพยาพวกนี้จะเกิดฝันเพื่อง หลอนจิต เห็นแต่ภาพลวงตา

ขาดการควบคุมตนเอง มีเมามาอยู่แต่ความเป็นทั้งร้ายและดี ประสาทรับรู้สึก การมองเห็น การรับรู้ ไกล่กลืน หรือการสัมผัสต่าง ๆ จะแปรปรวนผิดปกติไปหมด ผู้ที่ติดยาเสพติดให้โทษเหล่านี้จะทำอันตรายแก่ชีวิตตนเองและของผู้อื่นได้ ทั้งนี้เพราะขาดการควบคุมตนเองและจิตประสาทรูกลอนให้หลงผิดไปหมด

2. ลักษณะของยาเสพติดให้โทษชนิดต่าง ๆ

เพื่อเป็นประโยชน์ในการศึกษา ป้องกันและชะงักงันของยาเสพติดให้โทษ เห็นสมควรจะจัดจำแนกยาเสพติดให้โทษโดยสังเขป เฉพาะเท่าที่พบและแพร่ระบาดอยู่แล้วในเมืองไทยดังนี้

2.1 ฝิ่น

เป็นยาเสพติดให้โทษชนิดแรกและแพร่หลายมากก่อนพืชชนิดอื่นในโลก ฝิ่นสกัดได้จากยางของเปลือกผลฝิ่นดิบ จากต้นฝิ่น ซึ่งเป็นพืชที่ปลูกขึ้นปีละครั้ง ในที่สูง ๆ เช่น ตามภูเขาและที่ ๆ มีอากาศค่อนข้างหนาวเย็นจัก ฝิ่น เมื่อกรีดออกมาจะซึมออกเป็นยางเหนียว สีขาวขุ่น แลวกออย ๆ แข็งตัวเป็นสีน้ำตาลไหม้ เมื่อเคี้ยวให้สูกจะมีสีค้ำ รสขมจืด มีกลิ่นพิเศษเฉพาะตัว กล้าย ๆ กลิ่นอับ ๆ ของแอมโมเนีย

สารที่ทำให้ฝิ่นเกิดเป็นยาเสพติดให้โทษก็คือ อัลคาลอยด์ ชนิดที่มีฤทธิ์ในการกดประสาทสมองโดยตรง ทำให้เกิดความมึนเมา เช่น มอร์ฟีน (มีอยู่ 7 - 14 % โคเคอีน ซึ่งใช้มากเป็นยารับการไอ) และฮีโรอีน เป็นต้น ส่วนอัลคาลอยด์ในฝิ่นส่วนอื่น ๆ นอกนั้นเมื่อผสมอยู่โดยไม่ออกฤทธิ์ทางประสาทมากนัก นอกจากช่วยหย่อนคลายกล้ามเนื้อเท่านั้น เช่น ปาปาเวอริน

2.2 มอร์ฟีน

มอร์ฟีนสกัดจากฝิ่นได้สารอัลคาลอยด์ที่สำคัญของฝิ่น ที่ออกฤทธิ์เป็นยาเสพติดให้โทษมากที่สุดและมีความรุนแรงในทางกดประสาทถึง 10 เท่าของฝิ่นแท้ ๆ มอร์ฟีนนั้นอาจทำมาในรูปของเกลือต่าง ๆ เช่น มอร์ฟีนซัลเฟต มอร์ฟีนไฮโดรคลอไรด์ หรือคาร์เตรท เป็นต้น ลักษณะเป็นผงสีขาว หรือขาวคล้ายขี้เถ้า ไม่มีกลิ่น แต่มีรสขมมาก ละลายน้ำได้ง่าย มีผู้ผลิตเป็นผงเม็ด หรือน้ำ ในเมืองไทยเคยพบผู้ผลิตลักลอบออกจำหน่าย

เป็นรูปก้อนสี่เหลี่ยมอัดเป็นแท่งขนาดก้อนอิฐ ประมาณ 999, กราสิ่งโท, กราหัวไก่, กราคอกไม้, กรา O.K. จากมอร์ฟีน นอกจากตัวมันเป็นยาเสพติดชนิดร้ายแรงแล้ว ก็ยังอาจนำไปผลิตยาเสพติดให้โทษอื่น ๆ ได้อีกหลายชนิด (เป็นอนุพันธ์ทาง ๆ ของมอร์ฟีน) เช่น เฮโรอีน, โคโคอิน และ โคลอิดิก เป็นต้น

2.3 เฮโรอีน

เฮโรอีนเป็นอนุพันธ์ของมอร์ฟีน เป็นยาเสพติดให้โทษที่รุนแรงและอันตรายมากที่สุดและกึ่งแพร่หลายระบาคไ้มากที่สุดด้วย มีฤทธิ์ทางกระบวนประสาทสมอง และเสพติดให้โทษแรงกว่ามอร์ฟีนอีกประมาณ 10 เท่า เป็นยาเสพติดให้โทษร้ายแรงที่สุดในปัจจุบัน

เฮโรอีน เป็นสารสังเคราะห์ขึ้นได้จากกรรมวิธีทางเคมี โดยนำมอร์ฟีนมาทำปฏิกิริยาต่าง ๆ กับกรดน้ำส้มชนิดแห้ง กรดเกลือและทางชนิดต่าง ๆ เพื่อให้เกิดผลึกเป็นเกล็ด หรือเป็นผงออกมา ถ้าสังเคราะห์ทางเคมีด้วยกรรมวิธีละเอียด ก็จะได้ผลึกเป็นผงขาวออกมา เป็นเนื้อเฮโรอีนบริสุทธิ์ถึง 80 – 90 % แต่ส่วนมากผู้ผลิตมักจะผลิตโดยวิธีหยาบกว่า และผสมสารต่าง ๆ เจือปนไป เช่น ยานอนหลับ, ยาแก้ปวด, ควินิน หรือแม่แต่สารหนู และบอแรกซ์ เป็นต้น เพื่อให้ได้ปริมาณมาก และเสถียรเมื่อได้งายกว่าเฮโรอีนพวกหลังนี้มักใบบริสุทธิ์ มีลักษณะเป็นเกล็ด หรือเม็ดป่น ๆ สีแสดคล้ำ, ม่วง หรือเทาคล้ำ แล้วแต่จะผสมสิ่งลงไป มีเนื้อเฮโรอีนประมาณ 10 – 20 % เฮโรอีนไม่มีกลิ่นมีรสขม และเสกได้หลายวิธีทั้งสูบ ฉีด, สูดดม และกิน ปัจจุบันนี้มีการผลิตออกมามากขึ้น มีเนื้อสารที่แรงกว่าเดิม เกือบจะไม่เจือปนสารอย่างอื่นเลย ลักษณะเป็นผงสีขาว บรรจุในหลอดพลาสติก ขนาดนี้เล็ก ๆ มักเรียกว่า ขนาดเบอร์สี่ มีแพร่หลายมาก อันตรายในการเสพติด และถึงแก่ชีวิต อยู่ในอันตรายสูง

ชื่อของเฮโรอีนเรียกในนามแฝงต่าง ๆ กัน และมีมากขึ้นเกือบทุกประเทศในเมืองไทย รู้จักกันตั้งแต่ แคลิ, โกล, เฮ, ผงขาว, ไอร์เซเหย เป็นต้น

2.4 ยานอนหลับบาร์บิทูเรตส์

ยากลุ่มนี้เป็นพวกยากดระบบประสาทกลาง เรียกกันทั่ว ๆ ไปว่า "ยานอนหลับ" ใช้อยู่ในวงการแพทย์ถึง 30 ชนิด ในรูปต่าง ๆ กัน เช่น โซโคบาร์บิทัล,

ฟีโนบาร์บิทัล อาโมบาร์บิทัล และเฟ็นโอบาร์บิทัล เป็นต้น

ผู้ที่นำยานี้ไปใช้ในทางที่ผิด จะเกิดเสพติดขึ้นและมีอาการประสาทชา มีนเมา ใซ้ราน ๆ ทำให้ประสาทเสื่อมโทรม จิตใจเล่ห์ อารมณ์ถูกกด และซึมเศร้า แต่เมื่อขาดยาจะเกิดชักกระตุกอย่างรุนแรง จนเสียชีวิตได้ แม้ในขณะที่เสพยาอยู่นั้น อารมณ์ก็อาจเปลี่ยนแปลงไ้ง่าย ๆ จากจรรวว เอะอะ ประสาทหลอน หรือพอยเพา ถึงกับทำร้ายตัวเองได้ ยานี้ทำให้ผู้เสพยาขาดความรู้สึกรับผิดชอบชีวิตไปได้บางขณะ ผู้ที่ขอบเสพเรียกว่าเหลาแพะ และกินแลวมินเมา มีอาการทางจิตเหมือนคนเมาเหลา แต่ไม่มีกลิ่นสุรา

ที่รู้จักและมีผู้เสพติดกันมากที่สุดคือ เฮโรนาล (เฮโรบาร์บิทัลไฮเดียม) เป็นแคปซูลเล็ก ๆ สีแดงส้ม นอกจากนั้น ชนานอื่น ๆ ก็มีสีต่าง ๆ กัน เช่น เมมบูตาล (เฟ็นโอบาร์บิทัล) สีส้ม, อาบิตาล (อาโมบาร์บิทัล) สีฟ้า และลูมินาล (ฟีโนบาร์บิทัล) สีขาวต่าง ๆ ชนิดกัน

ข้อเสียหายอีกประการหนึ่ง บาร์บิทูเรตส์ ก็มักจะมึนนำไปเสพร่วมกับเฮโรอีน หรือสุราต่าง ๆ เกิดติดและเป็นโทษขึ้นไ้มาก และมีผู้โคปลดฉปนกับเฮโรอีนเพื่อออกขายอื่กวย

2.5 ยากล่อมประสาท

ยาจำพวกนี้ใช้สงบอารมณ์ กล่อมประสาทให้หายกังวล หายหงุดหงิดและซึมเศร้า ทำให้ยกระกับของอารมณ์มาสู่ปกติขึ้น โดยทั่วไปไม่ไช่ยาเสพติดให้โทษอย่างรุนแรง แต่ก็มีผู้นำมาใช้ในทางที่ผิด ทำให้เกิดเสพติดและเป็นอันตรายคอประสาทสมอง ไ้เช่นเดียวกับยานอนหลับ

ยาพวกที่ร้ชามากในวัยรุน คือ พวก เมธากวาโลน ผู้ผลิตนำมายาขายในนามของ แมนแกรทซ์ โอโซนอค์ เพื่อใช้ในทางการแพทย์ แต่มีผู้นำไปใช้ฉิวิธีการแพทย์จนเกินความจำเป็น พวกนี้มึ่ลักษณะเป็นเมื่อกอยู่ในแมงทะกัว มีสีขาว หรือเหลือง แล้วแต่การผลิตขนาดคอนข้างใหญ่กวาพวกยานอนหลับ

2.6 ัญชา

พืชล้มลุก ที่ปลูกขึ้นไ้ง่ายมากในประเทศเขตร้อน เช่นในไทย อินเดีย

เมื่อกี้โก อารับ เป็นคน อยู่ในตระกูลที่ชื่อนานาวิส พันธุ์ต่าง ๆ กันตามที่เกิด มีลักษณะ เป็นคนไม่พุ่มไบสีเขียวหลายแฉก มียอดกลม ปลุกขึ้นง่าย

สารที่ทำให้กัญชาเป็นยาเสพติดก็ก๊อ่น้ำยาง (เรซิน) ของใบ และ ดอกที่ส่วนยอดของต้นกัญชาตัวเมีย ที่มีสารเคมีเรียก เทตราไฮโดรแคนนาบินอล ซึ่งมีฤทธิ์ ต่อระบบประสาทที่เกี่ยวข้องกับการบังคับจิตใจ

กระตุ้นสมองให้เกิดประสาทปรวนแปร อารมณ์ความรู้สึกนึกคิดสับสน การรับรู้สภาพในประสาทสมองจะบิดเบือนไปจากปกติ การตัดสินใจผิดพลาด บางครั้งเกิด คุมสติไม่อยู่ มีอาการโรคจิตง่าย

เมื่อนำมาเสพติด ส่วนมากนำมาทั้งใบ มามวนสูบ หรือนำใบและดอก มาปั่นเป็นผงสอใส่บุหรี่ สูบควยกลอง และอาจจะใส่ปนไปกับอาหาร เช่นแกงเผ็ด แล้ว รับประทานไปเรื่อยๆ ของกัญชา เมื่อสูบเกิดเผาไหม้ จะมีกลิ่นคล้ายเชือก หรือหญ้าคาไหม้

2.7 กระเทียม

เป็นพืชที่มีอยู่ในประเทศไทยและอินเดีย เป็นพันธุ์ไม้ยืนต้น ในตระกูล รุเบียซี มีใบหนาหิบบ ซดสีเขียว หรือสีแสดเรื่อๆ ขึ้นง่ายในฤดูฝน ไซ้เสพโดยเอาใบมา เคี้ยวหรือคอกากัน เส้นใบออก แล้วตากแห้ง ทำเป็นผง ชงน้ำร้อนกิน มีรสขม และเผื่อนคอ ฤทธิ์ของกระเทียมได้จากอัลคาลอยด์ ที่ชื่อ บิกรารจินา ทำให้กระตุ้นประสาทหลาย ๆ โกลเณหรือ ใบโกคา เกิดความชุ่มชื้นไม่ค่อยเห็นคเห็นอย มีนสา หายปวดเมื่อย อยู่ได้ชั่วคราว ต้มยาเสพ มาก ๆ ก็จะทำให้เกิดประสาท กระวนกระวาย ผิวหนังแห้ง ท้องผูก เมื่อไม่ได้เสพต่อไปจะ กระวนกระวาย กลืนไส้ อายากยาเหมือนฝัน และคลุ้มคลั่ง เป็นโรคจิตได้ง่ายเช่นกัญชา

2.8 แอมเฟตามีน

ยากระตุ้นระบบประสาทส่วนกลาง ทำให้สมองตื่นตัวอยู่เสมอ เสมือน มีเรี่ยวแรงไม่เหน็ดเหนื่อย การเสพติดเพราะร่างกายสร้างกวมเคยชินต่อยา พวกนี้ผู้เสพติด จึงต้องเพิ่มปริมาณมากขึ้นทีละน้อย

รู้จักกันในหมู่นักศึกษาเสพติดว่า เป็นยาขยัน, ยาบำรุงเพิ่มพลัง, ยา แก้ว, มา, มาขาว หรือผู้ผลิตให้ชื่อ เป็นแทบ เป็นบับ ฯลฯ ใช้กันมากในหมู่ที่ทำงาน

ออกหลับนอนคน ตราคร่ำครวญกลางคืน หรืออยู่ที่ขั้วยานพาหนะทางไกลนาน ๆ และเคยใช้
กันมากในหมู่นักเรียน นักศึกษา โดยทำให้สมองคั่นโพล่ง ออกนอนได้ โดยไม่วัง
อยู่ชั่วระยะหนึ่ง แต่กลับจะทำให้ร่างกายกะปรกกะเป๋ยลงไปทุกที เคยมีผู้ใช้เป็นยาแก้
เหนื่อย ยาลดความอ้วน เพราะยานี้ทำให้เบื่ออาหาร ไม่อยากพักผ่อน ร่างกายจึง
ทรุดโทรมได้ง่าย ด้วยอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายไม่ไปพักตามปกติ เมื่อใช้นาน ๆ เข้า
ฤทธิ์ยาจะกดประสาทลง สติพินเพื่อน แปลภาพผิดและหลงผิด เป็นอันตรายต่อการตัดสินใจ
และขาดการควบคุม อวัยวะสำคัญทุกส่วน ทั้งการสั่งงานจากสมองผิดพลาด ขาดการควบคุม
กล้ามเนื้อ จึงทำให้เกิดอุบัติเหตุต่าง ๆ ได้ง่าย

ผู้ศึกษาแอมเฟตามีน มักเกิดอาการคลื่นกลืน สมองเสื่อมเป็นโรครจิต
และร่างกายทรุดโทรมลงไวกว่าเร็วมาก การกระตุ้นสมองเปรียบเสมือนขอยืมแรงของ
ร่างกายเองมาใช้ล่วงหน้าไปก่อน เมื่อหมดฤทธิ์ยาจะเกิดอาการอย่างรุนแรง

ยาพวกนี้ผลิตมาในรูปราง สภาพต่าง ๆ กัน ส่วนมากเป็นเม็ดขาว ๆ
กลม ๆ ที่แยกจากยาอื่น ๆ ได้ยาก หัวเม็ดสีส้ม หรือทำมาในรูปยาน้ำ สำหรับฉีด นอกจาก
นี้อาจทำมาในรูปและสีอื่น ๆ แล้วแต่การกำหนด และในวิธีต่าง ๆ กันที่นำมาใช้ในท้องตลาดก็มี
เป็นสีครีม (สีขาว) เค้กสีครีม, (สีส้ม รูปหัวใจ), คุโรเรต (สีคำหรือสีน้ำตาล),
ฟรีลิกิน (สีขาว) ใช้เพื่อเบื่ออาหาร เป็นต้น

2.9 ยาหลอนจิต

ยาจำพวกนี้ยังไม่ระบาดมากนักในเมืองไทย แต่มีโอกาสที่จะให้โทษ
ได้ง่ายและเริ่มแพร่เข้ามาแล้วในสถานเริงรมย์ และร้านเครื่องดื่มในโรงแรมใหญ่ ๆ ที่
เยาวชนชอบไปมั่วสุมกันอยู่

ยาเสพติดพวกนี้ทำให้เกิดประสาทหลอนได้อย่างมาก โดยทำลาย
ประสาทสมองให้การรับรู้ รับสัมผัสทุกอย่าง ผิดแปลกไปจากความจริงทั้งหมด เกิดอันตราย
ต่อร่างกาย เช่นเพอคลั่งทุรนทุราย หรือเกิดอุบัติเหตุแก่ชีวิตได้ง่าย ๆ เพราะการหลงผิดและ
ตัดสินใจผิดจากของจริง

ตัวอย่างของยาพวกนี้ ที่รู้จักกันในเมืองไทยก่อนชนิดอื่นคือ แอล.เอส.ดี. ซึ่งเป็นสารสังเคราะห์จากเชื้อราบนข้าวชนิดหนึ่ง ทำมาในรูปของยาเม็ดสีขาว ๆ หรือทำเป็นสีฟ้า สีเขียวอ่อน และบางครั้งมาในรูปยาน้ำ สำหรับหยดลงบนก้อนน้ำตาล ผู้ที่เสพเข้าไปจะเกิดจิตแปรปรวนทำให้เกิดความฝันเพ้อ ออกนอกแนวทางไปจากความจริง เห็นแสงสีอันวิจิตรพิศดาร และได้ยินแต่เสียงแปลกประหลาด ครอบงำสมองอยู่จนกว่าจะหมดฤทธิ์ยา เป็นการมอมเมาตัวเองให้ลุ่มหลงโดยตรง

ยาอื่น ๆ ที่มีฤทธิ์เสพติดไปทางหลอนจิตนี้ ยังมีสารสังเคราะห์อีกหลายชนิดเช่น เอส.ที.พี., ดี.เอ็ม.ที. ซึ่งออกฤทธิ์คล้ายคลึงกับ แอล.เอส.ดี. และยังไม่แพร่เข้ามาในประเทศไทยในขณะนี้

2.10 โทษเหวี่ยงจากสารเคมี

สารเคมีบางอย่างมีคุณสมบัติก่อความมึนเมา จนเป็นยาเสพติดขึ้นมา และมักจะเริ่มจากเด็ก ๆ วัยรุ่นที่ติดกันของชอบทดลองกันดู เช่นพวก น้ำยาซักแห้ง น้ำมันผสมสี, น้ำยาล้างเล็บ (ทินเนอร์), กาวน้ำ แม่กระทั่งน้ำมันจุกระเบื้องซีโฟ เป็นกัน ทำให้เกิดการเวียนหัว มึนงง เลื่อนลอยไปชั่วขณะ แล้วจะเกิดปวดหัวขึ้นมาทันที คอเมอทองการกลืนหอม และเคลิ้มฝันขึ้นมาอีก ก็หันไปสูดดมพวกเหล่านี้ไปอีกต่อไป อันตรายจากสิ่งเหล่านี้ยิ่งไม่รุนแรง เพราะร่างกายจะทนไม่ไถ่ทนต้องเลิกใช้ไปก่อน แต่ถ้ายังเสพเป็นนิสัยอยู่ก็จะนำไปสู่ความลุ่มหลงทางจิตใจ

3. ยาเสพติดประเภทอื่น ๆ ที่ควรรู้จัก

ยังมียาเสพติดให้โทษอีกหลายชนิดที่ปรากฏขึ้นเป็นพิษภัยแก่ประชาชนแล้วในต่างประเทศก่อให้เกิดปัญหาเสพติดขึ้นมาหลายแห่ง แต่ยังไม่แพร่ระบาดมาถึงเมืองไทยเท่าไรนัก ถึงกระนั้นทางการก็ได้มีประกาศไว้แล้วว่าเป็นยาอันตรายและเป็นยาเสพติดให้โทษตามกฎหมาย จึงควรที่จะรู้จักชื่อและลักษณะบางอย่างของยาเสพติดเหล่านั้นไว้เพื่อเป็นข้อสังเกตในการป้องกันบ้าง สารเหล่านี้มีอาทิเช่น

3.1 โคเคนและไบโคกา

ต้นโคกาเป็นพืชที่ขึ้นมากทางฝั่งตะวันตกของอเมริกาใต้ เช่นเปรู,

โบลีเวีย, ลักษณะเป็นไม้พุ่ม ใบเรียบ รูปไข่ ในกิ่งหนึ่ง ๆ มีใบเป็นช่อราว ๆ 7 ใบ ในตัวใบโคคา มีอัลคาลอยด์ชื่อโคเคน สกัดได้เป็นผงสีขาว ไม่มีกลิ่น เงามัน ๆ คล้ายหิมะ โคเคนออกฤทธิ์ในทางกระตุ้นประสาทสมองอย่างแรง ทำให้ลดความเหนื่อยเมื่อยล้า และไม่อยากอาหาร ได้ในระยะต้น ๆ เมื่อใช้นานเข้าน้ำหนักลด ร่างกายทรุดโทรมลง ซีดเขียวกระสับกระส่าย กกลุณย์หายใจและชีพจรเกินส้าลง จนเกิดอันตรายแก่ชีวิตได้ การใชยาเสพติดพวกนี้ ถ้าเป็นในโคคา ก็ใช้เคี้ยวอมไว้ เหมือนเคี้ยวหมาก หรือเคี้ยวใบกระท่อม ส่วนโคเคนมักใช้สูดดม หรือนึกเข้าเส้นเลือด

3.2 ยาแก้ปวดสังเคราะห์

มียาบางอย่างที่สังเคราะห์ขึ้น ใช้แทนมอร์ฟีนในการแก้ปวดแต่ก็เกิดเป็นยาเสพติดให้โทษได้ง่ายเช่นเดียวกัน จึงต้องใช้ด้วยความระมัดระวังของแพทย์ ยาเหล่านี้ชื่อต่าง ๆ กัน

- เพทิตีน (เคเมอรอล, เมเปอร์ดิน หรือ โคแลนติน)
- เค็ชไทรมอราเม็ค (ปาลเฟม)

ส่วนมากเป็นยาฉีดในรูปสารละลายบรรจุหลอด

3.3 โคเคอินและคอรีเคน

อัลคาลอยด์ส่วนหนึ่งในฝิ่น มีคุณสมบัติระงับอาการไอ แต่ก็จะเกิดเสพติดขึ้นได้ง่ายเช่นกัน คือ โคเคอิน เป็นรูปผง หรือเม็ดสีขาว รสขม และมักจะผสมกับคอรีเคน (กลูเตอิมิก) หรือมาในรูปยาเม็ดเช่นกัน ทำเป็นยาแก้ไอแพร่หลายอยู่มากทางการได้ประกาศเป็นยาเสพติดเช่นกัน

3.4 สารหลอนจิตจากพืช

สารเสพติดพวกหลอนประสาทและสมอง ซึ่งมีแพร่หลายอยู่ในต่างประเทศและก่อให้เกิดปัญหาเสพติดให้โทษมาแล้ว ยังมีอีกหลายชนิด เช่น

- เมสคาไลน์ เป็นสารที่สกัดได้จากต้นกระบองเพชร (ปีโยค)

ในเม็กซิโก ปรุงร่างกลายเป็น สับปะรด ทักเอาที่ส่วนยอดมาหนัตากแห้ง แล้วบดเป็นผงใช้กินเพื่อให้เกิดความมึนเมา

- ซีโลชัยบิน ได้จากเทคนิคหนึ่ง ทางอเมริกากลาง
ผลิตมาในรูปผงหรือยาน้ำ ออกฤทธิ์คล้าย ๆ แอล. เอส. ที.
- เมล็ดผักบุ้งฝรั่ง เคยมีผู้นำมากลิ่นและทำเป็นยาสำหรับ
กินให้เกิดความเมเินเมาได้เช่นกัน

แหล่งผลิต

ฝน แสงสิงแก้ว (ฝน แสงสิงแก้ว 2518 : 1) ได้กล่าวว่าลักษณะทาง
ภูมิศาสตร์ที่มีความสำคัญเกี่ยวกับการผลิตยาเสพติดให้โทษและการใช้ยาสูบ ในที่ชุมชนทาง
เช่นเมืองท่า หรือศูนย์การคมนาคม และแหล่งที่อยู่ใกล้จะเป็นแหล่งที่ค้ายาเสพติดให้โทษมาก
เช่น กรุงเทพฯ อีสต์กันบูต นิวยอร์ก ฮองกง ไซ่งอน และคาร์เซิล จะเป็นแหล่ง
ค้ายาเสพติดให้โทษที่ของโลก

ในประเทศไทยนั้นแหล่งผลิตส่วนมากจะอยู่ในหมู่พวกราชาเขตกภาคเหนือ ได้
ปลูกฝิ่นและขายกันมาหลายชั่วอายุคนแล้ว โดยเฉพาะบริเวณ สามเหลี่ยมทองคำ
(Golden Triangle) ในพม่าและลาว ซึ่งบริเวณดังกล่าวเป็นชายแดนของทั้ง 3 ประเทศ
ยากต่อการตรวจตราและควบคุม เป็นป่าและเขามีสันบริเวณกว้างขวางมาก เหมาะแก่การ
ปลูกฝิ่นและผลิตเฮโรอีนจากฝิ่นที่ปลูกได้ โดยหลบซ่อนจากการตรวจตราและปราบปราม
ตลอดมา เพราะลักษณะสภาพทางภูมิศาสตร์มีความซับซ้อนมาก และเมื่อผลิตได้แล้วก็แยก
จำหน่ายไปทั่วโลก เขตสามเหลี่ยมทองคำนี้ อยู่ทางเหนือ อำเภอแม่สายและอำเภอ
เชียงแสน จังหวัดเชียงราย ของประเทศไทย มักจะมีการลักลอบเข้ามาในประเทศไทย
ตามสันเขาและถนนที่อยู่ในเขตจังหวัดเชียงราย เชียงใหม่ ลำปาง เพราะถ้าจะลักลอบ
เข้าไปทางแม่น้ำหรือลำนานั้นลำบากกว่ามาก และนานกว่าจะถึงทางทะเล จึงทำให้ส่วนมาก
แล้วมักจะลักลอบลำเลียงเข้ามาทางประเทศไทย

ประโยชน์ของยาเสพติด

จากเอกสารโรเนียว เกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษของโรงพยาบาลพระมงกุฎฯ เขียนไว้ว่า ปีนีได้จากยางของคอกปีซึ่งเมื่อเคี้ยวแล้วจะมีสีดำ ปีนีมีประเภทย่อยสารเคมีหลายอย่าง แต่ที่ประโยชน์ต่อการแพทย์ได้แก่ Morphine ซึ่งพบว่ามีประมาณ 10 เปอร์เซ็นต์ของปีนีนีโดยน้ำหนัก และ Codeine ซึ่งใช้ในการแก้ไอ มีประมาณ 0.5 เปอร์เซ็นต์ของปีนีนีโดยน้ำหนัก ส่วนสารเคมีอื่น ๆ ที่มีอยู่ไม่ได้นำมาใช้ เพราะไม่มีประโยชน์โดยตรงต่อมนุษยเรา

ผลแสดงร่างกายคนมนุษย์ ปีนีหรือ Morphine จะมีผลโดยตรงต่อประสาทส่วนกลาง ปฏิกริยาที่เห็นก็คือ การกดทำให้สมองทำงานช้าลง หัวใจอื่น ๆ ก็ช้าลงไปด้วย เช่นการเต้นของหัวใจ และการหายใจ

สารประกอบของปีนีนีสามารถจะระงับความเจ็บปวดได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่เจ็บปวดมาก ๆ อุบัติเหตุไฟไหม้ หรือน้ำร้อนลวก และมะเร็ง ซึ่งทำให้เกิดความเจ็บปวด แลอย่างใดก็ตามแพทย์ก็ต้องระวังไม่ให้เกิดการติดยาขึ้นได้ สารเหล่านี้อาจจะช่วยแก้ไขและแก้ท้องเดินได้ ยาที่ยังใช้กันอยู่ได้แก่ Elixir of terpinhydrate with codeine, paragonic, Morphine และ Heroin (Diethyl Morphine)

ทางจิตแพทย์ได้ใช้พวกยากระตุ้นประสาทจำพวก Amphetamina, Phenmetamine; Caffrine, Mephentermine, Methamphetamine เป็นต้น ในการรักษาผู้ป่วยทางจิตที่มีอาการซึมเศร้า นับว่าได้ผลมากช่วยให้ผู้ป่วยเหล่านั้นกระปรี้กระเปร่าขึ้น แต่ในปัจจุบันก็ได้เลิกใช้ยาดังกล่าวแล้ว ทั้งนี้เพราะมียา Antidepressant ที่ให้ประโยชน์ได้ดีกว่า และไม่มีผลทางเสพติด

อายุรแพทย์ได้ใช้ยา Amphetamine ลดน้ำหนักมากกว่า 20 ปีแล้ว ยา Amphetamine จะมีผลโดยตรงต่อศูนย์กลางที่ทำให้หิว (hungry center)

โทษและพิษภัยของยาเสพติด

สมทรง กาญจนะหุต (สมทรง กาญจนะหุต 2518 : 9 - 12) ได้กล่าวว่า ยาเสพติดทุกประเภทมีฤทธิ์ที่เป็นอันตรายต่อร่างกายในระบบประสาทสมอง ซึ่งเปรียบเสมือน เป็นศูนย์บัญชาการของร่างกายและชีวิตมนุษย์ การติดยาเสพติดเหล่านั้นไม่มีคุณประโยชน์อะไร เกิดขึ้นโดยแท้จริงเลย แต่กลับจะเกิดโทษและพิษภัยต่าง ๆ ขึ้นได้มาก ชีวิตมนุษย์ทั้งชีวิต เมื่อตกเป็นทาสยาเสพติดให้โทษแล้ว ก็จะเสื่อมโทรมและไร้คุณค่าลงจนอาจจะสูญเสียไป หรือก่อให้เกิดภัยร้ายแรงต่อครอบครัว เพื่อนบ้าน และสังคมชุมชนต่าง ๆ ท่อไปได้อีกมากนัก เมื่อติดยาเสพติดให้โทษแล้วจะเกิดโทษดังนี้คือ

ก. โทษทางร่างกายของติดยาเสพติด

1. / โดยเหตุที่พิษภัยของยาเสพติดทำลายประสาทสมอง จึงทำให้สมรรถภาพทางจิตเสื่อมลง มีอารมณ์จิตใจไม่ปกติ เกิดอาการเปลี่ยนแปลงได้ง่าย เช่น ซึมเศร้า ก้าวร้าว เลื่อนลอย หรือฟุ้งซ่าน ขาดความสุข ทำงานไม่ได้ อยู่ในภาวะมีเมตตาตลอดเวลา
2. ในด้านบุคลิกภาพ จะเสียหายไปหมด ขาดความสนใจในตนเองทั้ง ความประพฤติ ความสะอาด และสัณยคติมีอยู่ มีอาการปฏิกิริยาแปลก ๆ เปลี่ยนไปจากเดิม
3. ร่างกายผู้นั้น จะซูบผอม อ่อนแอเสีย เหนื่อยเร็วแรง ขาดความกระปรี้กระเปร่าและเกียจคร้าน เฉื่อยชา เพราะกินไม่ได้ นอนไม่หลับ ป่วยบ่อยเนื้อตัวสกปรก ความเคลื่อนไหวของร่างกาย กล้ามเนื้อต่าง ๆ ทำงานผิดปกติไป
4. ทำลายสุขภาพของติดยาเสพติดให้ทรุดโทรมทุกขณะ เพราะระบบอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายถูกพิษยาทำให้เสื่อมลง น้ำหนักตัวลด ผิวคล้ำซีด เลือดจาง ผายผอมลงไปทุกวัน
5. เกิดโรคมะเร็งไข้เจ็บเข้าแทรกได้ง่าย ต้านทานต่อโรคน้อยลงกว่าปกติ ทำให้ติดเชื้อโรคได้ง่าย เมื่อเจ็บป่วยก็ป่วยหนัก เจ็บไข้ได้ง่ายและรุนแรงได้มากและรักษายาก
6. อาจประสบอุบัติเหตุได้ง่าย เช่น หกล้ม รอดชน ถูกกระทบกระเทือนต่าง ๆ เพราะการควบคุมทางกลไกและระบบประสาทบกพร่อง ใจลอย ทำงานด้วยความประมาท และเสี่ยงต่ออุบัติเหตุอยู่ตลอดเวลา

ข. โทษทางครอบครัว

1. ความรับผิดชอบครอบครัว และหน้าที่พึงหมกสิ้นไป ไม่สนใจที่จะดูแลครอบครัว หรือเป็นห่วงใยผู้อื่น
2. ทำให้เสียทรัพย์สิน เงินทองที่จะต้องหามาซื้อขายเสพคึก จนจะไม่ใช้จ่ายทางอื่น และต้องเสียเงินรักษาตัวเอง เมื่อติดโรคแทรกได้ง่ายเพราะยาเสพคึก
3. ทำงานไม่ได้ ขาดหลักประกันของครอบครัว ราชการ นายจ้าง และหน่วยงานทั่วไปหมกความไว้วางใจ
4. ศูนย์เสียสมรรถภาพในการหาเลี้ยงครอบครัว นำความหายนะมาสู่บุตรภรรยา และญาติพี่น้อง

ค. โทษต่อสังคมและเศรษฐกิจ

1. เป็นคนไร้เกียรติในวงสังคม และมีโอกาสเป็นอาชญากร ทำลายชื่อเสียงตนเอง และวงศ์ตระกูล
2. ก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรมและอุบัติเหตุภัยอันตรายต่าง ๆ ต่อตนเอง และผู้อื่นได้โดยง่าย
3. สูญเสียแรงงาน โดยไร้ประโยชน์ บั่นทอนประสิทธิภาพของผลผลิต ทำให้รายได้ของชาติเป็นส่วนรวมกระเทือน
4. ถ่วงความก้าวหน้าของสังคม ชุมชน โภคเป็นภาระให้แก่ประชาชน ที่ต้องเสียภาษี สละรายไถมาปราบปราม บำบัดรักษา แก่ผู้ติดยาเสพคึกอยู่ตลอดเวลา

ง. โทษตามกฎหมายสำหรับความผิดกีดกันเสพติกาให้โทษ
(ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2465)

ฐานความผิด	เฮโรอีน โทษจำ	ฝิ่น, มอร์ฟีน; โคเคอีน โทษจำ	ยาเสพติดให้โทษทั่วไป เช่น แอบเฟตามีน เซโคบาร์บิทัล โทษจำ
ซื้อ, รับเอา, หรือ มีไว้	1 ปี - 10 ปี และ ปรับไม่เกิน 10,000 บาท	6 เดือน - 10 ปี และปรับไม่เกิน 5,000 บาท	3 เดือน - 5 ปี และปรับไม่เกิน 2,000 บาท
เสพ, รับเข้าสู่ ร่างกาย	2 ปี - 10 ปี และ ปรับไม่เกิน 20,000 บาท	1 ปี - 10 ปี และ ปรับไม่เกิน 10,000 บาท	6 เดือน - 10 ปี และปรับไม่เกิน 2,000 บาท
ขาย, หรือจ่ายแจก	5 ปี - ตลอดชีวิต และปรับทั้งนี้ 50,000-500,000 บาท	1 ปี - 20 ปี และปรับ 20 เท่าของราคาแต่ ไม่น้อยกว่า 5,000 บาท	6 เดือน - 10 ปี และ ปรับ 10 เท่าของราคา แต่ไม่น้อยกว่า 3,000 บาท
ผลิต, นำเข้า ส่งออก	5 ปี - ตลอดชีวิต และปรับทั้งนี้ 50,000-500,000 บาทหรือประหารชีวิต	1 ปี - 20 ปี และ ปรับ 20 เท่าของราคา แต่ไม่น้อยกว่า 5,000 บาท	6 เดือน - 10 ปี และ ปรับ 10 เท่าของ ราคาแต่ไม่น้อยกว่า 3,000 บาท
ผลิตเพื่อขาย นำเข้า, หรือส่งออก	ประหารชีวิต ประการเดียว	1 ปี - 20 ปี และ ปรับ 20 เท่าของ ราคาแต่ไม่น้อยกว่า 5,000 บาท	6 เดือน - 10 ปี และ ปรับ 10 เท่าของ ราคาแต่ไม่น้อยกว่า 3,000 บาท

จ. โทษที่ก่อให้เกิดแก่ส่วนรวมและประเทศชาติ

ผู้ที่ศึกษาเสพติกให้โทษจะถูกพิษภัยของยาเหล่านั้นครอบงำจนก่อให้เกิดโทษ รวบรวมแรงทาง ๆ ได้ แม้ทั้งแก่ร่างกายและชีวิตตนเอง ทรัพย์สิน สมบัติทั่ว ๆ ไป ตลอดจนเป็นภาระและอันตรายต่อผู้อื่นที่แวดล้อมอยู่ในชุมชน และผลร้ายก็สะท้อนมาถึง ประเทศชาติอันเป็นส่วนรวม

รัฐมีภาระจะต้องป้องกัน ปรามปรามและให้การบำบัดรักษาแก่ผู้ที่ศึกษาเสพติกให้โทษ โดยใช้ทั้งกำลังคนและเงินงบประมาณแผ่นดิน ที่เก็บได้จากภาษีอากรอันเป็นหยาดเหงื่อ น้ำพัก น้ำแรงของประชาชนพลเมืองทั้งหลายเสียสละให้ไว้

บ้านเมืองสูญเสียพลังงานของชาติ สุขภาพ พละอนามัยถูกมันทอน เศรษฐกิจ ถูกถ่วงความเจริญก้าวหน้า

ความสงบสุขของบ้านเมือง และความมั่นคงของประเทศชาติ ถูกกระทบ กระเทือนเอกราชอธิปไตย เสียอยู่ในอันตราย เศรษฐกิจทรุด ประชาชนเดือดร้อนเพราะ เหตุอาชญากรรม การป้องกันอันตรายพลังงานเสียไป เพราะผู้ศึกษาเสพติกให้โทษ เหล่านี้ก็เป็นเรื่องที่นาเป็นห่วง

สภาพทั่วไปของผู้ศึกษาเสพติกให้โทษ

เกโซ ส่วนานนท์ (เกโซ ส่วนานนท์, 2518 : 1) ได้กล่าวว่า ยาเสพติกให้โทษสามารถที่จะทำลายความปกติสุขทุกอย่าง ทั้งแต่บุุเสพเอง และสังคม ผู้ศึกษาเสพติกจะกลายเป็นคนสิ้นหวัง พบแต่ความมืดมนในชีวิต สุขภาพจะทรุดโทรมอย่างเห็นได้ชัด หลังจากเสพยาเสพติกไม่นานนัก ร่างกายจะผอมซีด ขาดเรี่ยวแรง หมดความกระปรี้กระเปร่า ซึมเศร้า อารมณ์และจิตใจเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมในทางที่เลวลง ไม่สนใจความเป็นอยู่ ของตัวเอง ไร้ความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อย เป็นตัวการก่อความไม่สงบสุข แก่ครอบครัวและสังคม ปรากฏว่าสภาพของครอบครัวที่แตกแยกไร้ความอบอุ่น และคดี อาชญากรรมต่าง ๆ เช่น การฉกชิงวิ่งราว จี้ปล้น และการทำร้ายร่างกายผู้อื่นเป็นกัน ล้วนแต่มีสาเหตุสำคัญมาจากผู้ศึกษาเสพติกให้โทษก่อว่ประการหนึ่ง เพราะเขาสามารถทำได้

ทุกวิถีทางเพื่อให้ได้เงินมาแม่แต่เพียงเล็กน้อย เพื่อนำไปซื้อยาเสพติดในการบำบัดความต้องการของตน หากว่าไม่มีเงินพอและหากว่าผู้ติดยาเสพติดเป็นนักเรียนหรือนักศึกษาค้นแล้ว ก็อาจจะกล่าวได้ว่าอนาคตในการศึกษา ความหวังที่จะสร้างความสำเร็จในชีวิตและความเปลี่ยนแปลงที่สังคมเก็งกำไรของเขาจะต้องพังทลายลงสิ้น หากผู้นั้นไม่ก่อกลับตัวเลิกใช้ยาเสพติดให้โทษอย่างเด็ดขาด ดังนั้นผู้ที่ติดยาเสพติดให้โทษจึงกลายเป็นผู้ที่ไม่มือนาคต มีแต่ความเศร้าหมองและความทรมานทรมานไร้ความหวังทั้งแก่ตนเองและสังคม

การติดยาเสพติด (Drug Addiction)

ไพโรจน์ ศิริโรจน์ (ไพโรจน์ ศิริโรจน์, 2518: 2) ได้แยกลักษณะการติดยาเสพติดออกเป็น 2 ลักษณะคือ

1. การติดยาเสพติดให้โทษ (Narcotic Drug) เช่นฝิ่น มอร์ฟีน เฮโรอีน กัญชา เซโคบาร์บิทัล ฯลฯ
2. การติดยาเสพติดเป็นนิสัย (Habitual Drug) เช่น ยานอนหลับ หรือ ยาระงับประสาทอย่างอ่อน สุรา บุหรี่ ฯลฯ

ลักษณะของการติดยาเสพติดให้โทษ (Narcotic Drugs)

1. ต้องยอมทนอยู่ภายใต้บังคับให้ต้องเสพยาไม่ได้
2. ต้องเพิ่มปริมาณในการเสพเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ (มีการชินชาต้องเพิ่มยา)
3. ตกเป็นทาสทวงร่างกายและจิตใจ หากไม่เสพเข้าร่างกายจะเป็นอันตรายต่อร่างกาย เพราะเกิดการขาดยาเสพติดเกิดขึ้น

ลักษณะของการติดยาเสพติดเป็นนิสัย (Habitual Drug)

1. ไม่ถึงกับทนอยู่ภายใต้บังคับให้ต้องเสพ แต่มีความต้องการที่จะเสพต่อไป
2. ไม่มีความโหมเหี้ยมที่จะเพิ่มปริมาณมากขึ้นนัก
3. ไม่ถึงกับเป็นทาสทวงร่างกาย ไม่มีอาการขาดยา แต่ตกเป็นทาสทวงจิตใจ

กฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ *

ไพโรจน์ ศิริโรจน์ (ไพโรจน์ ศิริโรจน์ 2518 : 8) ได้กล่าวว่า ประเทศไทยมีมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษมาเป็นเวลานานแล้ว โดยที่ยาเสพติดให้โทษได้แพร่ระบาดอยู่โดยทั่วไป ทำให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ และอนามัยของประชาชน ผู้หลงผิดไปเสพยาเสพติดเข้าจนต้องตกเป็นทาสของยาเสพติดให้โทษอย่างถอนตัวไม่ขึ้น ผู้ติดยาเสพติดให้โทษจะกลายเป็นคนสิ้นหวัง พบแต่ความมีคณินในชีวิต สุขภาพ และอนามัยจะทรุดโทรมอย่างหนักจนเห็นได้ชัด ฤทธิ์ของยาเสพติดให้โทษจะบั่นทอนทั้งทางร่างกายและจิตใจของผู้เสพอย่างร้ายแรง ทำให้อารมณ์และจิตใจเปลี่ยนแปลงไปในทางเลวร้าย ผิดศีลธรรมในเมื่อไม่มีเงินมาซื้อยาเสพติดตามความต้องการของร่างกายแล้ว อาจจะกระทำความผิดไปทุกวิถีทาง เพื่อที่จะหาเงินมาซื้อยาเสพติดให้ได้ อาจจะประกอบอาชญากรรมต่าง ๆ เช่น การฉกชิงวิ่งราว จี้ปล้น แม้การทำร้ายบุพการีของตนเป็นต้น จึงเกิดปัญหาสังคม และกระทบกระเทือนต่อเศรษฐกิจและความมั่นคงของชาติ

ปัจจุบันนี้ ประเทศไทยมีมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษมีดังนี้.

1. พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2465

แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ

(ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2479

(ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2502

(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2504

2. พระราชบัญญัติฝิ่น พ.ศ. 2472

แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฝิ่น ฉบับที่

(ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2476

(ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2478

(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2481

(ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2485

(ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2494

(ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2502

(ฉบับที่ 8) พ.ศ. 2403

3. พระราชบัญญัติกัญชา พ.ศ. 2477

4. พระราชบัญญัติพืชกระท่อม พ.ศ. 2486

5. ประกาศคณะปฏิวัติ (ฉบับที่ 37) วันที่ 9 ธันวาคม 2501

โครงการควบคุมการใช้ยาในทางที่เป็นโทษในประเทศไทย

โครงการนี้ได้อาศัยความร่วมมือจากโครงการให้ความช่วยเหลือชาวเขาของ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และอนุกรรมการฝ่ายดำเนินการตามโครงการของ สหประชาชาติ ซึ่งได้เริ่มปฏิบัติงานเมื่อวันที่ 1 กันยายน 2515 และมีระยะเวลาในการ ดำเนินงานตามโครงการนี้เป็นเวลานาน 5 ปี โครงการดังกล่าวเป็นการแสวงหาทางที่จะ ทำให้ชาวเขาทางภาคเหนือของประเทศไทย ซึ่งมีอยู่ในจังหวัดเชียงใหม่ แพร่ ลำปาง ลำพูน แม่ฮ่องสอน เชียงราย กำแพงเพชร ตาก น่าน พะเยา พิษณุโลก เพชรบูรณ์ สุโขทัย สุพรรณบุรี และอุทัยธานี รวม 14 จังหวัด ให้เปลี่ยนจากการปลูกฝิ่นมาเป็นพืช อยางอื่นเสีย รวมทั้งการส่งเสริม การบำบัดรักษา พักฟื้น และการให้การศึกษาวชาวสาร เกี่ยวกับโทษที่เกิดจากการใช้ยาเสพติดให้โทษ และสารที่ออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท

ประเทศไทยซึ่งมีปัญหาเรื่องยาเสพติดให้โทษ อาจจะมีสาเหตุมาจากการปลูกฝิ่น ที่ยังไม่สามารถจะควบคุมได้ ในบรรดาชาวเขาทั้งหมดซึ่งมีประมาณ 300,000 คน และมีผู้ปลูกฝิ่นเสียประมาณ 200,000 คน ที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้าน 1,000 แห่ง ที่อยู่สูงกว่าระดับ น้ำทะเล 1,000 เมตรขึ้นไป

จากการตรวจสอบในปี 2516 ปรากฏว่าชาวเขามีรายได้จากการปลูกฝิ่นประมาณ 700 บาทต่อไร่ ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าปกติเพราะดินฟ้าอากาศไม่อำนวย ฝิ่นราคาประมาณ กิโลกรัมละ 420 บาท ในฤดูเก็บเกี่ยว และ 1,500 บาท หลังฤดูเก็บเกี่ยวแล้วประมาณ 10 เดือน ส่วนใหญ่ของชาวเขาจะขายฝิ่นในฤดูเก็บเกี่ยวเพื่อต้องการเงินตรามาซื้อข้าว ในฤดูเก็บเกี่ยวที่ไ้ผล ชาวเขาจะได้ราคาฝิ่นระหว่าง 1,200 - 1,400 บาทต่อไร่

ถ้าหากการทดสอบปลูกพืชอย่างอื่นทำได้สำเร็จก็จะทำให้ชาวเขาที่มีรายได้จากการปลูกพืชทดแทน
อย่างอื่นใกล้เคียงกับรายได้จากการปลูกฝิ่น

การปฏิบัติงานตามโครงการปลูกพืชอย่างอื่นแทนฝิ่นนั้นได้ดำเนินการทดลองในหมู่บ้าน
หลัก 5 แห่ง ซึ่งตั้งศูนย์ทดลองการเกษตรที่บ้านช้างเกียน โดยการทดลองปลูกพืชไร่ เช่น
ข้าวแดง ข้าวเหลือง ยาสูบ ละหุ่ง งา ส่วนพืชผักนั้นก็ได้แก่ กระหล่ำปลี ผักกาดขาว
พริกไทย ฯลฯ ทั้งนี้ เมื่อชาวเขาหันมาปลูกพืชต่าง ๆ เหล่านี้แล้วจะทำให้เลิกการปลูกฝิ่น
ซึ่งชาวเขาก็มองว่าฝิ่นเป็นสิ่งผิดกฎหมาย จากการขึ้นไปสำรวจเมื่อสอบถามชาวเขา
บางคนก็บอกว่าไม่อยากจะปลูกแต่ก็ไม่ทราบว่า จะปลูกอะไรที่มีรายได้เท่ากับฝิ่นซึ่งได้ปลูกกัน
มาช้านานแล้ว ถ้ารัฐบาลช่วยเหลือให้ชาวเขาปลูกพืชอย่างอื่นแทนฝิ่น และช่วยในด้านการ
ขนส่ง การนำพืชผลมาขาย การตลาดให้ชาวเขามีรายได้แล้ว ปัญหาการปลูกฝิ่นซึ่งชาวเขา
ได้ปลูกมาแล้วเป็นเวลานานคงจะลดน้อยลงและหมดไปในที่สุด (เอกสารการป้องกันการค้าฝิ่น
เสพติดให้โทษ ของคณะกรรมการปราบปรามยาเสพติดให้โทษ).

บทที่ 2

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

เอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

๘ การศึกษากันว่าเกี่ยวกับเรื่องยาเสพติดให้โทษนี้ ในต่างประเทศได้มีผู้สนใจทำการศึกษากันกว้างขวาง สำหรับประเทศไทยก็จะมีผู้สนใจอย่างกว้างขวาง แต่ได้มีการศึกษากันกว้างขวาง นอกจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เท่านั้นที่จะทำการศึกษากันว่าเรื่องนี้

การวิจัยในประเทศ

๐ ประยูร นรการณกุล (ประยูร นรการณกุล, 2509 : 181 - 187) ได้ศึกษาถึงการเปลี่ยนแปลงของอาการต่าง ๆ ของวัยรุ่นที่ติดยาเสพติดให้โทษที่มารับการรักษาในโรงพยาบาลจิตเวช โดยสรุปว่า การติดยาเสพติดให้โทษมีผลทำให้พฤติกรรมภายในเปลี่ยนแปลงไป กล่าวคือ ทำให้ความนึกคิดความจำเสื่อม สมองตื้อมึนงง ความตั้งใจและสมาธิไม่มี เนื่องจากสมองถูกกด อารมณ์หงุดหงิดเปลี่ยนแปลงง่าย มีความวิตกกังวลอยู่เสมอ มีผลทำให้พฤติกรรมภายนอกผิดปกติไปด้วย ก็คือเกียจคร้านไม่ชอบทำงานเนื่องจากสุขภาพทรุดโทรม ร่างกายและจิตใจมีความต้องการแก้ยาเสพติดให้โทษเท่านั้น จึงพยายามทุกวิถีทางที่จะหาเงินเพื่อมาซื้อยาเสพติดให้โทษสำหรับบรรเทาความต้องการ จิตใจผู้เสพยาเสพติดให้โทษจะเสื่อมลงทางศีลธรรม และจะเป็นขอเถิกแพ่งอาชญากรรม มีจิตผิดและอุปนิสัยทุกทาง ๆ

อรุณ เขาวนาศรัย และ ละออ พงษ์พานิช, (อรุณ เขาวนาศรัย, และ ละออ พงษ์พานิช, 2514 : 16 - 20) ได้ทำการศึกษากันถึงสาเหตุของการติดยาเสพติดให้โทษของเยาวชนในประเทศไทย โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างคนที่ติดยาเสพติดให้โทษที่มีอายุระหว่าง 15 ถึง 20 ปี จำนวน 33 คน จากคนไข้ทั้งหมด เป็นชายล้วนมีอาชีพ

ต่าง ๆ กันนี้ เป็นนักเรียน 18 คน รับจ้าง 12 คน โรงงาน 3 คน วิธีการรวบรวมข้อมูล ใช้วิธีสัมภาษณ์ตรวจสอบสุขภาพจิต บางรายจากการทดสอบทางจิตวิทยาโดยใช้เครื่องมือ 2 ชนิด คือ แบบทดสอบ ที.เอ.ที. (T.A.T.) และเก็บประวัติให้สมัครสมัคร พบว่า สาเหตุของ เบาหวานที่ศึกษาเสพติดให้โทษมีดังนี้ ถูกชักจูงจากเพื่อนฝูง 40 เปอร์เซ็นต์ นอกจากนี้ยัง พบอีกว่าคนไข้เคยติดยาเสพติดให้โทษประเภทอื่นมาก่อน เช่น กัญชา ยากระตุ้นประสาท ยานอนหลับ ยารักษาโรค หรือพวกที่ชอบเสพยา มักถูกชักจูงให้เสพยาเสพติดให้โทษได้ถึง 40 เปอร์เซ็นต์ 10 เปอร์เซ็นต์ที่ไชยาเสพติดเพื่อประโยชน์ทางกามรมณ์ เมื่อไชยาพวกนี้ แล้วจะเพิ่มสมรรถภาพทางเพศได้ดีขึ้นในระยะแรก แต่เมื่อไชซ้ำ ๆ หลาย ๆ ครั้ง เข้าก็จะ ทำให้ติดยาเสพติดให้โทษและพบอีกว่า 10 เปอร์เซ็นต์เพราะแพทย์พยาบาลทำให้ติด

ส่วน มงคล มณฑา (มงคล มณฑา, 2515 : 18) ได้ทำการศึกษาถึงวัยรุ่น ที่ติดยาเสพติดให้โทษอายุต่ำกว่า 20 ปี ที่เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลจิตเวชระหว่าง ปี พ.ศ. 2514 ถึง พ.ศ. 2515 จำนวน 303 คน จากการรวบรวมทางสถิติพบว่า แนวโน้มของการระบอบของยาเสพติดให้โทษมีเพิ่มสูงขึ้น จากการวิเคราะห์ปัญหาวัยรุ่นกับการติดยาเสพติดให้โทษพบว่า สาเหตุจากกลุ่มใจ 6.27 เปอร์เซ็นต์ ชอบสนุก 5.25 เปอร์เซ็นต์ มีผู้ชักจูงให้ลองเสพยาเสพติดให้โทษ 11.15 เปอร์เซ็นต์ เพื่อนชวน 42.90 เปอร์เซ็นต์ อยากทดลอง 31.69 เปอร์เซ็นต์ เต็มใจผู้หนึ่ง 1.32 เปอร์เซ็นต์ และสาเหตุทางกาย 0.66 เปอร์เซ็นต์

ภา สารสิน (ภา สารสิน, 2518 : 11) ได้กล่าวถึงโครงการวิจัยเบื้องต้น เกี่ยวกับปัญหาเสพติดให้โทษ โดย ดร. เสรีน ปุณณิกานันต์ แห่งคณะรัฐศาสตร์- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นผู้จัดทำโครงการสำรวจเบื้องต้นในเขตกรุงเทพมหานคร เป็น โครงการวิจัยระยะยาว 18 เดือน ครอบคลุมทั้งนักศึกษา นิสิต ประชาชน ผู้ติดยาเสพติดให้โทษในโรงพยาบาลบางแห่ง และในเรือนจำคุกโทษ ผลของการวิจัยเกี่ยวกับ ยาเสพติดให้โทษ ปรากฏดังนี้

1. ผู้ไชยาเสพติดให้โทษที่เป็นนักเรียนชั้น มศ. 3 - 5 มีประสมการณ์ 25.30 เปอร์เซ็นต์

2. ผู้ใช้ยาเสพติดให้โทษที่เป็นนักเรียนชั้น มศ.6 ถึงชั้นอนุปริญา มีประสบการณ์
34.51 เปอร์เซ็นต์

3. ผู้ใช้ยาเสพติดให้โทษที่เป็นนิสิตนักศึกษา มีประสบการณ์ 26.41 เปอร์เซ็นต์

4. ผู้ใช้ยาเสพติดให้โทษที่เป็นชาวบ้าน มีประสบการณ์ 17.52 เปอร์เซ็นต์

สวน ฝน แสงสิงแก้ว (ฝน แสงสิงแก้ว, 2518 : 11) ได้กล่าวถึงการศึกษา
เรื่องสุขภาพจิตและการใช้ยาเสพติด โดยนายแพทย์ อรุณ เขาวนาศรัย และคณะของ
โรงพยาบาลรามารัตน์ ได้ศึกษาเชิงวิจัย เรื่องวัยรุ่นและการติดยาเสพติดให้โทษใน
ประเทศไทย ได้รายงานและทำรายงานบรรยายในที่ประชุมสหพันธ์สุขภาพจิตโลกที่ฮ่องกง
ควย เมื่อเดือนพฤศจิกายน 2514 รายงานจากการศึกษาเด็ก 33 คน ที่โรงพยาบาล
พระมงกุฎ พม่า

99 เปอร์เซ็นต์ ที่รักษาหายแล้วจะกลับมาโรงพยาบาลอีก

90 เปอร์เซ็นต์ เป็นเด็กของครอบครัวที่แตกแยก

45 เปอร์เซ็นต์ มีบุคลิกภาพซึ่งต้องพึ่งคนอื่น

27 เปอร์เซ็นต์ มีบุคลิกภาพประเภทอันธพาล

27 เปอร์เซ็นต์ เป็นประเภทประสาทหวาดกลัวกังวลอย่างแรง

เมื่อศึกษาถึง เหตุจูงใจทำให้ผู้นั้นใช้ยาเสพติดให้โทษว่ามีประการใดบ้าง ได้พบว่า

40 เปอร์เซ็นต์ เพื่อนเสพติดก่อนแล้วชักจูงไป

40 เปอร์เซ็นต์ อยากรู้อยากลองจากยาเสพติดให้โทษอื่น ๆ ก่อน เช่น กัญชา

เป็นต้น

15 เปอร์เซ็นต์ บอกว่าใช้ยาเกิดความรู้สึกอกหนทางเพศ

5 เปอร์เซ็นต์ เป็นเรื่องแพทย์ใช้ยาผิดทฤษฎี เช่น ใช้เวลาป่วยมาก

แล้วก็ใช้ต่อเรื่อยไป

นายแพทย์ อรุณ เขาวนาศรัย และคณะ ได้สรุปว่า การเสพยาเสพติดให้โทษนั้น
เป็นเรื่องของสุขภาพจิตเสีย และสิ่งแวดล้อมไม่ปกติ

การวิจัยในประเทศ

เฮเกอร์ (Hager, 1971 : 6158) ได้ทำการศึกษาถึงวัยรุ่นที่ติดยาเสพติดให้โทษในชนชั้นกลางของอเมริกา โดยทำการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างวัยรุ่นที่ติดยาเสพติดให้โทษกับครอบครัว แผนการเรียน กระบวนการเรียน การคบเพื่อน ความบกพร่องในการคบหาสมาคมกับคนอื่น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้น 8 ถึง 12 จากโรงเรียน 3 แห่ง จำนวน 4,230 คน ส่วนยาเสพติดที่ศึกษาคือ กัญชา ยาที่ทำให้เกิดประสาทหลอน (Hallucinogens) และแอมเฟตามีน (Amphetamine) ผลจากการศึกษาพบว่า ความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่มีผลต่อการติดยาเสพติดให้โทษ กล่าวคือเด็กที่ขาดความรักความอบอุ่นจากครอบครัวมีโอกาสที่จะใช้ยาเสพติดให้โทษได้มากกว่าเด็กที่ได้รับการรักความอบอุ่นจากครอบครัว นอกจากนี้ยังพบว่าการศึกษาเสพติดให้โทษทำให้ความสัมพันธ์ในครอบครัวค่อยลงอย่างมีนัยสำคัญด้วย กล่าวคือ การติดยาเสพติดให้โทษทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ติดยาเสพติดให้โทษกับพ่อแม่พี่น้องห่างเหินออกไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

และ พอลสัน (Paulson, 1971 : 5455 - 5456) ได้ทำการศึกษา นักศึกษาที่ใช้ยาเสพติดให้โทษและนักศึกษาที่ไม่ใช้ยาเสพติดให้โทษ ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการสำรวจทัศนคติเกี่ยวกับการใช้ยาเสพติดให้โทษ และเหตุผลการใช้ยาเสพติดให้โทษ ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตนเอง แรงจูงใจเกี่ยวกับความสำเร็จและความล้มเหลว การเห็นคุณค่าของตนเอง ความสัมพันธ์ในครอบครัว กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจำนวน 164 คน ซึ่งเรียนวิชาเอกพลศึกษาในวิทยาลัยแห่งหนึ่งในนิวยอร์ก ยาเสพติดที่ศึกษาคือ กัญชา เฮโรอีน แอล.เอส.ดี (L.S.D.) แอมเฟตามีนและยาที่ทำให้เกิดประสาทหลอน พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างนักศึกษาที่ใช้ยาเสพติดให้โทษกับนักศึกษาที่ไม่ใช้ยาเสพติดให้โทษในด้านบรรยากาศในครอบครัว กล่าวคือ ผู้ที่ติดยาเสพติดให้โทษ ความสัมพันธ์ในครอบครัวจะห่างเหินขาดความสัมพันธ์ที่ดี มีความรักความอบอุ่นน้อยกว่ากลุ่มที่ไม่ใช้ยาเสพติดให้โทษ

ผลจากการศึกษาของ เฮเกอร์และพอลสันดังกล่าวแล้ว ได้สอดคล้องและสนับสนุนผลการวิจัยของ บรีสโก้ (Briscoe, 1971 : 3767) ที่ได้ศึกษาการใช้ยาเสพติดให้โทษ

ของนักเรียนโดยศึกษาผลจากแบบทดสอบ ซึ่งจะวัดความแตกต่างในด้านความรู้ของนักเรียนที่ศึกษาเสพติดให้โทษกับนักเรียนที่ไม่ศึกษาเสพติดให้โทษ สารวจความรู้ลึกของนักเรียนที่มีตนเอง ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับบุพการีและวิเคราะห์เรื่องนิสัยในการอ่านหนังสือของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนจากโรงเรียนในตำบลควีต 2,000 คน ยาเสพติดให้โทษที่ศึกษาได้แก่ กัญชา แอล.เอ็ด.ซี. เป็ปปิลส์ (Pep pills) ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ศึกษาเสพติดให้โทษกับนักเรียนที่ไม่ศึกษาเสพติดให้โทษ มีความสัมพันธ์กับครอบครัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือผู้ที่ศึกษาเสพติดให้โทษมีความสัมพันธ์ที่ไม่ดีกับครอบครัว นอกจากนั้น บรัสโกยังได้พบว่า การศึกษาเสพติดให้โทษทำให้ความสัมพันธ์ในครอบครัวเห็นต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้วย จากผลงานดังกล่าว ซึ่งเป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผู้ศึกษาเสพติดให้โทษชนิดต่าง ๆ กับครอบครัวพบว่า การศึกษาเสพติดให้โทษทำให้ความสัมพันธ์ในครอบครัวเห็นต่างออกไป

นอกจากนั้น บรัสโก (Brascoe, 1971 : 3767) ยังได้ศึกษาถึงความแตกต่างในการเรียนรูของนักเรียนที่ศึกษาเสพติดให้โทษกับนักเรียนที่ไม่ศึกษาเสพติดให้โทษ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในเรื่องการเรียนรู กล่าวคือ นักเรียนที่ศึกษาเสพติดให้โทษมีความสามารถในการรับความรู้ความเข้าใจและความจำน้อยกว่านักเรียนที่ไม่ศึกษาเสพติดให้โทษ ซึ่งก็สอดคล้องกับที่ เฮเกอร์ (Hager, 1971 : 6158) ทำการศึกษาถึงวัยรุ่นที่ศึกษาเสพติดให้โทษและพบว่า วัยรุ่นที่ศึกษาเสพติดให้โทษทำให้แผนการเรียน กระบวนการเรียนลดลงแตกต่างกับวัยรุ่นที่ไม่ศึกษาเสพติดให้โทษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ส่วน วิลลิงเจอร์ (Willinger, 1971 : 4350 - 4351) ได้ทำการศึกษาถึงการต่อต้านบทบาททางสังคม และชอบการกระทำพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความเร้าอารมณ์แปลกใหม่ (Sensational - seeking behavior) จากวัยรุ่นที่ศึกษาเสพติดให้โทษ ชอบต่อต้านไม่ยอมรับบทบาทและคุณค่าทางสังคม (Antinomian) โดยอาศัยสมมุติฐานของนาถัน แอดเลอร์ (Nathan Adler) ซึ่งเชื่อว่าพวกที่ศึกษาเสพติดให้โทษมีลักษณะเป็นพวกที่ต่อต้านและไม่ยอมรับบทบาทและคุณค่าทางสังคม โดยศึกษาเปรียบเทียบระหว่างวัยรุ่น

ที่ศึกษาเสพคติให้โทษกับวัยรุ่นที่ไม่ศึกษาเสพคติให้โทษ กลุ่มตัวอย่าง เป็นชนชั้นกลางระดับสูง ซึ่งเป็นนักเรียนในโรงเรียนมัธยม กลุ่มตัวอย่างที่รวบรวมมาได้ส่วนใหญ่จะสูบบุหรี่ ซึ่งเป็นยาเสพติดที่ทำให้ประสาทหลอน บางคนก็ใช้แอมเฟตามีน และบาร์บิทูเรท โดยรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ในด้านเกี่ยวกับการใช้ยาเสพติดให้โทษของวัยรุ่น เมื่อเปรียบเทียบวัยรุ่นกลุ่มที่ศึกษาเสพคติให้โทษกับกลุ่มที่ควบคุมแล้วปรากฏว่าได้ผลสนับสนุนสมมุติฐานของทาทัน แอดเลอร์ คือวัยรุ่นที่ศึกษาเสพคติให้โทษตอบคำถามที่กำหนดโดยสังคมนามากกว่า และชอบสิ่งที่ทันสมัย โลกโน่น และมีพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความเร้าอารมณ์มาก นอกจากนั้นยังพบอีกว่า ผู้ที่ศึกษาเสพคติให้โทษยิ่งนานเท่าใดยิ่งแสดงความแตกต่างในเรื่องตอบคำถามทางสังคม และชอบกระทำพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความเร้าอารมณ์มากกว่าพวกที่เพิกการศึกษาเสพคติให้โทษ

นอกจากนี้ เฮิร์ล (Herl, 1971 : 561) ยังได้ทำการศึกษาลักษณะในด้านความต้องการสิ่งเร้าอารมณ์แปลกใหม่ของวัยรุ่นที่ศึกษาเสพคติให้โทษได้ผลตรงกับที่วิลลินเจอร์ ศึกษาไว้ ในการศึกษาครั้งนี้เขาได้ศึกษาลักษณะสังคมของเด็กวัยรุ่นอยู่ และลักษณะทางด้านจิตใจของวัยรุ่น และเยาวชนที่ศึกษาเสพคติให้โทษ วัยรุ่นปกติและวัยรุ่นที่มารับการรักษาทางจิต โดยมีการวัดผลแบบรายงานตนเอง และสร้างแบบทดสอบวัดสภาพสิ่งแวดล้อม และบุคลิกภาพของเด็กวัยรุ่นที่ต้องพึ่งยาเสพติดให้โทษ กลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็นกลุ่ม ๆ ละ 75 คน ผลปรากฏว่า ในด้านความต้องการสิ่งเร้าอารมณ์แปลกใหม่ กระแสนของวัยรุ่นที่ศึกษาเสพคติให้โทษสูงกว่ากลุ่มอื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่า พวกที่ศึกษาเสพคติให้โทษต้องการสิ่งเร้าอารมณ์แปลกใหม่มากกว่าพวกที่ไม่ศึกษาเสพคติให้โทษและผู้ป่วยทางจิต

จากการศึกษาของ วิลลินเจอร์และเฮิร์ล ทั้งกล่าวข้างต้นแล้วจะเห็นได้ว่า ผู้ที่ศึกษาเสพคติให้โทษชอบทำตัวขัดกับแบบแผนของสังคม และชอบกระทำพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความเร้าอารมณ์และตื่นเต้นมากกว่าผู้ที่ไม่ศึกษาเสพคติให้โทษ การกระทำผิดกฎหมายนั้นนับได้ว่าเป็นการกระทำที่ขัดกับแบบแผนของสังคมและต้องอาศัยความกล้าเสี่ยงต่อการถูกจับกุม ทั้งนี้ผู้วิจัยคิดว่าผู้ที่ศึกษาเสพคติให้โทษน่าจะมีแนวโน้มที่กล้ากระทำผิดกฎหมายมากกว่าพวกที่ไม่ศึกษาเสพคติให้โทษ

นอกจากนั้นจากการสำรวจของ รอท (Roth, 1972 : 28) ซึ่งได้ทำการสำรวจ การศึกษาเสพติคให้โทษกับอาชญากรรมในรัฐนิวยอร์ก พบว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างการไ้ ยาศพติคให้โทษกับอาชญากรรมประเภทหวังเงิน เช่น ปล้นทรัพย์ ย่องเบา วิ่งราวทรัพย์ ส่วนอาชญากรรมที่ไม่หวังเงินและรุนแรงมักไม่พบในพวกที่ศึกษาเสพติคให้โทษ ทั้งนี้เพราะ พวกศึกษาเสพติคให้โทษหวังจะไ้เงินไปซื้อยาเสพติคให้โทษเพื่อเสพ จากการสำรวจจึงกล่าว ถึกว่าการศึกษาเสพติคให้โทษน่าจะมีผลต่อการเป็นอาชญากรรมประเภทหวังเงิน และกระทำ การรุนแรง ทั้งนี้เพื่อที่จะให้ไ้เงินมาเพื่อซื้อยาเสพติคให้โทษเพื่อเสพ

การศึกษาก่อนว่าหาลักษณะความสามารถ เกี่ยวกับการรับรู้ความเข้าใจ และ ความจำของนิสิตที่ศึกษาเสพติคให้โทษกับนิสิตที่ไม่ศึกษาเสพติคให้โทษ บราวน์ (Brawn, 1972 : 1015) ได้ทำการศึกษาโดยใช้กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนิสิตมหาวิทยาลัย จำนวน 88 คน แบ่งโดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างออกเป็น 4 กลุ่ม ๆ ละ 22 คน กลุ่มที่ 1 เป็นนิสิตหญิงที่ศึกษาเสพติคให้โทษ กลุ่มที่ 2 เป็นนิสิตชายที่ศึกษาเสพติคให้โทษ กลุ่มที่ 3 เป็นนิสิตชายที่ไม่ศึกษาเสพติคให้โทษ และกลุ่มที่ 4 เป็นนิสิตหญิงที่ไม่ศึกษาเสพติคให้โทษ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม โดยให้เติมข้อความให้สมบูรณ์ (Paragraph-completion Test) ของฮันท์ (Hunt) แบบทดสอบชนิดรายงานตนเอง (Reportory Grid Test) และแบบวัดวิธี คำเนินชีวิต (Ways To Live Scale) ผลปรากฏว่า นิสิตมหาวิทยาลัยที่ศึกษาเสพติคให้โทษและที่ไม่ศึกษาเสพติคให้โทษ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในด้าน ลักษณะการเรียนรู้ ความเข้าใจ และความจำ กล่าวถึอนิสิตที่ศึกษาเสพติคให้โทษมีความ สามารถในการรับรู้ ความเข้าใจและความจำก้อยกว่านิสิตที่ไม่ศึกษาเสพติคให้โทษ

ส่วน ฮอกแมน และบริลล์ (Hochman and Brill, 1973 : 132.- 133) ได้ทำการศึกษาชีวิตประวัติกและการปรับตัวของนิสิตที่คึกักัญชา และนิสิตที่ไม่คึกักัญชา โดย สุ่มตัวอย่าง 10 เปอร์เซนต์จากนิสิตมหาวิทยาลัยใหญ่แห่งหนึ่งในแคลิฟอร์เนีย โดยส่ง แบบสอบถามเพื่อรวบรวมข้อมูลส่วนตัว พ่อแม่ เพื่อนฝูง การศึกษาและการปรับตัว สภาพ ที่อยู่อาศัย ประวัติการใช้ยาเสพติคให้โทษ ผลของการใช้ยาเสพติคให้โทษ การใช้จ่าย เงินและอื่น ๆ โดยเปรียบเทียบนิสิต 3 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มที่ไม่คึกักัญชา หมายถึง

กลุ่มที่สูบกัญชาน้อยกว่า 10 ครั้งในรอบปีที่ผ่านมา กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มที่สูบกัญชาเป็นครั้งคราว หมายถึง กลุ่มที่สูบกัญชาตั้งแต่ 10 ครั้งขึ้นไปในรอบปีที่ผ่านมา หรือไม่เกิน 2 ครั้งต่อสัปดาห์ เป็นระยะเวลา 3 ปี และกลุ่มที่ 3 เป็นพวกที่สูบกัญชาเรื้อรัง หมายถึงกลุ่มที่ปัจจุบันสูบ 3 ครั้งต่อสัปดาห์เป็นระยะเวลาดึกอดกัณมา 3 ปีหรือมากกว่านั้น หรือสูบททุกวันเป็นระยะเวลา 2 ปี ปรากฏผลเกี่ยวกับเรื่องที่อยู่อาศัยพบว่า หนึ่งในสามของนิสิตที่ไม่ไชยาเสพติดให้โทษ 20 เปอร์เซนต์ของพวกที่ไชยาเสพติดให้โทษเป็นครั้งคราว และ 10 เปอร์เซนต์ของพวกที่ไชยาเสพติดให้โทษเรื้อรังอาศัยอยู่กับพ่อแม่ 6 เปอร์เซนต์ของพวกที่ไม่ไชยาเสพติดให้โทษ 6 เปอร์เซนต์ของพวกที่ไชยาเสพติดให้โทษเป็นครั้งคราว และ 1 เปอร์เซนต์ของพวกที่ไชยาเสพติดให้โทษเรื้อรังอาศัยอยู่กับเพื่อน และพบว่า 8 เปอร์เซนต์ของพวกที่ไชยาเสพติดให้โทษเรื้อรังอยู่กับเพื่อนทั้งแะสองคนขึ้นไปทั้งสองเพศ ซึ่งไม่ปรากฏว่าพวกที่ไม่ไชยาเสพติดให้โทษและพวกที่ไชยาเสพติดให้โทษเป็นครั้งคราวอาศัยอยู่กับเพื่อนเลย นอกจากนั้นยังพบว่าพวกที่ไชยาเสพติดให้โทษเรื้อรัง 29 เปอร์เซนต์ ไชยาเสพติดให้โทษเป็นครั้งคราว 16 เปอร์เซนต์ และพวกที่ไม่ไชยาเสพติดให้โทษ 8 เปอร์เซนต์ มีการย้ายที่อยู่ 5 ครั้งในระยะเวลา 5 ปีที่ผ่านมา จากการค้นพบของ ฮอกแมน และ บริคส์ จึงกล่าวจะเห็นได้ว่าผู้ที่ติดยาเสพติดให้โทษมีแนวโน้มที่จะย้ายที่อยู่อาศัยมากกว่าผู้ที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษ

นอกจากนั้น แมค (Mack, 1971 : 5571) ได้ศึกษาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับลักษณะของนิสิตที่ติดยาเสพติดให้โทษและศึกษาสาเหตุของการติดยาเสพติดให้โทษพร้อมกับทัศนคติในการใช้ โดยเลือกกลุ่มตัวอย่าง 1 ใน 8 คน ของนิสิตปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง จากการส่งแบบสอบถามไปให้กลุ่มตัวอย่างทำ มีผู้ตอบมา 278 คน ผลปรากฏว่า สาเหตุในการติดยาเสพติดให้โทษ คือ ความพอใจ รู้สึกว่าดี เพื่อร่วมสนุกกับเพื่อน ๆ.

สมมุติฐานการศึกษาวิจัย

1. สักส่วนของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กภาค (1) กลาง (2) เหนือ (3) ตะวันออกเฉียงเหนือ และ (4) ใต้ มีจำนวนติดยาเสพติดให้โทษไม่แตกต่างกัน

2. ภาคทางภูมิศาสตร์ (1) กลาง (2) เหนือ (3) ตะวันออกเฉียงเหนือ และ (4) ใต้ เป็นปัจจัยต่อการศึกษาศัพทวิทยาให้โทษ (1) กัญชา (2) ยี่น (3) เฮโรอีน และ (4) ยาเสพติดให้โทษอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน

3. ความรู้สึกของเด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษในภาค (1) กลาง (2) เหนือ (3) ตะวันออกเฉียงเหนือ และ (4) ใต้ ที่มีต่อความสัมพันธ์และการเลี้ยงดูในครอบครัวไม่แตกต่างกัน

4. ความรู้สึกของเด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษในภาค (1) กลาง (2) เหนือ (3) ตะวันออกเฉียงเหนือ และ (4) ใต้ ที่มีต่อเศรษฐกิจของครอบครัวไม่แตกต่างกัน

5. เด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษมีความรู้สึกว่ เหตุที่ติดยาเสพติดให้โทษ เพราะเป็นของนาภาคภูมิใจ (หรือไม่นาภาคภูมิใจ) ไม่แตกต่างกันในแต่ละภาค

6. เด็ก และเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ มีความรู้สึกว่ เหตุที่ติดยาเสพติดให้โทษ เพราะความอยากรู้อยากเห็น ไม่แตกต่างกันในแต่ละภาคของประเทศ

7. เด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ มีความรู้สึกว่ เหตุที่ติดยาเสพติดให้โทษ เพราะมีทุกข์ แก่ทุกข์ แก่โรคได้ ไม่แตกต่างกันในแต่ละภาคของประเทศ

8. เด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ มีความรู้สึกว่ เหตุที่ติดยาเสพติดให้โทษ เพราะต้องการเข้าสังคม ไม่แตกต่างกันในแต่ละภาคของประเทศ

9. เด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ มีความรู้สึกว่ เหตุที่ติดยาเสพติดให้โทษ เพราะถูกบังคับ ถูกหลอก ไม่แตกต่างกันในแต่ละภาคของประเทศ

10. เด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ มีความรู้สึกว่ เหตุที่ติดยาเสพติดให้โทษ มีความรู้สึกว่ เหตุที่ติดยาเสพติดให้โทษเพราะสำคัญผิด ไม่แตกต่างกันในแต่ละภาคของประเทศ

11. เด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ มีความรู้สึกว่ เหตุที่ติดยาเสพติดให้โทษ เพราะเป็นผู้ชื้อขาย คลุกคลี ไม่แตกต่างกันในแต่ละภาคของประเทศ.

บทที่ 3

วิธีดำเนินการก่นคว่ำ

แหล่งข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ได้ศึกษาจากกลุ่มประชากรที่เป็นเด็กและเยาวชนที่เป็นผู้ศึกษาเสพติดให้โทษซึ่งอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง บuangนา กรุงเทพฯ และส่วนภูมิภาคอีกทั้ง 3 แห่งคือ

- 1) สถานพินิจและคุ้มครองเด็กจังหวัดเชียงใหม่
- 2) สถานพินิจและคุ้มครองเด็กจังหวัดนครราชสีมา
- 3) สถานพินิจและคุ้มครองเด็กจังหวัดสงขลา

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

- 1) ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 2 ตอนคือ

ตอนที่ 1 เป็นคำถามทั่ว ๆ ไป เกี่ยวกับประวัติส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ความสนใจทั่ว ๆ ไป ประสิทธิภาพเรื่องยาเสพติดให้โทษ คำถามในตอนที่ 1 นี้ เป็นแบบเติมข้อความและทำเครื่องหมายลงหน้าข้อความที่ต้องการ มีทั้งหมด 42 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นคำถามแบบประเมินค่า (Rating - Scale) ตามวิธีการของลิเกิร์ต (Likert - Scale) แบบประมาณค่า 5 ของถามเกี่ยวกับสภาพครอบครัว และประสิทธิภาพแห่งการศึกษาเสพติดให้โทษรวมทั้งรวมทั้งหมด 39 ข้อ

ตัวอย่างแบบสอบถามตอนที่ 2

ความสัมพันธ์และการ เลี้ยงดูของครอบครัว	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๐๐) บิดามารดาหรือผู้ปกครองของเรามีความรักใคร่ เรามากน้อยเพียงใด ?					
๐๐) ขณะอยู่ที่บ้าน เรามีความสุขและความอบอุ่นใจ มากน้อยเพียงใด ?					

การตรวจให้คะแนน

เมื่อผู้ตรวจแบบสอบถามตอบเสร็จเรียบร้อยแล้ว ได้นำแบบสอบถามเหล่านั้น
มาตรวจให้คะแนน โดยยึดหลักเกณฑ์ต่อไปนี้

มากที่สุด	คะแนนเท่ากับ	5	คะแนน
มาก	คะแนนเท่ากับ	4	คะแนน
ปานกลาง	คะแนนเท่ากับ	3	คะแนน
น้อย	คะแนนเท่ากับ	2	คะแนน
น้อยที่สุด	คะแนนเท่ากับ	1	คะแนน

2) ได้นำแบบสอบถามเหล่านี้ไปทดลองใช้กับเด็กและเยาวชนจำนวน 40 คน
ที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง บางนา กรุงเทพฯ โดยให้ผู้ช่วยเหลือเป็นผู้สัมภาษณ์ตามขั้นตอน
ของแบบสอบถาม เพื่อหาข้อบกพร่องของแบบสอบถาม และได้แก้ไขข้อบกพร่องนั้น ๆ

3) เพื่อปรับปรุงภาษาที่ใช้ในแบบสอบถามให้เข้าใจง่ายและแจ่มชัดยิ่งขึ้น จากการ
ทดสอบปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างไม่สามารถที่จะเขียนตอบแบบสอบถามได้ด้วยตนเอง จึงได้ใช้วิธี
สัมภาษณ์ตามแบบสอบถามแทน

4) นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแล้วไปเก็บข้อมูลจากตัวแทนกลุ่มประชากรต่อไป

วิธีการเก็บข้อมูล

เนื่องจากเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก ซึ่งมีอายุตั้งแต่ 7 ปีบริบูรณ์ จนกระทั่งถึง 18 ปี ยังไม่บรรลุนิติภาวะ เด็กและเยาวชนเหล่านี้มีทั้งทางวัยและทางคุณวุฒิ และยังมีเด็กบางคนที่ไม่เคยได้รับการศึกษาเลยก็มี แต่บางคนก็ได้รับการศึกษาบางเพียงเล็กน้อย นอกจากนั้นยังเป็นผู้ที่มีความประพฤติไม่เหมาะสม การที่จะให้เด็กและเยาวชนตอบแบบสอบถาม ตามแบบสอบถามที่แจกให้ นั้นย่อมเป็นไปได้ยาก เพื่อให้การเก็บข้อมูลครั้งนี้สมบูรณ์ มีข้อผิดพลาดน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ ผู้วิจัยจึงได้ใช้วิธีการสัมภาษณ์ ตามขั้นตอนในแบบสอบถาม โดยที่ผู้วิจัยพร้อมด้วยผู้ช่วยเหลืออีกจำนวน 5 คน เป็นผู้สัมภาษณ์

ผู้ช่วยเหลือทั้ง 5 คนนั้น เป็นเจ้าหน้าที่ดูแลเด็กกอดบวมในสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กแต่ละแห่ง บุคคลเหล่านี้เป็นผู้ที่มีความรู้เรื่องการสัมภาษณ์และการแนะนำอยู่แล้ว เป็นที่มั่นใจได้ว่าการเก็บข้อมูลครั้งนี้จะเที่ยงตรงและเชื่อถือได้

กลุ่มประชากร

ผู้วิจัยได้คัดเลือกเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเฉพาะกิจให้โทษหรือที่เฝ้าดูการศึกษาเฉพาะกิจให้โทษออกจากเด็กอื่น ๆ ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค เพื่อเป็นกลุ่มประชากรที่จะทำการศึกษา รวมทั้งหมด 106 คน แยกตามภาคต่าง ๆ ดังนี้

ตาราง 1 แสดงจำนวนกลุ่มประชากรแยกตามภาค

ภาค	กลาง	ใต้	ตะวันออกเฉียงเหนือ	เหนือ	รวม
จำนวน	61	18	16	11	106

การจัดกระทำและวิเคราะห์ และสถิติที่ใช้

คะแนนที่ได้จากการตรวจสอบแบบสอบถามที่สมบูรณ์ได้นำมาหาค่าต่าง ๆ ทางด้านสถิติ เช่น รายเฉลี่ยของคะแนน (Mean) ซึ่งค่าเหล่านี้คำนวณหาโดยใช้เครื่องคำนวณตามขั้นตอนดังนี้

1) แจกแจงความถี่ข้อมูลเป็นรายข้อ แล้วจัดทำเป็นอันดับที่ ร้อยละ และน้ำหนักตามเกณฑ์ของคำถาม

2) หาค่าสถิติมูลฐานของข้อมูล เฉพาะหมวดที่เป็นคำถามแบบประเมินค่า

ก) คะแนนเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตร (Garrett, Henry E, 1966:27)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทนคะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทนผลรวมของคะแนน

N แทนจำนวนเด็กและเยาวชนในกลุ่มนั้น

ข) การวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance) ของทุกกลุ่ม เพื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้สูตร (Winer, 1961 : 53 - 55)

$$F = \frac{MS_{treat}}{MS_{error}}$$

เมื่อ F แทนค่าที่จะพิจารณาใน F - Distribution

MS_{treat} แทนค่า Mean Square ของตัวแปรที่จะศึกษา

MS_{error} แทนค่า Mean Square ของความคลาดเคลื่อน

ค) ถ้าพบว่าในจุดใดที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะใช้

Studentized q - statistic แบบ Newman - Keuls Method

ทดสอบเฉพาะคู่ต่อไป (Winer, 1962 : 77 - 102)

3) นอกเหนือจากข้อ 2) ำ้ χ^2 - test และ Contingency table
เพื่อทดสอบสมมุติฐาน โดยใช้สูตร (New Mark Jaseph 19 : 374 - 381)

$$\chi^2 = \frac{\sum (O - E)^2}{E}$$

$$df = (r - 1)(c - 1)$$

เมื่อ	χ^2	แทน Chi - Square
	O	แทน Observed Frequency
	E	แทน Expected Frequency
	df	แทน Degree of Freedom
	r	แทน แถว
	c	แทน คอลัมน์ .

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลได้นำเสนอเป็น 2 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 รายละเอียดทั่ว ๆ ไปเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนที่อยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก ตามภาคต่าง ๆ ของประเทศ

ตอนที่ 2 การศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของเด็กและเยาวชนตามภาคต่าง ๆ ของประเทศ

สัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

χ^2 แทน CHI SQUARE

F แทน F - test

SS แทน ผลบวกกำลังสอง (Sum of Square)

MS แทน รายเฉลี่ยกำลังสอง (Mean Square)

df แทน จำนวนเงื่อนไข (Degree of freedom)

N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิเคราะห์ (Size of Sample)

* = แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตอนที่ 1

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเด็กและเยาวชนที่อยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กทั่วประเทศ
มีจำนวนดังนี้คือ

- 1) เด็กและเยาวชนทั้งหมด 1659 คน
 ที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษ 106 คน
 ที่ไม่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษ 1553 คน
- 2) จำแนกจำนวนเด็กและเยาวชนตามภาคต่าง ๆ ของประเทศมีดังนี้คือ

ตาราง 2 จำนวนเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กทุกแห่งแบ่งตาม
ภาคต่าง ๆ ของประเทศ

ประเภท	ภาค					ร้อยละ
	กลาง	ใต้	ตะวันออกเฉียงเหนือ	เหนือ	รวม	
ศึกษาเพศศึกษาให้โทษ	61	18	16	11	106	6.39
ไม่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษ	393	380	447	333	1553	93.61
รวม	454	398	463	344	1659	100.00

จากตาราง 2 โดยประมาณแล้ว เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก
100 คน จะมีผู้ศึกษาเพศศึกษาให้โทษ 6 คน

ตาราง 3 จำนวนเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก
ตามภาคต่าง ๆ ของประเทศ

ภาค	จำนวนทั้งหมด	ผู้ที่ศึกษาเพศศึกษา		ผู้ที่ไม่ศึกษาเพศศึกษา	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
กลาง	454	61	13.44	393	86.56
ใต้	398	18	4.52	380	95.48
ตะวันออก					
เฉียงเหนือ	463	16	3.46	447	96.54
เหนือ	344	11	3.20	333	96.80

จากตาราง 3 แสดงให้เห็นว่า เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษในภาคกลางมีจำนวนประมาณ 13 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งเป็นจำนวนสูงที่สุดและสูงกว่าภาคอื่นถึง 2 - 3 เท่าตัว คือ ภาคใต้ประมาณ 5 เปอร์เซ็นต์ ส่วนภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือนี้มีจำนวนใกล้เคียงกันคือประมาณ 3 เปอร์เซ็นต์

3) อายุและเพศ เด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษมีเฉพาะชายเท่านั้น
อายุระหว่าง 13 ถึง 18 ปี จำแนกได้ดังนี้

ตาราง 4 จำนวนเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครอง เด็กทุกแห่งแยกตาม
อายุ

ประเภท	อายุ (ปี)								รวม
	ต่ำกว่า							เกินกว่า	
	13	13	14	15	16	17	18	18	
ติดยาเสพติด ให้โทษ	3	5	10	14	24	34	12	4	106
ไม่ติดยาเสพติด ให้โทษ	342	86	174	188	263	311	160	29	1553
รวม	345	91	184	202	287	345	172	33	1659

จากตาราง 4 เป็นที่สังเกตว่าเด็กที่อายุต่ำกว่า 13 ปี มีการติดยาเสพติดให้โทษ
น้อยที่สุด และที่อายุเกินกว่า 18 ปี มีการติดยาเสพติดให้โทษสูงที่สุด

หมายเหตุ การที่มีผู้ติดยาเสพติดให้โทษเกินกว่า 18 ปี ในสถานพินิจและคุ้มครอง
เด็กนั้น เพราะว่ามีผู้ถูกจับกุมได้แจ้งเท็จให้อายุต่ำกว่าอายุจริงตอนถูกจับกุม ทั้งนี้เพื่อ
ต้องการที่จะขึ้นศาลคดีเด็กและเยาวชน

ตาราง 5 แสดงอายุแต่ละระดับของเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพคิโกให้โทษ

อายุ (ปี)	จำนวนทั้งหมด	ผู้ศึกษาเสพคิโกให้โทษ		ผู้ที่ไม่ศึกษาเสพคิโกให้โทษ	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 13	345	3	.87	342	.88
13	91	5	5.49	86	5.81
14	184	10	5.43	174	5.75
15	202	14	6.93	188	7.45
16	287	24	8.36	263	9.13
17	345	34	9.86	311	10.93
18	172	12	6.98	160	7.50
เกินกว่า 18	33	4	12.12	29	13.79

ตาราง 5 แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพคิโกให้โทษส่วนมากแล้วมีอายุระหว่าง 15 ถึง 18 และที่อายุเกินกว่า 18 ปี มีมากที่สุดถึงประมาณ 14 เปอร์เซ็นต์ อายุ 17 ปี มีประมาณ 11 เปอร์เซ็นต์ อายุ 16 ปีประมาณ 9 เปอร์เซ็นต์ อายุ 18 ปี มีประมาณ 8 เปอร์เซ็นต์ อายุ 15, 14, และ 13 ปี มีประมาณ 7 เปอร์เซ็นต์ และ 5 เปอร์เซ็นต์ตามลำดับ ส่วนเด็กที่มีอายุก่อน 13 ปี มีจำนวนน้อยมากประมาณ 1 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น

4) ความสนใจในประเภทข่าวสารต่าง ๆ

ตาราง 6 ความสนใจในประเภทข่าวสารต่าง ๆ ของเด็กและเยาวชนที่ศึกษา
เสพติคิให้โทษ

ประเภท ข่าวสาร	การเมือง	อาชญา กรรม	บันเทิง	กีฬา	ต่างประเทศ	ทั่วไป	ไม่สนใจ	รวม
จำนวน	19	40	6	15	1	12	13	106
ร้อยละ	17.93	37.74	5.66	14.15	.94	11.32	12.26	100

จากตาราง 6 แสดงให้เห็นว่า เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพติคิให้โทษสนใจข่าว
อาชญากรรมมากที่สุด ประมาณ 38 เปอร์เซ็นต์ และสนใจข่าวการเมืองอันดับรองลงมา
ประมาณ 18 เปอร์เซ็นต์ ชาวที่มีผู้สนใจน้อยที่สุดคือ ข่าวต่างประเทศเพียงประมาณ 1
เปอร์เซ็นต์ และมีเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพติคิให้โทษมีจำนวนถึง 12 เปอร์เซ็นต์ ที่ไม่สนใจ
ข่าวสารเลย

5) ชนิดของ ขยายมุขที่โกหกทดลองปฏิบัติเป็นครั้งแรก

ตาราง 7 ชนิดของขยายมุขที่เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพติโกให้โทษปฏิบัติเป็นครั้งแรก

ชนิดของ ขยายมุข	เล่นการพนัน	ดื่มสุรา	เสพยา เสพติโก	สูบบุหรี่	จำไม่ได้	รวม
จำนวน	44	13	13	35	1	106
ร้อยละ	41.51	12.26	12.26	33.03	.94	100

จากตาราง 7 แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพติโกให้โทษได้ทดลองเล่นการพนันเป็นสิ่งแรกมีจำนวนมากที่สุดเป็นอันดับแรกประมาณ 42 เปอร์เซ็นต์ สำหรับการทดลองดื่มสุราหรือการเสพยาเสพติโกให้โทษมีจำนวนเท่ากันประมาณ 12 เปอร์เซ็นต์ นั่นคือ เกือบครึ่งหนึ่งของ เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพติโกให้โทษ หลีกเลี่ยงขยายมุขครั้งแรกในชีวิตคือการพนัน

6) สิ่งที่น่าปรารถนามากที่สุด

ตาราง 8 สิ่งที่เกิดขึ้นและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษปรารถนามากที่สุด

สิ่งที่ปรารถนา	ความรักจากพ่อแม่	มีการศึกษาสูง ๆ	มีเงินทองมาก ๆ	มีสุขภาพสมบูรณ์	อื่น ๆ	รวม
จำนวน	47	25	18	6	10	106
ร้อยละ	44.34	23.58	16.98	5.66	9.43	100

จากตาราง 8 แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษต้องการความรักจากพ่อแม่มากที่สุด รองลงมาได้แก่ให้มีการศึกษาสูง ๆ รวมจำนวนผู้ปรารถนาทั้งสองประการแล้วมีจำนวนประมาณ 68 เปอร์เซ็นต์ ส่วนเงินทองและสุขภาพนั้นมีความปรารถนาลดลง

7) การเสพยาเสพติดให้โทษเพราะต้องการพักผ่อน

ตาราง 9 เด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษเริ่มเสพยาเสพติดเพราะความต้องการที่จะพักผ่อน

เสพยาเสพติดเพราะต้องการพักผ่อน	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	รวม
จำนวน	1	4	17	31	53	106
ร้อยละ	.94	3.77	16.04	29.25	50.00	100

จากตาราง 9 จะทราบว่า เด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษจำนวน 50 เปอร์เซ็นต์เห็นว่าความต้องการพักผ่อนเป็นสาเหตุของการติดยาเสพติดให้โทษน้อยที่สุด และจำนวน 29 เปอร์เซ็นต์ โดยประมาณเห็นว่าความต้องการพักผ่อนเป็นสาเหตุของการติดยาเสพติดให้โทษน้อย หรืออาจจะกล่าวได้ว่าความต้องการพักผ่อนไม่ใช่สาเหตุสำคัญของการติดยาเสพติดให้โทษ

8) การเสพยาเสพติดให้โทษเพราะความคับแค้นใจ

ตาราง 10 เด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ เริ่มเสพยาเสพติดให้โทษ
เพราะความคับแค้นใจ

เสพยาเพราะความคับแค้นใจ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	รวม
จำนวน	4	16	27	21	38	106
ร้อยละ	3.77	15.10	25.47	19.81	35.85	100

จากตาราง 10 จะทราบได้ว่าเด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษประมาณ 35 เปอร์เซ็นต์ เห็นว่าความคับแค้นใจเป็นสาเหตุของการเสพยาเสพติดให้โทษน้อยที่สุด และเห็นว่าความคับแค้นใจเป็นสาเหตุของการเสพยาเสพติดให้โทษปานกลาง จำนวนประมาณ 26 เปอร์เซ็นต์ จำนวนประมาณ 20 เปอร์เซ็นต์ เห็นว่าเป็นสาเหตุของการเสพยาเสพติดให้โทษน้อย หรืออาจจะกล่าวได้ว่า ความคับแค้นใจไม่ใช่สาเหตุสำคัญของการติดยาเสพติดให้โทษ

9) การเสพยาเสพติดให้โทษเพราะความว้าเหว

ตาราง 11 เด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ เริ่มเสพยาเสพติดให้โทษเพราะ
ความว้าเหว

เสพยาเพราะความว้าเหว	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	รวม
จำนวน	1	29	39	20	17	106
ร้อยละ	.94	27.36	36.79	18.87	16.04	100

จากตาราง 11 จะทราบได้ว่าเด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษประมาณ 37 เปอร์เซ็นต์ เห็นว่าความว้าเหวเป็นสาเหตุของการติดยาเสพติดให้โทษปานกลาง จำนวนประมาณ 27 เปอร์เซ็นต์ เห็นว่าเป็นสาเหตุของการติดยาเสพติดให้โทษมากและ

ประมาณ 19 เปอร์เซ็นต์ที่เห็นว่าเป็นสาเหตุของการศึกษาเพศศึกษาให้โทษน้อย หรืออาจกล่าวได้ว่ากว่าเก้าในสิบ เป็นสาเหตุของการศึกษาเพศศึกษาให้โทษปานกลาง

10) การเสพยาเสพติดให้โทษเพราะต้องการทำตามอย่างต่างชาติ

ตาราง 12 เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษเริ่มเสพยาเสพติดให้โทษเพราะต้องการทำตามอย่างต่างชาติ

เสพยาเพราะทำตาม ต่างชาติ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	รวม
จำนวน	1	—	2	19	84	106
ร้อยละ	.94	—	1.89	17.92	79.25	100

จากตาราง 12 จะทราบได้ว่าเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษเป็นจำนวนถึง 79.25 เปอร์เซ็นต์ที่เห็นว่า ความต้องการทำตามอย่างต่างชาตินั้น เป็นสาเหตุของการเสพยาเสพติดให้โทษน้อยที่สุด จำนวนประมาณ 18 เปอร์เซ็นต์ที่เห็นว่าเป็นสาเหตุของการเสพยาเสพติดให้โทษน้อย หรืออาจกล่าวได้ว่า ความต้องการทำตามอย่างต่างชาติไม่ใช่สาเหตุสำคัญของการศึกษาเพศศึกษาให้โทษ

11) เป็นบุตรอันดับที่ของครอบครัว

ตาราง 13 เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพคิโกให้โทษ เป็นบุตรอันดับที่ของครอบครัว

ลำดับของการเกิด	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนสุดท้าย	คนอื่น ๆ	รวม
จำนวน	31	26	14	22	13	106
ร้อยละ	29.25	24.53	13.21	20.75	12.26	100

จากตาราง 13 แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพคิโกให้โทษเป็นบุตรคนที่ 1 หรือคนหัวปี มีจำนวนมากที่สุดถึงประมาณ 29 เปอร์เซ็นต์ และบุตรคนที่ 2 เป็นอันดับรองลงมา คนสุดท้ายเป็นอันดับ 3 ประมาณ 21 เปอร์เซ็นต์ คนที่ 3 มีอันดับเป็นี่ 4 จำนวนประมาณ 13 เปอร์เซ็นต์ และบุตรคนอื่น ๆ รวมกันแล้วเพียง 12 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น ส่วนบุตรคนสุดท้ายก็มีจำนวนประมาณ 21 เปอร์เซ็นต์ นั่นคือบุตรของครอบครัวที่ศึกษาเสพคิโกให้โทษ มักจะเป็นคนหัวปีหรือบุตรคนแรก กนรอง และคนสุดท้ายตามลำดับ

12) สภาพของบิคารมารคาของ เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพติคดีให้โทษ

ตาราง 14 สภาพความเป็นอยู่ของบิคารมารคาของ เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพติคดีให้โทษในปัจจุบัน

สภาพของ บิคารมารคา	อยู่รวมกัน	แยกกัน	บิคาถึง แกกรรม	มารคาถึง แกกรรม	รวม
จำนวน	26	54	16	10	106
ร้อยละ	24.53	50.94	15.10	9.43	100

จากตาราง 14 แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพติคดีให้โทษ เป็นผู้ที่
มีปัญหาเนื่องจากบิคาบารคาหยารวกัน มีจำนวนสูงถึง 51 เปอร์เซนต์ ส่วนผู้ที่บิคารมารคา
อยู่รวมกันมีเพียงประมาณ 25 เปอร์เซนต์ และที่บิคาถึงแกกรรมมีประมาณ 15 เปอร์เซนต์
ส่วนประมาณ 9 เปอร์เซนต์เท่านั้นที่มารคาถึงแกกรรม

13) สภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว

ตาราง 15 รายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพติดให้โทษกับคนในละแวกนั้นว่ามีรายไ้มากน้อยเพียงใด ทั้งนี้

รายได้ของครอบครัว เปรียบเทียบกับคนใน ละแวกนั้น	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	รวม
จำนวน	2	11	44	29	20	106
ร้อยละ	1.88	10.38	41.51	27.36	18.78	100

จากตาราง 15 แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพติดให้โทษมีความรู้สึกรายได้ของครอบครัวเมื่อเปรียบเทียบกับคนอื่นในละแวกนั้นแล้ว มีรายไี่ปานกลางมากถึงประมาณ 42 เปอร์เซ็นต์ และที่รู้สึกรายได้น้อยประมาณ 27 เปอร์เซ็นต์ มีรายได้น้อยที่สุดประมาณ 19 เปอร์เซ็นต์ และรายไ้มากประมาณ 10 เปอร์เซ็นต์ ส่วนความรู้สึกรายไ้มากที่สุดนั้นมีเพียงประมาณ 2 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น

14) ความสุขและความอบอุ่นใจขณะอยู่ที่บ้าน

ตาราง 16 ความสุข และอบอุ่นใจของ เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพติกไฟโโทษ
ที่มีมากน้อยเพียงใดขณะอยู่ที่บ้าน

ความสุขและอบอุ่นใจ ขณะอยู่ที่บ้าน	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	รวม
จำนวน	5	7	32	34	28	106
ร้อยละ	4.72	6.60	30.19	32.08	26.41	100

จากตาราง 16 แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพติกไฟโโทษ มีความ
อบอุ่นใจและมีความสุขขณะอยู่ที่บ้านมากที่สุดมีเพียงประมาณ 5 เปอร์เซ็นต์ มีมากประมาณ
7 เปอร์เซ็นต์ และน้อยที่สุดมีประมาณ 26 เปอร์เซ็นต์ ส่วนที่เห็นว่ามีปานกลางมีประมาณ
30 เปอร์เซ็นต์เป็นอันดับ 2 ส่วนที่เห็นว่ามีน้อยนั้นมีจำนวนมากที่สุดถึง 32.08 ที่เห็นว่า
อยู่บ้านมีความสุขและความอบอุ่นใจน้อย

15) ความภูมิใจสภาพของบ้านเมื่อเปรียบเทียบกับบ้านอื่นในละแวกเดียวกัน

ตาราง 17 ความภูมิใจสภาพบ้านของ เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเพศคึก
กับบ้านของ เพื่อนในละแวกเดียวกัน

ความภูมิใจในสภาพ บ้านที่อยู่	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	รวม
จำนวน	12	17	34	22	21	106
ร้อยละ	11.32	16.04	32.08	20.75	19.81	100

จากตาราง 17 แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเพศคึกให้โหมมีความรู้สึกต่อสภาพบ้านที่อยู่อาศัยมีความสุขความอบอุ่นเพียงปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบกับบ้านผู้อื่นที่อยู่ในละแวกเดียวกันมีจำนวนประมาณ 32 เปอร์เซ็นต์ น้อยประมาณ 21 เปอร์เซ็นต์ น้อยที่สุดประมาณ 20 เปอร์เซ็นต์ มากประมาณ 16 เปอร์เซ็นต์ และประมาณ 11 เปอร์เซ็นต์ ที่มีมากที่สุด

16) การเสพยาเสพติดให้โทษเพราะอยากลอง

ตาราง 18 เด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ เสพยาเสพติดให้โทษครั้งแรก
เพราะอยากลอง

เสพเพราะความ อยากลอง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	รวม
จำนวน	2	8	40	31	25	106
ร้อยละ	1.89	7.55	37.73	29.25	23.58	100

จากตาราง 18 แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ สาเหตุ
เพราะการอยากลองปานกลาง จำนวนประมาณ 38 เปอร์เซ็นต์ และน้อยประมาณ 29
เปอร์เซ็นต์ และน้อยที่สุด ประมาณ 24 เปอร์เซ็นต์ ส่วนเด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ
เห็นว่า สาเหตุการเสพยาเสพติดให้โทษเพราะอยากลองมากที่สุดมีเพียงประมาณ 2 เปอร์เซ็นต์
และที่ให้น้อยประมาณ 8 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น

17) การเสพยาเสพติดให้โทษเพราะเชื่อว่าคุ้มทุกข์ได้

ตาราง 19 สาเหตุการเสพยาเสพติดให้โทษเพราะเด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษเชื่อว่าเสพยาเสพติดให้โทษแล้วคุ้มทุกข์ได้

เสพยาเพราะเชื่อว่า คุ้มทุกข์ได้	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	รวม
จำนวน	8	12	36	29	21	106
ร้อยละ	7.54	11.32	33.96	27.38	19.81	100

จากตาราง 19 แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ เสพยาเสพติดให้โทษเพราะเชื่อว่าเสพยาแล้วคุ้มทุกข์ได้มีความเห็นปานกลาง ประมาณ 34 เปอร์เซ็นต์ และที่เห็นว่ามัน น้อย ประมาณ 27 เปอร์เซ็นต์ ที่เห็นว่ามันน้อยที่สุด ประมาณ 20 เปอร์เซ็นต์ ส่วนที่เห็นว่ามากที่สุดและมากมีจำนวนประมาณ 8 และ 11 เปอร์เซ็นต์ตามลำดับ

18) เสพเพื่อจะเข้าสมาคมกับผู้เสพยาเสพติดให้โทษอื่น ๆ

ตาราง 20 เด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษเสพยาเสพติดให้โทษในครั้งแรก เพื่อต้องการจะเข้าสังคมกับผู้เสพยาเสพติดให้โทษอื่น ๆ

เสพเพื่อเข้าสังคมกับ ผู้เสพยาอื่น ๆ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	รวม
จำนวน	2	14	34	31	25	106
ร้อยละ	1.89	13.21	32.08	29.25	23.58	100

จากตาราง 20 แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ เสพยาเสพติดให้โทษเพราะต้องการที่จะเข้าสังคมกับผู้เสพยาเสพติดให้โทษปานกลาง มีจำนวนประมาณ 32 เปอร์เซ็นต์ ที่เห็นวายน้อยประมาณ 29 เปอร์เซ็นต์ และประมาณ 24 เปอร์เซ็นต์ ที่เห็นวายน้อยที่สุด และประมาณ 13 เปอร์เซ็นต์ ที่เห็นวามาก และอีกประมาณ 2 เปอร์เซ็นต์ ที่เห็นวามากที่สุด

19) ครั้งแรกที่เสฟเพราะถูกบังคับ

ตาราง 21 เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสฟคิตให้โทษ เสพยาเสฟคิตให้โทษ
ครั้งแรกเพราะถูกบังคับ

เสฟเพราะ ถูกบังคับ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	รวม
จำนวน	1	3	18	29	55	106
ร้อยละ	.94	2.83	16.98	27.36	51.89	100

จากตาราง 21 เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสฟคิตให้โทษ เสพยาเสฟคิตให้โทษ
เพราะถูกบังคับมากที่สุดเพียงประมาณ 1 เปอร์เซ็นต์ และมากประมาณ 3 เปอร์เซ็นต์
ส่วนที่ให้น่าปานกลางประมาณ 17 เปอร์เซ็นต์ และประมาณ 27 เปอร์เซ็นต์ ที่ให้นำน้อย
และที่ให้นำน้อยที่สุดมีจำนวนถึงประมาณ 52 เปอร์เซ็นต์

20) เสฟเพราะถูกหลอก

ตาราง 22 เด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษเพราะถูกหลอกให้เสฟในครั้งแรก

เสฟเพราะถูกหลอก	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	รวม
จำนวน	11	29	26	21	19	106
ร้อยละ	10.38	27.36	24.53	19.81	17.92	100

จากตาราง 22 แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ ถูกหลอกให้เสฟยาเสพติดให้โทษในครั้งแรกมากที่สุดมีประมาณ 10 เปอร์เซ็นต์ น้อยที่สุดมีประมาณ 18 เปอร์เซ็นต์ และประมาณ 20 เปอร์เซ็นต์ที่น้อย ส่วนปานกลางมีจำนวนประมาณ 25 เปอร์เซ็นต์ และที่เห็นว่ามากมีจำนวนถึงประมาณ 27.36 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งเป็นจำนวนมากที่สุด

22) เสพเพราะความสำคัญนึก

ตาราง 24 เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษเสพยาเสพติดให้โทษครั้งแรก
เพราะความสำคัญนึก

เสพยาเสพติด เพราะ	ทราบว่ามิโทษ	ทราบว่าไม่มีโทษ	ไม่ทราบ	รวม
จำนวน	33	41	32	106
ร้อยละ	31.13	38.68	30.19	100

จากตาราง 24 แสดงถึงความสำคัญนึกของเด็กและเยาวชนที่เสพยาเสพติดให้โทษจนกลายเป็นผู้ศึกษาเพศศึกษาให้โทษ ทั้งนี้เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษเสพยาเสพติดให้โทษทั้ง ๆ ที่ทราบว่ายาเสพติดให้โทษมีโทษมากถึงประมาณ 31 เปอร์เซ็นต์ ที่ไม่ทราบว่ายาเสพติดให้โทษที่เสพยาหรือไม่มีจำนวนประมาณ 30 เปอร์เซ็นต์ และที่เสพยาเสพติดให้โทษเพราะความสำคัญนึกคิดว่ายาเสพติดให้โทษที่เสพไม่มีโทษ มีจำนวนมากถึงประมาณ 39 เปอร์เซ็นต์

ตอนที่ 2

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

23) การเปรียบเทียบจำนวนเด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษกับเด็กและเยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษ ในภาคต่าง ๆ ของประเทศมีผลคือ

ตาราง 25 จำนวนเด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ กับเด็กและเยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษแยกตามภาคต่าง ๆ ของประเทศ

ภาค การเสพยา	(1) เหนือ	(2) กลาง	(3) ตะวันออก เฉียงเหนือ	(4) ใต้	รวม
ติดยาเสพติด ให้โทษ	11 (21.9795)	61 (29.0078)	16 (29.5829)	18 (25.4298)	106
ไม่ติดยาเสพติด ให้โทษ	333 (311.7233)	393 (424.9922)	447 (433.4171)	380 (372.5702)	1553
รวม	344	454	463	398	1659

$$\chi^2 = 53.6099^*$$

$$\alpha = .01$$

$$df = 3$$

$$\chi^2 = 11.34$$

จากการทดสอบ CHI SQUARE ในระดับความเชื่อมั่น .01 พบว่าจำนวนเด็กและเยาวชนผู้ติดยาเสพติดให้โทษและที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษในภาคต่าง ๆ ของประเทศ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ในกรณีนี้ น่าจะหมายความว่า ภาคทางภูมิศาสตร์ของประเทศมีอิทธิพลต่อการติดยาเสพติดให้โทษของ เด็กและเยาวชนของชาติ

เมื่อพิจารณาตามจำนวนเด็กและเยาวชนผู้ติดยาเสพติดให้โทษแล้ว ภาคตะวันออก เนียงเหนือและภาคเหนือมีผู้ติดมากที่สุดเป็นที่สังเกตว่า ภาคเหนือเป็นแหล่งสำคัญในการผลิตยาเสพติดให้โทษและผู้ติดยาเสพติดให้โทษน้อยกว่าภาคอื่น ๆ

24) การเปรียบเทียบชนิดของยาเสพติดให้โทษกับเด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษตามภาคต่าง ๆ ของประเทศมีดังนี้

ตาราง 26 จำนวนเด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษตามชนิดต่าง ๆ ของยาเสพติดให้โทษ และตามภาคต่าง ๆ ของประเทศ

ภาค \ ชนิด	กัญชา	ฝิ่น	เฮโรอีน	ผงขาว	รวม
กลาง	10 (15.54)	2 (2.30)	24 (23.59)	25 (19.57)	61
เหนือ	2 (2.80)	2 (.42)	2 (4.25)	5 (3.53)	11
ตะวันออก เนียงเหนือ	1 (4.08)	— (.60)	12 (6.19)	3 (5.13)	16
ใต้	14 (4.58)	— (.68)	3 (6.96)	1 (5.77)	18
รวม	27	4	41	34	106

$$\chi^2 = 43.6331^*$$

$$\alpha = .01$$

$$df = 9$$

$$\chi^2 = 21.67$$

จากตาราง 26 เมื่อทดสอบค่าของ CHI SQUARE ตามวิธี Contingency Table ในระดับความเชื่อมั่น .01 พบว่าชนิดของยาเสพติดให้โทษและภาคต่าง ๆ ของ

ประเทศมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อพิจารณาตัวเลขเฉพาะลงไปแล้ว จะพบว่า

- (1) ญูซา เด็กและเยาวชนภาคใต้เสพติดมากที่สุด ลอดลงมาได้แก่
ภาคกลาง ภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
- (2) ปีน มีเด็กและเยาวชนเสพติดเฉพาะภาคกลางและภาคเหนือเท่านั้น
- (3) เฮโรอีน เด็กและเยาวชนภาคกลางเสพติดมากที่สุด ลอดลงไปเป็น
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้และภาคเหนือตามลำดับ
- (4) ผงขาว เด็กและเยาวชนในภาคกลางเสพติดผงขาวมากเป็นอันดับหนึ่ง
ภาคอื่น ๆ มีเสพติดบ้างแต่เป็นส่วนน้อยรองลงไปคือ ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
และภาคใต้

เป็นที่น่าสังเกตว่า ภาคต่าง ๆ ของประเทศมีอิทธิพลต่อชนิดของยาเสพติด
ให้โทษ

หมายเหตุ ในช่องตารางบางช่องที่จำนวนไม่ถึง 5 น่าจะรวมกับช่องอื่น ๆ แต่ที่ไม่
รวมเพื่อต้องการจะแสดงถึงชนิดของยาเสพติดให้โทษภาคต่าง ๆ ของประเทศ

25) การเปรียบเทียบความรู้สึกที่มีต่อการยอมรับเลี้ยงดูของปู่ปกครองของ เด็กและเยาวชนที่ประสบอุบัติเหตุไฟไหม้ในภาคต่าง ๆ ผลเป็นดังนี้

ตาราง 27 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อหาความแตกต่างในเรื่องความรู้สึกที่มีต่อการยอมรับเลี้ยงดูของบิดามารดาหรือปู่ปกครองของเด็กและเยาวชนที่ประสบอุบัติเหตุไฟไหม้ในภาคต่าง ๆ ของประเทศ

Source of Variation	df	SS	MS	F
between	3	719.6774	239.8925	12.0883 *
with - in	102	2024.1811	19.845	
Total	105	2743.8585		

*
p < .01

จากค่า F ในตาราง 27 แสดงให้เห็นว่าความรู้สึกต่อการยอมรับเลี้ยงดูของเด็กและเยาวชนที่ประสบอุบัติเหตุไฟไหม้ทั้ง 4 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือระดับ .01

นั่นคือ ความรู้สึกที่มีต่อการยอมรับเลี้ยงดูของบิดามารดา หรือปู่ปกครองของเด็กและเยาวชนที่ประสบอุบัติเหตุไฟไหม้ในภาคต่าง ๆ ในบางคู่หรือทุกคู่แตกต่างกันจริง

นั่น เป็นที่น่าสังเกตว่า การยอมรับเลี้ยงดูของบิดามารดาหรือปู่ปกครองที่มีต่อเด็กและเยาวชน ในแต่ละภาคมีอิทธิพลต่อการประสบอุบัติเหตุไฟไหม้ของเด็กและเยาวชน

เพื่อให้ทราบผลของความแตกต่างที่แน่ชัดว่าภาคใดแตกต่างกับภาคใด โดยได้วิเคราะห์ข้อมูลตามที่ปรากฏในตาราง 28 ดังนี้

ตาราง 28 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของความรู้สึกที่มีต่อการอบรม
เลี้ยงดูระหว่าง เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษในภาคต่าง ๆ
ของประเทศ

ภาค	คะแนน เฉลี่ยของ	คะแนนออก เลี้ยง เหนือ			
		กลาง	ตะวันออก	ใต้	เหนือ
		15.8197	16.4375	17.50	24.5455
กลาง	15.8197	—	.6178	1.6803	8.7258 *
ตะวันออก	16.4375		—	1.0625	8.1080 *
ใต้	17.50			—	7.0455 *
เหนือ	24.5455				—
r			2	3	4
$q_{99}(r, 102)$			3.718	4.224	4.53
$\sqrt{MS_{error}/n} \cdot q_{99}(r, 102)$			4.1569	4.7227	5.0648

* $p < .01$

จากผลการวิเคราะห์ในตาราง 28 แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษที่อยู่ในภาคเหนือมีความรู้สึกเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาหรือผู้ปกครองแตกต่างจากเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษกับทุกภาคอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนภาคอื่น ๆ นั้นไม่พบว่ามี ความแตกต่างกัน

26) การเปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความคิดเห็นที่มีต่อสภาพเศรษฐกิจของครอบครัว

ตาราง 29 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อหาความแตกต่างในเรื่องความคิดเห็นที่มีต่อสภาพเศรษฐกิจของครอบครัวของ เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพคติให้โทษในภาคต่าง ๆ

Source of Variation	df	SS	MS	F
between	3	24.0444	8.0148	.5176
with - in	102	1579.4650	15.485	
Total	105	1603.5094		

$$p < .01$$

จากค่า F ในตาราง 29 พบว่า เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพคติให้โทษที่อยู่ในภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ มีความคิดเห็นต่อสภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวของแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นั่นคือในการศึกษารังนี้ ข้อมูลที่ได้ไม่สามารถสนับสนุนว่าในภาคที่ต่างกันจะมีความรู้สึกหรือความคิดเห็นต่อสภาพทางเศรษฐกิจแตกต่างกันไปเลย

หมายเหตุ คะแนนเฉลี่ยของคำถามในตาราง 14 มีดังนี้

ภาค	คะแนนเฉลี่ย 6 ข้อคำถาม	คะแนนเฉลี่ย 1 ข้อคำถาม
ตะวันออก เฉียงเหนือ	17.00	2.83
ใต้	17.2778	2.88
กลาง	17.8525	2.89
เหนือ	18.7273	3.12

27) การเปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องการเสพยาเสพติดให้โทษเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจ เป็นสาเหตุของการติดยาเสพติดให้โทษ

ตาราง 30 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อหาความแตกต่างของการติดยาเสพติดให้โทษ เนื่องจากการเสพยาเสพติดให้โทษเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจของ เด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษในภาคต่าง ๆ

Source of Variation	df	SS	MS	F
between	3	70.3735	23.4579	5.4169 *
within	102	441.7114	4.3305	
Total	105	512.0849		

* $p < .01$

ค่า F จากตาราง 30 แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ ในภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคกลาง ที่ติดยาเสพติดให้โทษเพราะ เห็นว่าการเสพยาเสพติดให้โทษเป็นเรื่องที่น่าภาคภูมิใจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

นั่นคือเด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษในภาคต่าง ๆ บางกลุ่มหรือทุกกลุ่ม มีความแตกต่างกันจริงในเรื่องการเสพยาเสพติดให้โทษเพราะเป็นเรื่องที่น่าภาคภูมิใจ

เป็นที่น่าสนใจว่า ความภาคภูมิใจในแต่ละภาคแตกต่างกันอย่างไร จึงปรากฏผลการวิเคราะห์ในตาราง 31 ดังนี้

ตาราง 31 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยในเรื่องการเสพยาเสพติด
ให้โทษเป็นเรื่องที่น่ายกย่องของเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพยาเสพติดให้โทษ
ในภาคต่าง ๆ

ภาค	คะแนน เฉลี่ย	คะแนนออก เฉียงเหนือ	เหนือ	ใต้	กลาง
		3.1875	3.3637	5.1112	5.1312
คะแนนออก เฉียงเหนือ	3.1875	—	.1762	1.9237*	1.9437*
เหนือ	3.3637		—	1.7475*	1.7675*
ใต้	5.1112			—	.02
กลาง	5.1312				—
r			2	3	4
$q_{.99}(r, 102)$			3.716	4.224	4.53
$\sqrt{MS_{error}/n} \cdot q_{.99}(r, 102)$			.9071	1.0306	1.1052

* $p < .01$

จากผลการวิเคราะห์ในตาราง 31 แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพยาเสพติดให้โทษในภาคใต้และภาคกลางมีความรู้สึกรว่าการเสพยาเสพติดให้โทษเป็นเรื่งที่น่าภาคภูมิใจมากกว่าเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพยาเสพติดให้โทษในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่สำหรับภาคใต้กับภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือกับภาคเหนือนั้นไม่พบว่ามี ความแตกต่างกัน

28) การเปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความอยากรู้ อยากเห็นเป็นสาเหตุของการเสพยาเสพติดให้โทษ

ตาราง 32 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อหาความแตกต่างของการศึกษาเสพติดให้โทษเนื่องมาจากความอยากรู้ อยากเห็นของ เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพติดให้โทษในภาคต่าง ๆ ของประเทศ

Source of Variation	df	SS	MS	F
between	3	31.3551	10.4517	11.3126 *
with - in	102	94.2298	.9239	
Total	105	125.5849		

*
p < .01

ค่า F จากตาราง 32 แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพติดให้โทษในภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคกลาง เริ่มเสพยาเสพติดให้โทษเพราะความอยากรู้ อยากเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กล่าวคือ เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพติดให้โทษตามภาคต่าง ๆ ทุกคู่หรือบางคู่ มีความแตกต่างกันจริงในเรื่องการเสพยาเสพติดให้โทษเพราะความอยากรู้ อยากเห็น เมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ ปรากฏผลในตาราง 33 ดังต่อไปนี้

ตาราง 33 ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยในเรื่องการเสพยาเสพติดให้โทษ
 เพราะความอยากหรือยากเห็นของ เด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ
 ในภาคต่าง ๆ ของประเทศ

ภาค	คะแนน เฉลี่ยของ	ตะวันออก เฉียงเหนือ	กลาง	ใต้	เหนือ
		2.6250	2.9673	3.3334	4.6364
ตะวันออก เฉียงเหนือ	2.6250	—	.3423 [*]	.7084 [*]	2.0114 [*]
กลาง	2.9673		—	.3660 [*]	1.6691 [*]
ใต้	3.3334			—	1.303 [*]
เหนือ	4.6364				—
r			2	3	4
$q_{.99}(r, 102)$			3.718	4.224	4.58
$\sqrt{MS_{\text{error}}/n} \cdot q_{.99}(r, 102)$			.1935	.2199	.2358

* $p < .01$

จากผลการวิเคราะห์ในตาราง 33 แสดงให้เห็นว่า เด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษในภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคกลาง เริ่มเสพยาเสพติดให้โทษเพราะความอยากหรือยากเห็น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กล่าวคือไก่และเขาวงกตที่ศึกษาเพศไก่ให้โทษในภาคเหนือเริ่มเพศไก่ให้โทษ เพราะความอยากหรืออยากเห็นมากที่สุด อันคืบลงลงมาคือภาคใต้ ภาคกลาง และภาคตะวันออก เฉียงเหนือ เริ่มเพศไก่ให้โทษเพราะความอยากหรืออยากเห็นน้อยที่สุด

29) การเปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องการเพศไก่ให้โทษจะช่วยค้นทุกซ์ได้ เป็นสาเหตุของการศึกษาเพศไก่ให้โทษ

ตาราง 34 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของการศึกษาเพศไก่ให้โทษ เนื่องจากการเพศไก่ให้โทษจะช่วยค้นทุกซ์ได้ ของไก่และเขาวงกตที่ศึกษาเพศไก่ให้โทษในภาคต่าง ๆ ของประเทศ

Source of Variation	df	SS	MS	F
between	3	1.2882	.4294	.0610
with - in	102	718.8721	7.0478	
Total	105	720.1603		

$$p < .01$$

ถ้า F จากตาราง 34 แสดงให้เห็นว่าไก่และเขาวงกตที่ศึกษาเพศไก่ให้โทษในภาคต่าง ๆ เริ่มเพศไก่ให้โทษเพราะต้องการค้นทุกซ์ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในระดับความเชื่อมั่น .01

หมายเหตุ: คะแนนเฉลี่ยของข้อคำถามในตาราง 34 มีดังนี้

ภาค	คะแนนเฉลี่ย 3 ข้อคำถาม	คะแนนเฉลี่ย 1 ข้อคำถาม
ตะวันออกเฉียงเหนือ	6.25	2.08
เหนือ	6.2728	2.09
กลาง	6.4918	2.16
ใต้	6.5556	2.19

30) การเปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความต้องการปรับตัวเข้ากับสังคม
เป็นสาเหตุของการติดยาเสพติดให้โทษ

ตาราง 35 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของการติดยา
เสพติดให้โทษ เนื่องจากการปรับตัวเข้ากับสังคมของ เด็กและ
เยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษตามภาคต่าง ๆ ของประเทศ

Source of Variation	df	SS	MS	F
between	3	84.9117	28.3039	2.8302
with - in	102	1020.0789	10.0008	
Total	105	1104.9906		

*

$p < .01$

ค่า F จากตาราง 35 แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษใน
ภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคกลาง เริ่มเสพยาเสพติดให้โทษเพราะ

ต้องการปรับตัวให้เข้ากับสังคมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นั่นคือในการศึกษารังนี้ข้อมูลที่ได้ ไม่สามารถสนับสนุนว่าเด็กและเยาวชนที่ศึกษา
เสพติดให้โทษเสพติดให้โทษในภาคต่าง ๆ ของประเทศ เริ่มเสพยาเสพติดให้โทษเนื่องจาก
ความต้องการปรับตัวเข้ากับสังคมเป็นสาเหตุแตกต่างกันจริง

หมายเหตุ คะแนนเฉลี่ยของคำถามตาราง 35 มีดังนี้

ภาค	คะแนนเฉลี่ย 4 ข้อคำถาม	คะแนนเฉลี่ย 1 ข้อคำถาม
ตะวันออกเฉียงเหนือ	7.25	1.8125
ใต้	8.3334	2.0834
เหนือ	8.8182	2.2046
กลาง	9.6722	2.4181

31) การเปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องการถูกบังคับ ถูกหลอกให้เสพยาเสพติดให้โทษ เป็นสาเหตุของการติดยาเสพติดให้โทษ

ตาราง 36 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของการติดยาเสพติดให้โทษ เนื่องจากการถูกบังคับ ถูกหลอกให้เสพยาเสพติดให้โทษ ของเด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษในภาคต่าง ๆ ของประเทศ

Source of Variation	df	SS	MS	F
between	3	55.0635	18.3545	4.0355 *
with - in	102	463.9271	4.5483	
Total	105	518.9906		

*
p < .01

ค่า F จากตาราง 36 แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ ในภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคกลาง เริ่มเสพยาเสพติดให้โทษ เพราะถูกบังคับ ถูกหลอกให้เสพยาเสพติดให้โทษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือเด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษในภาคต่าง ๆ บางกลุ่มหรือกลุ่มเริ่มเสพยาเสพติดให้โทษ เพราะถูกบังคับ ถูกหลอกให้เสพยาเสพติดให้โทษ แตกต่างกันจริง ซึ่งเมื่อทดสอบเป็นรายกลุ่มปรากฏดังตาราง 37 ดังต่อไปนี้

ตาราง 37 การทดสอบความแตกต่างของกะแนเฉลี่ยในเรื่อง การเสพยาเสพติด
ให้โทษเพราะถูกหลอก ถูกบังคับของ เด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติด
ให้โทษในภาคต่าง ๆ ของประเทศ

ภาค	กะแน เฉลี่ยของ	เหนือ	ใต้	ตะวันออก เฉียงเหนือ	กลาง
		6.3637	7.7223	8.25	8.3443
เหนือ	6.3637	—	1.3586 *	1.8863 *	1.9806 *
ใต้	7.7223		—	.5277	.6220
ตะวันออก เฉียงเหนือ	8.25			—	.0943
กลาง	8.3443				—
r			2	3	4
$q_{.99}(r, 102)$			3.718	4.224	4.53
$\sqrt{MS_{\text{error}}/n} \cdot q_{.99}(r, 102)$			.9527	1.0824	1.1608

*
 $p < .01$

จากผลการวิเคราะห์ในตาราง 37 แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติด
ให้โทษในภาคต่าง ๆ ของประเทศเริ่มเสพยาเสพติดให้โทษเพราะถูกบังคับ ถูกหลอก แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ความเชื่อมั่นระดับ .01

กล่าวคือ เด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษในภาคกลาง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
และภาคใต้ ถูกหลอก ถูกบังคับให้เสพยาเสพติดให้โทษไม่แตกต่างกัน แต่ถูกหลอก ถูกบังคับให้

เสพยาเสพติดให้โทษมากกว่าเด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษในภาคเหนืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

32) การเปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความสำคัญผิดเป็นสาเหตุของการติดยาเสพติดให้โทษ

ตาราง 38 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของการติดยาเสพติดให้โทษ เนื่องจากความสำคัญผิดของเด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษในภาคต่าง ๆ ของประเทศ

Source of Variation	df	SS	MS	F
between	3	8.6279	2.8760	1.4379
with - in	102	204.0139	2.0001	
Total	105	212.6418		

$$p < .01$$

ค่า F จากตาราง 38 แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษทางภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคกลาง เริ่มเสพยาเสพติดให้โทษเพราะความสำคัญผิดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .01

หมายเหตุ คะแนนเฉลี่ยของคำตอบในตาราง 38 มีดังนี้

ภาค	คะแนนเฉลี่ย 2 ข้อคำถาม	คะแนนเฉลี่ย 1 ข้อคำถาม
ตะวันออกเฉียงเหนือ	2.4375	1.22
ใต้	2.7223	1.36
กลาง	2.9345	1.47
เหนือ	3.5455	1.77

33) การเปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องการเป็นผู้ซื้อขาย กลุ่กคลี เป็นสาเหตุของการศึกษาเสพคคิไ้โทษ

ตาราง 39 ผลของการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อทดสอบความแตกต่างของการศึกษาเสพคคิไ้โทษเนื่องจากการเป็นผู้ซื้อขายกลุ่กคลีของ เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพคคิไ้โทษในภาคต่าง ๆ ของประเทศ

Source of Variation	df	SS	MS	F
between	3	6.1538	2.0513	2.0443
with - in	102	102.3462	1.0034	
Total	105	108.50		

$$p < .01$$

ถ้า F จากตาราง 39 แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพคคิไ้โทษในภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคกลาง เริ่มเสพยาเสพคคิไ้โทษเพราะความเป็นผู้ซื้อขาย กลุ่กคลี ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .01

หมายเหตุ คะแนนเฉลี่ยของคำถามในตาราง 39 มีดังนี้

ภาค	คะแนนเฉลี่ย
เหนือ	2.8182
ใต้	3.4445
ตะวันออกเฉียงเหนือ	3.5625
กลาง	3.6230

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการวิจัย

ความมุ่งหมายของการวิจัยมีดังนี้

- 1) เพื่อที่จะได้ศึกษาถึงปัจจัยที่ทำให้เด็กและเยาวชนทิดยาเสพติดให้โทษ
- ✓ 2) เพื่อที่จะได้ทราบถึงอันดับของปัจจัยที่ทำให้เด็กและเยาวชนทิดยาเสพติดให้โทษ
- 3) เพื่อที่จะได้ศึกษาถึงความแตกต่างของการ ทิดยาเสพติดให้โทษของเด็กและเยาวชน ตามภาคต่าง ๆ ทางภูมิศาสตร์ของประเทศ

สมมติฐานในการวิจัย

- 1) สัดส่วนของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก ภาค (1) กลาง (2) เหนือ (3) ตะวันออกเฉียงเหนือ และ (4) ใต้ มีจำนวนทิดยาเสพติดให้โทษไม่แตกต่างกัน
- 2) ภาคทางภูมิศาสตร์ (1) กลาง (2) เหนือ (3) ตะวันออกเฉียงเหนือ และ (4) ใต้ เป็นปัจจัยต่อการทิดยาเสพติดให้โทษ (1) กัญชา (2) ดิน (3) เฮโรอีน (4) ยาเสพติดให้โทษอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน
- 3) ความรู้สึกของเด็กและเยาวชนที่ทิดยาเสพติดให้โทษในภาค (1) กลาง (2) เหนือ (3) ตะวันออกเฉียงเหนือ และ (4) ใต้ ที่มีต่อความสัมพันธ์และการเสี่ยงดูในครอบครัวไม่แตกต่างกัน
- 4) ความรู้สึกของเด็กและเยาวชนที่ทิดยาเสพติดให้โทษในภาค (1) กลาง (2) เหนือ (3) ตะวันออกเฉียงเหนือ และ (4) ใต้ ที่มีต่อเกรงกลัวของครอบครัวไม่แตกต่างกัน

- 5) เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษมีความรู้สึกว่าเหตุที่เสพยาเสพติดให้โทษ
เพราะเป็นของน่าภาคภูมิใจ (หรือไม่น่าภาคภูมิใจ) ไม่แตกต่างกันในแต่ละภาค
- 6) เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษ มีความรู้สึกว่า เหตุที่เสพยาเสพติด
ให้โทษเพราะความอยากรู้อยากเห็น ไม่แตกต่างกันในแต่ละภาคของประเทศ
- 7) เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษ มีความรู้สึกว่าเหตุที่เสพยาเสพติด
ให้โทษเพราะมีทุกข์ แก่ทุกข์ แก่โรคได้ ไม่แตกต่างกันในแต่ละภาคของประเทศ
- 8) เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษ มีความรู้สึกว่าเหตุที่เสพยาเสพติด
ให้โทษ เพราะต้องการเข้าสังคม ไม่แตกต่างกันในแต่ละภาคของประเทศ
- 9) เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษ มีความรู้สึกว่าเหตุที่เสพยาเสพติดให้โทษ
เพราะถูกบังคับ ถูกหลอก ไม่แตกต่างกันในแต่ละภาคของประเทศ
- 10) เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษ มีความรู้สึกว่าเหตุที่เสพยาเสพติดให้โทษ
เพราะสำคัญผิด ไม่แตกต่างกันในแต่ละภาคของประเทศ
- 11) เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษ มีความรู้สึกว่า เหตุที่เสพยาเสพติดให้โทษ
เพราะเป็นของซื้อขายคลุกคลี ไม่แตกต่างกันในแต่ละภาคของประเทศ

ข้อมูล

ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ขัญจากประชากรของเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษ
ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กจากภาคต่าง ๆ ของประเทศ รวมทั้งสิ้น 106 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

- 1) ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ
ตอนที่ 1 เป็นคำถามแบบทั่ว ๆ ไป เกี่ยวกับประวัติส่วนตัวของผู้ตอบแบบ-
สอบถาม ความสนใจทั่ว ๆ ไป ประสพการณ์เรื่องยาเสพติดให้โทษ คำถามในตอนที่ 1 นี้
เป็นแบบเติมข้อความและทำเครื่องหมายลงหน้าข้อความที่ต้องการ มีจำนวน 42 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นคำถามความถี่วิธีการ ของ ลีเกรท (Likert) แบบประมาณค่า 5 ของ คำถามเกี่ยวกับสภาพครอบครัว และประสบการณ์แห่งการศึกษาเสพติดให้โทษ รวมทั้งสิ้น 39 ข้อ

2) ได้นำแบบสอบถามเหล่านี้ไปทดลองใช้กับ เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง นางนา กรุงเทพฯ จำนวน 40 คน โดยให้ผู้ช่วยเหลือเป็นผู้สัมภาษณ์ ตามขั้นตอนของแบบสอบถาม เพื่อหาข้อบกพร่องของแบบสอบถาม แล้วจึงแก้ไขข้อบกพร่องนั้นๆ

3) ได้ปรับปรุงภาษาที่ใช้ในแบบสอบถามให้เข้าใจง่ายและแจ่มชัดยิ่งขึ้น จากการทดสอบปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างไม่สามารถที่จะเขียนแบบสอบถามด้วยตนเองได้ จึงได้ใช้วิธีการสัมภาษณ์ตามแบบสอบถามแทน

4) นำแบบสอบถามที่ไปปรับปรุงแล้วไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มประชากรทั้งสิ้น 106 คน ดังกล่าว

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลได้กระทำโดยวิธีการคำนวณเพื่อหาสิ่งต่อไปนี้

1) แจกแจงความถี่ข้อมูลเป็นรายข้อ แล้วจัดเป็นอันดับร้อยละ และน้ำหนักตามแผนนิค

2) ภาคของประเภทจะเป็นปัจจัยต่อการเสพติดหรือไม่ หรือเป็นปัจจัยต่อชนิดของยาเสพติดนั้น ทดสอบโดยวิธี กาย สะแรว์ (χ^2 - Test)

3) เฉพาะข้อมูลที่เป็นคำถามแบบประเมินค่า ให้หาค่าเฉลี่ย แล้วนำมาวิเคราะห์ความแปรปรวน (F - Test)

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบดังนี้

1) 6% ของประชากรในสถานพินิจเด็กและเยาวชน เป็นผู้เสพติดให้โทษ ส่วนใหญ่ของผู้เสพติด มีอายุระหว่าง 15 - 18 ปี

- 2) ผู้ศึกษาเสพทิศสนใจว่าเกี่ยวกับอาชญากรรมมากที่สุด ทุกคนมีส่วนร่วม
อธิบาย ไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง อธิบายที่มีส่วนร่วมมากที่สุดได้แก่ การพนัน
- 3) สิ่งที่ประชาชนมากที่สุดของผู้ศึกษาเสพทิศได้แก่ ความรักจากพ่อแม่ รองลงมา
ได้แก่การศึกษา ส่วนเรื่องสุขภาพนั้นสนใจน้อยที่สุด
- 4) ความต้องการพัฒนา ความคับแค้นใจ ความว่าเทว เอาอย่างคน
ต่างชาติ ไม่ใช่สาเหตุสำคัญของการศึกษาเสพทิศให้โทษ
- 5) เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพทิศให้โทษส่วนมากที่สุดจะเป็นบุตรคนหัวปีและ
คนรอง ส่วนคนอันดับอื่น ๆ มีเสพเป็นจำนวนน้อย และครอบครัวที่หย่าร้างกันจะเป็นสาเหตุ
สำคัญของการศึกษาเสพทิศให้โทษ
- 6) ภาคกลางเป็นผู้ศึกษาเสพทิศให้โทษมากที่สุด รองลงไปได้แก่ภาคใต้
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคที่ศึกษาเสพทิศให้โทษน้อยที่สุดได้แก่ภาคเหนือ
จำนวนผู้ศึกษาเสพทิศ และไม่เสพทิศของแต่ละภาคเหล่านี้มีจำนวน
แตกต่างกัน
- 7) ภาคต่าง ๆ ทางภูมิศาสตร์ของประเทศเป็นปัจจัยชนิดของยาเสพทิศ
ให้โทษ ภาคกลางคิดผงขาวและเฮโรอีนมากที่สุด ภาคเหนือมากที่สุดเฉพาะผงขาว ภาค
ตะวันออกเฉียงเหนือได้แก่เฮโรอีน ส่วนภาคใต้เป็นัญชา
- 8) ความรู้สึกของผู้ศึกษาเสพทิศให้โทษ ที่มีต่อผู้ปกครองเลี้ยงดูตนเป็นไปใน
ทางดี เช่น การสั่งสอน ตักเตือน เป็นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ปกครองในภาคเหนือเอา
ใจใส่ดูแลดีที่สุด ส่วนภาคกลางเอาใจใส่น้อยที่สุด
- 9) ความรู้สึกสถานะของครอบครัวในแง่เศรษฐกิจ ทุกภาคไม่แตกต่างกัน
- 10) ผู้เสพยาเสพทิศในภาคกลางและภาคใต้ มีความสนใจในการเสพยา
เสพทิศให้โทษ แต่ผู้เสพทิศในภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือไม่ได้คิดเช่นนั้น
- 11) ผู้เสพยาเสพทิศให้โทษในภาคเหนือศึกษาเสพทิศเพราะความอยากรู้อยาก
เห็นมากกว่าภาคอื่น รองลงมาได้แก่ภาคใต้
- 12) ในคำนิยามยาเสพทิศให้โทษเป็นเครื่องดับทุกข์ และแก้ปราชัยให้เข้า
กับสังคมนั้น ผู้เสพยาเสพทิศทุกภาคเห็นตรงกัน

- 13) เกี่ยวกับการถูบบังคับ หรือถูกหลอกให้เสพยาเสพติดนั้น เด็กในภาคกลางเหนือ ไท และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีมากกว่าภาคเหนือ
- 14) ในด้านของความสำคัญเด็กอันเป็ปัจจัยให้คนมาติดยาเสพติดนั้น เด็กและเยาวชนทุกภาคเห็นสอดคล้องกัน
- 15) ในด้านการกลูกกลืน การซื้อขาย เป็นเหตุปัจจัยให้ติดยาเสพติดให้โทษนั้น ทุกกลุ่มรู้สึกสอดคล้องกัน

อภิปรายผล

1) ในการแถลงนโยบายของรัฐบาล เพื่อขอความไว้วางใจต่อสภาที่ปรึกษา นายกรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 29 ตุลาคม 2519 จากผลของการ อภิปรายปรากฏว่ามีผู้เสพยาเสพติดให้โทษไม่น้อยกว่า 6 แสนคน คิดเป็นประมาณ 1% ของประชากรทั้งประเทศ จากการวิจัยนี้พบว่า ผู้ติดยาเสพติดให้โทษมีถึง 6% ของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจฯ เมื่อเทียบร้อยละแล้วจะเห็นว่า ในจำนวนผู้ต้องโทษอยู่ในสถานพินิจนั้น มีอัตราส่วนของการ เสพยาเสพติด มาก ฉะนั้นน่าจะวินิจฉัยได้ว่า ยาเสพติดมีส่วนเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมเป็นอย่างยิ่ง นั่นคือ การที่เราจะลดอาชญากรรมนั้น โดยวิธีอื่น ๆ แล้วควรจะต้องใส่ใจเกี่ยวกับเรื่องยาเสพติดให้โทษด้วย

2) ผู้เสพยาเสพติดให้โทษปรารถนาสูงสุดในชีวิต คือความรักของพ่อแม่และผู้ปกครอง ที่มื่อก่อน สิ่งนี้เป็นความต้องการพื้นฐานทางจิตใจ พ่อแม่ผู้ปกครองควรจะได้จัดเด็กของตนมากขึ้น เพื่อมิให้เด็กขาดความรัก ความเอ็นดู อันจะเป็นเหตุให้ประพฤติกดได้

3) เด็กและเยาวชนที่เสพยาเสพติดให้โทษนั้น ไม่ใช่เพราะความท้อแท้ การเอาอย่างชาวต่างชาติ ไม่ใช่เพราะต้องการพักผ่อน ในที่ที่เด็กติดยาเสพติดให้โทษมาจากเพราะเด็กมีปัญาในอนาญข การกลูกกลืนในหมู่ของผู้ติดยาเสพติด การเป็นผู้นำซื้อขายยาเสพติด และเพราะความอยากรู้อยากเห็นเป็นต้น

การมีผู้ชม การพบเพื่อนนับว่าเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เด็กติดยาเสพติด ฉะนั้น เพื่อเป็นการป้องกัน ผู้ปกครองน่าจะได้อาใจใส่ในเรื่องการคบเพื่อนของบุตรหลานของตน

พยายามให้บุตรหลานกับเคยู่ประพฤติกิ

ส่วนเรื่องความอยากรู้ยากลองก็สำคัญ พ่อแม่ ครู หรือองค์การต่าง ๆ
ควรชี้แจงให้เห็นโทษของยาเสพติด ยาเสพติดทดลองไม่ได้ เพราะทดลองแล้วจะเสพติด
เหมือนคนลองอยากกาย ว่าจะมีสภาพอย่างไร เขานั่นยอมไม่มีโอกาสฟื้นคืนชีวิตได้

4) เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพติดให้โทษในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและแห่งจะเป็น
สัดส่วนกับเด็กและเยาวชนที่อยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กนั้น ๆ ไม่เท่ากันในแต่ละภาค
กล่าวคือ ในภาค (1) กลาง มีจำนวนเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพติดให้โทษมากที่สุด
ส่วนภาคเหนือมีจำนวนน้อยที่สุด ทั้ง ๆ ที่ภาคเหนืออยู่ใกล้กับแหล่งผลิตที่สำคัญของโลก คือ
สามเหลี่ยมทองคำ น่าจะเชื่อได้ว่าการศึกษาเสพติดให้โทษน้อย
มาก สาเหตุเนื่องมาจากทางภาคเหนือยังไม่มีแหล่งผลิตยาเสพติดให้โทษชนิดต่าง ๆ อย่างใน
ภาคกลาง (กรุงเทพฯ) ที่เป็นเมืองท่าและศูนย์กลางนานาชาติ

5) ภาคทางภูมิศาสตร์ (1) กลาง (2) เหนือ (3) ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
และ (4) ภาคใต้ เป็นปัจจัยต่อการศึกษาเสพติดให้โทษ (1) ัญชา (2) ผิ่น (3) เหวโรอื่น
และ (4) ยาเสพติดให้โทษอื่น ๆ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .01
กล่าวคือ ชนิดของยาเสพติดให้โทษที่เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพติดให้โทษในภาคกลางใช้เสพ
คือ ผิ่นขาว และเฮโรอื่น จาเวนสูงสุด ัญชา และผิ่น เป็นอันดับรอง ๆ ตามลำดับ
ชนิดของยาเสพติดให้โทษที่เด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพติดให้โทษในภาคเหนือใช้เสพอันดับสูงสุด
คือ ผิ่นขาว ส่วนเฮโรอื่น ผิ่น และัญชา มีจำนวนเท่า ๆ กัน ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
นั้นชนิดของยาเสพติดให้โทษที่เด็กและเยาวชนใช้เสพคือ เฮโรอื่น ผิ่นขาว เป็นอันดับรอง
ส่วนผิ่นนั้นไม่มีเด็กและเยาวชนเสพติดเลย โดยเฉพาะทางภาคใต้นั้น เด็กและเยาวชนที่ศึกษา
ยาเสพติดให้โทษส่วนมากจะเสพัญชา ทั้งนี้เนื่องจากเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเสพติดให้โทษ
ประกอบอาชีพเป็นชาวประมง เมื่อเริ่มทันออกเดินทางสู่ทะเลก็มีเวลารว่างกว่าที่เรือจะถึง
จุดหมายลงมือทำการประมง และเมื่อขณะเดินทางกลับก็มีเวลารว่างอีกเช่นกัน จึงใช้เวลาว่าง
เหล่านี้นี้มาสูมทำการ เสพัญชา เด็กและเยาวชนที่ยังไม่เคยเสพ เมื่ออยู่ใกล้วัดและถูกชักจูง
อยากทดลอง ผลสุดท้ายเลยกลายเป็นผู้ศึกษาเสพติดให้โทษไป

6) ความรู้สึกของเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษในภาค (1) กลาง (2) เหนือ (3) ตะวันออกเฉียงเหนือ และ (4) ใต้ ที่มีต่อความสัมพันธ์และการเลี้ยงดูในครอบครัว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .01 โดยเฉพาะภาคเหนือ การอบรมเลี้ยงดูมีความสัมพันธ์ต่อการศึกษาศึกษาให้โทษของเด็กและเยาวชนมาก ซึ่งแตกต่างกับภาคกลาง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้อย่างชัดเจน ทั้งนี้อาจจะเพราะว่าทางภาคเหนือยังคงรักษาระเบียบประเพณี เด็กและเยาวชนทั้งหลายยังคงอยู่ในโอวาทและเชื่อฟังคำสั่งสอนของบิดามารดา หรือผู้ปกครองด้วยดี ดังสถิติเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษในภาคเหนือมีน้อยที่สุด

7) ความรู้สึกของเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษในภาค (1) กลาง (2) เหนือ (3) ตะวันออกเฉียงเหนือ และ (4) ใต้ ที่มีต่อเศรษฐกิจของครอบครัวไม่แตกต่างกัน คือเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษในแต่ละภาคก็มีความคิดเห็นต่อสภาพเศรษฐกิจในครอบครัวไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเพศศึกษาให้โทษ ต่างก็มีความรู้สึก หรือความคิดเห็นต่อสภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวคล้ายคลึงกัน น่าจะสรุปได้ว่า อิทธิพลของครอบครัวในทางเศรษฐกิจ ไม่มีผลหรือมีผลต่อการศึกษาศึกษาให้โทษเท่า ๆ กัน ฉะนั้น ลูกคนรวยกับลูกคนจนอาจศึกษาเพศศึกษาและไม่เกิดได้เท่า ๆ กัน

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยพบว่า สภาพทางภูมิศาสตร์ ของประเทศและชนิดของยาเสพติดให้โทษมีอิทธิพลต่อการเสพยาเสพติดให้โทษของเด็กและเยาวชน ในบางภาคของประเทศ ความภาคภูมิใจ ความสัมพันธ์ และการอบรมเลี้ยงดูในครอบครัว การถูกหลอกลวงบังคับให้เสพยาเสพติดให้โทษ เป็นสาเหตุแห่งการเสพยาเสพติดให้โทษในแต่ละภาค เช่นเดียวกับความสำคัญผิด ความอยากรู้อยากเห็น ส่วนความรู้สึกที่มีต่อเศรษฐกิจของครอบครัว การเสพยาเสพติดให้โทษ เพราะการซื้อขายถูกลักขโมย หรือกำลังการปรับตัวเข้ากับสังคม แก๊งค์ กับดัก และแก๊งค์ใน แต่ละภาคของประเทศก็ไม่แตกต่างกัน ดังนั้นสิ่งที่จะเสนอแนะมีดังนี้คือ

3261

ก. - ครอบครัว

1) สร้างความเป็นปึกแผ่น ไม่แตกสลาย และความสัมพันธ์อันดีระหว่างครอบครัว เพื่อให้เกิดความรัก ความอบอุ่นและความผาสุกในครอบครัว

2) ปลุกฝังสมาธิในครอบครัวให้มีศรัทธาในด้านศีลธรรม รักเกียรติ วินัย และทราบถึงภัยอันตรายของยาเสพติดให้โทษ

3) ลูกกตัญญูและรักกับลูกคนยากจน มีโอกาสศึกษาเสพติดให้โทษเท่ากัน ฉะนั้นทุกครอบครัวไม่ว่ารวยหรือจน ต้องดูแลป้องกันบุตรหลานของตนเรื่องยาเสพติดให้โทษเท่า ๆ กัน

4) ระวังความประพฤติของบุตรหลานเกี่ยวกับการคบเพื่อน การมั่วสุมกับอบาณู การอยากรู้ อยากเห็น เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยต่อการเสพยาเสพติดให้โทษ นี่เองให้เด็กเห็นว่าสิ่งใดควรลองได้ สิ่งใดลองไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการลองเสพยาเสพติดให้โทษ

ข. - ที่โรงเรียน (ครู อาจารย์)

1) ทางโรงเรียนควรจะได้ปลุกฝังให้นักเรียนมีทัศนคติ รักเกียรติ วงศ์ตระกูล เห็นความไร้เกียรติของมั่วสุมในอบาณูทั้งปวง

2) อบรมชี้แจงให้นักเรียนได้ทราบถึงโทษและพิษร้ายของยาเสพติดให้โทษอย่างละเอียด โดยบรรจุในชั่วโมงวิชาสุขศึกษา โดยใช้สื่อทัศนศึกษา หรือกิจกรรมพิเศษใด ๆ โดยสม่ำเสมอ

3) ชี้แจงให้นักเรียนให้รู้ถึงสาเหตุที่เลื่อง หรือพฤติกรรมเป็นการถูกชักจูง บังคับล่อลวง อยาบทดลอง เอาแบบอย่าง อยาบทดลอง อยากรู้อยากเห็น เหล่านี้

4) โรงเรียนควรร่วมมือกันอย่างใกล้ชิดกับแผนกการป้องกันเด็กในการอบรมดูแล เช่น เฝ้าดูแพทย์มาตรวจเป็นครั้งคราว และรายงานผลใหญ่ปกครองทราบ

5) จัดบริการแนะแนวเด็กที่มีปัญหาส่วนตัว และครอบครัวอย่างทั่วถึง ติดตาม สอดส่องนักเรียนเป็นรายตัวเป็นพิเศษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ

ค. - ที่หน่วยราชการ

1) ใช้มาตรการปราบปรามอย่างจริงจังต่อแหล่งผลิต และขบวนการผู้เกี่ยวข้อง

2) เสนอความคิดความชอบแก่เจ้าหน้าที่หรือประชาชนผู้จับกุมและผู้นำจับแหล่งผลิตยาเสพติดให้โทษ

3) ควบคุมสารเคมีในการผลิตยา ราน้ำจำหน่ายให้รัดกุมยิ่งขึ้น

4) จัดให้มีการบรรยายเรื่องยาเสพติดให้โทษทางวิทยุกระจายเสียงเป็นประจำหรือการจัดฉายสไลด์เกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษทางโรงภาพยนตร์เป็นประจำอีกด้วย

5) ให้กระทรวงเกษตราธิการจัดตั้งศูนย์เกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ในวิชาสุขศึกษา

6) ควรจัดให้มีวันต่อต้านยาเสพติดให้โทษ หรือสัปดาห์แห่งการต่อต้านยาเสพติดให้โทษ ให้มีความสำคัญยิ่งขึ้น

7) กำจัดแหล่งอบายมุขและสื่อบุคคลที่ไม่ดี ปรับปรุงสถานพักผ่อนหย่อนใจให้ดี และเพียงพอแก่ผู้ใช้

8) ควรยึดนโยบายป้องกันให้มากเป็นพิเศษ แต่ก็ไม่ได้ทิ้งนโยบายเกี่ยวกับการรักษา

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลวิธ วัฒนเสถียร, "สาวลูกใต้ถุนและเยาวชน" การพิมพ์พระนคร, พระนคร, 2507, 163 หน้า.
- เดโช สวานานนท์, "ปัญหายาเสพติดให้โทษในเยาวชน เอกสารการอบรมบุคลากร, คณะกรรมการปราบปรามยาเสพติดให้โทษ, กรุงเทพฯ, 2517, 105 หน้า.
- ประชาสงเคราะห์, กรม, "เอกสารทางวิชาการสงเคราะห์เด็ก" 2501, หน้า 121-122.
- ประยูร นราการณดุง, ประมวลความรู้เรื่องยาเสพติดให้โทษ ร.พ.จิตติารักษ์, 2509, 209 หน้า.
- ฝน แสงสิงแก้ว, "การใช้ยาผิด" เอกสารการอบรมบุคลากร, คณะกรรมการปราบปรามยาเสพติดให้โทษ" กรุงเทพฯ, 2517, 105 หน้า.
- พรณี ชันฉวิทย์ และวิภาดา ศรีเศรษฐนิล, รายงานการปฏิบัติงานติดตามผลเยาวชนผู้ติดยาเสพติดให้โทษ สำนักงานส่งเสริมเยาวชนแห่งชาติ, กระทรวงศึกษาธิการ, 2517, 28 หน้า.
- พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ, พุทธศักราช 2465, ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 39 ตอน 428, (1 พฤษภาคม 2465)
- ไพโรจน์ สิริโรจน์, "ยาเสพติดและกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ" เอกสารการอบรมบุคลากร, คณะกรรมการปราบปรามยาเสพติดให้โทษ, กรุงเทพฯ 2519, 105 หน้า.
- ภา สารสิน, "การป้องกันและปราบปรามยาเสพติดให้โทษ" เอกสารการอบรมบุคลากร, คณะกรรมการปราบปรามยาเสพติดให้โทษ, กรุงเทพฯ, 2512, 105 หน้า.

วันชัย แยมกลิ่น "ประวัติเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ" เอกสารการอบรมบุคลากร, คณะกรรมการ
ปราบปรามยาเสพติดให้โทษ กรุงเทพฯ, 2518, 105 หน้า.

สมทรง กาญจนะกุล, "โทษและนิโทษของยาเสพติด" เอกสารการอบรมบุคลากร,
คณะกรรมการปราบปรามยาเสพติดให้โทษ, กรุงเทพฯ, 2518, 105 หน้า.

อรุณ เชาวนาทรัพย์ และ ละออ เบญจพานิช, "แนวทางกับยาเสพติดให้โทษในประเทศไทย"
วารสารชมรมนักจิตวิทยาภาคใต้, 1 ช.ค. 2514, หน้า 16 - 22.

อุทัย อติแพทย์ "เอกสารเผยแพร่กิจกรรม" ของมูลนิธิส่งเสริมเด็กของศาลเด็กและเยาวชน
กรุงเทพฯ, 2518, 108 หน้า.

Briscoe, Raymond Gene. "Educational Implications of Differences of
Perception by Drug-Using and Non-Drug Using Students in Davis
School District", Dissertation Abstract 31:3767, February,
1971.

Brown, Louise Barbara. "A Cognitive Functioning Approach to the
Differentiation of College Drug-Users And Non-Users",
Dissertation Abstracts 33:1015, September, 1972.

Edwards, Allen L, Experimental Design in Psychological Research p.94.

Ferguson, George A, Statistical Analysis in Psychology and Education,
New York, McGraw-Hill Book Company, 1966, p.67.

Garrett, Henry E, Statistics in Psychology and Education, New York,
Longman Green & co, 1966, p.27.

Hager, David Lz, "Adolescent Drug Use in Middle America; Social
Psychological Correlates", Dissertation Abstracts 31(7) .
6158, January, 1971.

- Herl, David. "A Study of Selecte Cognitive Orientations Among A Drug-Abuse, Non-Abuse and Normal Adolescent Population"; Dissertation Abstracts 32(1):561 B, September, 1971.
- Hochman, Joel Simon and Brill, Noman Q., "Chronic Marijuana Use and Psychosocial Adaptation", The American Journal of Psychiatry, 130:132-139, February, 1973.
- New Mark, Jaseph, "Statistics and Probability in Modern Life", p.
- Paulson, Patricia Callahan. "Psychosocial Factors in Drug Use Among Community College Students", Dissertaion Abstracts 31(9) : 5455-5456 B, March, 1971.
- Roth, Lawrence. "How Dangerous is it", "Reader's Digest, 7:28, October, 1972.
- Willinger, Kenneth Leslie. "Adolescent Drug Use And Antinominalism", Dissertation Abstracts, 31(7):4350-4351 B, January, 1971.
- Winer, B.J. Statistical Principle in Experimental Design, McGraw-Hill Book Company, 1962, p.55.

ການພວກ ກ

,

-

ศาลคดีเด็กและเยาวชน กับ สถานพินิจและคุ้มครองเด็ก
ที่มีอยู่แล้วในประเทศไทย

ส่วนกลาง : กรุงเทพมหานคร

1. ศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง
สถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง
เปิดดำเนินการเป็นแห่งแรก เมื่อวันที่ 28 มกราคม 2495

ส่วนภูมิภาค :

2. ศาลคดีเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา
สถานพินิจและคุ้มครองเด็กจังหวัดสงขลา
เปิดดำเนินการ เมื่อวันที่ 5 เมษายน 2505
3. ศาลคดีเด็กและเยาวชนจังหวัดนครราชสีมา
สถานพินิจและคุ้มครองเด็กจังหวัดนครราชสีมา
เปิดดำเนินการ เมื่อวันที่ 8 กรกฎาคม 2507
4. ศาลคดีเด็กและเยาวชนจังหวัดเชียงใหม่
สถานพินิจและคุ้มครองเด็กจังหวัดเชียงใหม่
เปิดดำเนินการ เมื่อวันที่ 21 สิงหาคม 2513

สถานพินิจและคุ้มครองเด็ก ทุกแห่ง นอกจากจะรับเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดในเขตท้องที่ซึ่งสถานพินิจฯ ทั้งระยะก่อนและหลังคำพิพากษาแล้ว ยังรับเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดที่ศาลจังหวัดอื่นพิพากษาให้ส่งตัวไปไว้ในสถานฝึกและอบรมของสถานพินิจฯ แต่ละแห่ง ดังกล่าวไต่ถวญ

ขณะนี้กำลังดำเนินโครงการก่อสร้างและจะเปิดศาลคดีเด็กและเยาวชนจังหวัดอุบลราชธานี กับสถานพินิจและคุ้มครองเด็กจังหวัดอุบลราชธานี ได้ใน พ.ศ. 2520

ลักษณะพิเศษของศาลคดีเด็กและเยาวชนมีดังต่อไปนี้

อายุ ศาลคดีเด็กและเยาวชนมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่บุคคลมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปี
 ทองหาว่ากระทำความผิดอาญา ทั้งนี้ยกเว้นผู้กระทำความผิดที่บรรลุนิติภาวะโดยการสมรส เช่น
 ชายอายุสิบเจ็ดปี หญิงอายุสิบห้าปี เมื่อทำการสมรสโดยชอบด้วยกฎหมายถือว่าบรรลุนิติภาวะไม่ขึ้น
 ศาลคดีเด็กและเยาวชน เมื่อถูกจับขณะยังไม่สิ้นสุกคดีอายุอาจเกินสิบแปดปี ศาลคดีเด็กและ
 เยาวชนมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีโดยให้ถือเกณฑ์อายุเมื่อวันขึ้นศาล เป็นสำคัญ

การควบคุมเมื่อถูกจับ เมื่อเด็กถูกจับข้อหาว่ากระทำความผิดทางอาญาและจะต้อง
 ได้รับการพิจารณาพิพากษาในศาลคดีเด็กและเยาวชน เจ้าหน้าที่ผู้จับกุมไม่มีอำนาจควบคุมตัวเด็ก
 ไว้ร่วมกับผู้ใหญ่ของส่ง เด็กนั้นไปยังสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก เมื่อสถานพินิจรับเด็กไว้แล้ว
 ต้องควบคุมเด็กไว้หรือจะให้ประกันตัวไปก็ได้ และจะต้องจัดให้พนักงานคุมความประพฤติซึ่ง
 ได้รับปริญญาตรีทางกฎหมายและเป็นเจ้าหน้าที่ของสถานพินิจไต่สอปากคำเด็กผู้ต้องหา บิดา
 มารดา ผู้ปกครอง ครูหรือบุคคลอื่นที่ทราบเรื่องราวเกี่ยวกับเด็กนั้น ต้องการทราบว่าเด็ก
 อายุเท่าใด เกิดจากบิดามารดาซึ่งมีอาชีพและที่อยู่อาศัยที่ใด เคยได้รับการศึกษาเล่าเรียน
 มาแล้วหรือขณะนี้กำลังเป็นนักเรียนอยู่หรือไม่ เกณฑ์โรงเรียนและชอบเที่ยวเตร่หรือไม่ มี
 เพื่อนฝูงซึ่งมีความประพฤติเรียบร้อยหรือไม่ ฐานะของบิดามารดาและสภาพแวดล้อมทางบ้าน
 ของเด็กเป็นอย่างไร บิดามารดามีบุตรเท่าใด และบ้านอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรมเพียงใด เพื่อ
 จะประมวลข้อเท็จจริง เหล่านี้เสนอให้ศาลทราบ

ในขณะที่เกี่ยวกับการสอบเพื่อให้ข้อเท็จจริง เกี่ยวกับเด็กดังกล่าวแล้ว เด็กทุกคนจะ
 ได้รับการตรวจร่างกายและจิตใจโดยแพทย์ของสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก เพื่อที่จะได้ทราบว่าเด็ก
 แต่ละคนมีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรงหรือไม่ ถ้าป่วยเป็นโรคอะไรจะได้รักษาพยาบาล รวมทั้งมีการ
 ทดสอบสติปัญญาของเด็กว่าฉลาดหรือโง่กันเพียงใด จะได้นำเป็นแนวทางพิจารณาว่าอาจถูกชักจูง
 ให้กระทำความผิดได้หรือไม่ เมื่อตรวจไต่สอประการใดแล้วจะบันทึก รายงานกองแพทย์เพื่อใช้
 ประกอบในการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลคดีเด็กและเยาวชน รายงานของสถานพินิจและคุ้มครอง
 เด็กจึงเป็นประโยชน์ให้ศาลได้ทราบเรื่องราวเกี่ยวกับเด็ก เพื่อใช้เป็นแนวทางแก้ไขให้ตรงจุด
 เป็นกน ๆ ไป

การพิจารณาพิพากษา

ถือว่าการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลคดีเด็กและเยาวชน เป็นการพิจารณาลับมีประชาชนเข้าฟัง เพราะไม่อยากให้เด็กรู้สึกอายหรือประเจิดประเจ้อ ก่อนพิจารณาคดีจะตั้งที่ปรึกษากฎหมายให้เด็กโดยเด็กไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย ที่ปรึกษากฎหมายนี้ ทำหน้าที่แตกต่างจากทนายความในข้อที่ว่า มิได้มุ่งถึงการแพชนะของคดีเป็นสำคัญ แต่มุ่งช่วย เหลือศาลในการแก้ไขเด็ก และชี้แนวทางที่ถูกต้องให้แก่เด็ก ที่ปรึกษากฎหมาย โดยปกติเป็นผู้มีความรู้ทางกฎหมาย ซึ่งแสดงความจำนง เป็นที่ปรึกษากฎหมายไว้ที่ศาลคดีเด็กและเยาวชน เมื่อศาลต้องการตั้งที่ปรึกษาคณใดให้แก่เด็กก็จะแจ้งให้ทราบและไต่ถามช่วยการตามที่กำหนดไว้ เป็นกราว ๆ ไป

ผู้พิพากษาของศาลคดีเด็กและเยาวชนประกอบด้วยผู้พิพากษาสองประเภท คือ ผู้พิพากษา ธรรมดาซึ่งมีความรู้ทางกฎหมายและเป็นข้าราชการตุลาการโดยการสอบคัดเลือกได้ กับผู้พิพากษา สมทบซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาที่มีข้าราชการมีอายุไม่ต่ำกว่าสามสิบปี มีความรู้ชั้นมัธยมศึกษาปีที่หก ขึ้นไป มีบุตร หรือเคยมีบุตรหรือเป็นผู้ที่เคยทำงานเกี่ยวกับการสังคมสงเคราะห์ โดยปกติ ผู้พิพากษาสมทบอยู่ในตำแหน่งได้คราวละสองปี ก่อนที่จะเป็นผู้พิพากษาสมทบต้องผ่านการคัดเลือก ตามระเบียบผู้พิพากษาสมทบไม่ต้องไปศาลเป็นประจำทุกวัน แต่จะไปเป็นครั้งคราวเพื่อร่วมใน การพิจารณาพิพากษาคดีตามที่ได้รับแจ้งจากศาล ผู้พิพากษาสมทบไม่มีเงินเดือนแต่ได้รับค่าช่วยการ เป็นครั้งคราว เฉพาะเวลาที่ไปพิจารณาพิพากษาคดี ตำแหน่งผู้พิพากษาสมทบเป็นตำแหน่งที่มีเกียรติและเสียสละเพื่อประโยชน์ในการร่วมมือกันแก้ไขปัญหาเด็กกระทำความผิด ในการพิจารณา พิจารณาคดีของศาลคดีเด็กและเยาวชนทุกคดีจะต้องมีผู้พิพากษาธรรมดาสองคนรวมกับผู้พิพากษา สมทบถึงสองคน ซึ่งต้องเป็นหนึ่งหนึ่งคน ผู้พิพากษาสมทบนี้มีเฉพาะในศาลคดีเด็กและเยาวชน เท่านั้นไม่มีในศาลผู้ใหญ่หรือศาลธรรมดา

วิธีที่ศาลใช้สำหรับเด็ก

เมื่อพิจารณาไต่ถามแล้วเด็กกระทำความผิดจริงตามฟ้องแล้ว ศาล จะพิจารณารายงานขอโทษจริง เกี่ยวกับเด็กของศาลพินิจและคุ้มครอง เด็กรวมทั้งรายงานแพทย์ของ สถานพินิจและคุ้มครอง เด็กประกอบกัน แล้ววินิจฉัยว่าควรลงโทษเด็กเพียงใด โดยปกติถ้า เป็นคดีเล็กน้อย เช่น การพนัน ถ้าเด็กมีความประพฤติดีศาลจะใช้วิธีการสถานเบา เพียงแค่ว่า กลาวตักเตือนแล้วปล่อยตัวไป ถ้าเด็กมีความประพฤติไม่ดีหรือเป็นเด็กเรวอนไม่มีบิดามารดาหรือ

ผู้ปกครองอุปการะเลี้ยงดู ถ้าอาจจะส่งตัวเด็กนั้นไปยังสถานฝึกและอบรมของสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก ในกรณีที่ความผิดที่เด็กกระทำนั้นร้ายแรง เช่น ปล้นทรัพย์ ชิงทรัพย์ ฆาตกรรม หรือทำร้ายร่างกายบาดเจ็บสาหัส ถ้าอาจจะส่งตัวเด็กนั้นไปยังสถานฝึกและอบรมได้ ในกรณีที่ เป็นเด็กนักเรียนและตั้งใจที่ศึกษาเล่าเรียนมีความประพฤติไม่เสียหายและกระทำความผิดไม่ร้ายแรง เด็กนั้นอาจจะได้รับโอกาสให้กลับตนเป็นคนดีไม่ต้องส่ง ไปฝึกและอบรม แต่ศาลอาจจะใช้วิธีการ คุมความประพฤติ ก็ปล่อยตัวไปเพื่อให้ประพฤติดีและให้อยู่ภายใต้การควบคุมและสอดส่องของ เจ้าหน้าที่ของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กโดยนิตินัยมารายงานตัวเป็นระยะ ๆ เช่น สองถึงสาม เดือนต่อครั้ง เพื่อเจ้าหน้าที่จะได้ช่วยเหลือแนะนำตักเตือนในเรื่องความประพฤติ การศึกษา เล่าเรียน การอาชีพ เด็กและบิดามารดาจะไถ่มีกระวังไม่ให้ไปก่อเหตุร้ายขึ้นอีก ในบาง กรณีปรากฏว่าบิดามารดาของเด็กปล่อยปละละเลยมิได้เอาใจใส่ในความเป็นอยู่ของเด็กและเด็ก ได้กระทำความผิดขึ้นเช่นนี้ ศาลอาจวางข้อกำหนดแก่บิดามารดาให้ดูแลมีกระวังมิให้เด็ก กระทำผิดอีกภายในกำหนด เช่น 1 - 2 ปี ถ้าผิดข้อกำหนดบิดามารดาจะต้องชำระเงินค่าศาล ตามจำนวนที่กำหนด

มีเด็กจำนวนไม่น้อยที่กระทำความผิดซ้ำๆ ภายในระยะเวลาใกล้เคียงกันแสดงว่าไม่เช็ดหลาบ หรือมิได้สำนึกถึงการที่ศาลได้ให้โอกาสกลับตนเป็นคนดีเช่นนี้ ศาลก็จำเป็นต้องใช้วิธีรุนแรงอาจจะไม่ให้โอกาสหรือปล่อยตัวไปอีก แต่จะส่งไปยังสถานฝึกและอบรม อีกประเภทหนึ่งคือเด็กหญิง ที่เรวอนและเป็นโสเภณี อาจจะเป็นโดยถูกล่อลวงหรือยากจนก็จำเป็นจะต้องได้รับการเอาใจใส่ เป็นพิเศษ โดยการรักษามารดาให้หายจากกามโรค และอบรมนิสัยให้เลิกประพฤติเช่นนั้น ซึ่ง ต้องกินเวลานาน ฉะนั้นเด็กหญิงประเภทนี้อาจจะต้องได้รับการฝึกและอบรมในสถานพินิจและ คุ้มครองเด็กด้วย

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กจึงมีหน้าที่ฝึกและอบรมเด็กตามคำพิพากษาของศาล ในกรณีที่ ศาลเห็นควรฝึกและอบรมในกรณีที่เด็กกระทำความผิดนี้ ศาลจะไม่ใช้วิธีการจำคุกยกเว้นบางราย แต่ ศาลจะใช้วิธีการส่งตัวไปฝึกอบรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กเป็นระยะเวลาตามสมควร เพื่อ ให้นักวิชาชีพจะได้เป็นเครื่องมือหาเลี้ยงชีพของเด็กเมื่อโตขึ้น วิชาชีพที่ฝึกอยู่ในปัจจุบัน เช่น ช่างไม้ ช่างเย็บเสื้อผ้า ช่างตัดผม การเกษตร การพิมพ์ เป็นต้น

โดยสรุป ศาลคดีเด็กและเยาวชนตั้งขึ้นเพื่อที่จะให้ประโยชน์แก่เด็กเป็นพิเศษ มีจุดมุ่งที่จะแก้ไขมูลเหตุแห่งการกระทำผิดของเด็ก และจัดให้เด็กได้รับการศึกษาอบรมและฝึกวิชาชีพที่จำเป็นเพื่อนำไปหาเลี้ยงชีพเมื่อโตขึ้น วิชาชีพที่สำคัญ เช่น ช่างไม้ ช่างเย็บเสื้อผ้า ช่างตัดผม การเกษตร การพิมพ์ จะช่วยให้เด็กซึ่งยากจนขาดที่พึ่งได้รับความรู้และกลับนิสัยเป็นคนดีไม่เป็นภาระแก่สังคม ในขณะที่เกี่ยวกับศาลคดีเด็กและเยาวชนก็ให้ความคุ้มครองแก่ชีวิตความเป็นอยู่และทรัพย์สินของผู้อยู่ในศาลคดีเด็กและเยาวชนมิให้ถูกทำลายหรือใช้จ่ายหมดสิ้นไปโดยไร้ประโยชน์ก่อนที่ผู้อยู่ในศาลคดีเด็กและเยาวชนจะบรรลุนิติภาวะ กิจกรรมของศาลคดีเด็กและเยาวชนจึง เป็นกิจการที่ควรจะได้รับคามสนใจจากผู้ที่เกี่ยวข้องโดยทั่วกัน

สถานพินิจและคุ้มครองเด็ก สถานพินิจและคุ้มครองเด็กเป็นส่วนราชการฝ่ายบูรณะที่สำคัญ กอปรช่วยเหลือกิจการของศาลคดีเด็กและเยาวชนให้ดำเนินไปโดยเรียบร้อย ศาลคดีเด็กและเยาวชนทุกศาลต้องมีสถานพินิจซึ่งสังกัดอยู่ในกระทรวงยุติธรรม สถานพินิจทุกแห่งมีผู้อำนวยการ ซึ่ง เป็นข้าราชการพลเรือนเป็นหัวหน้ารับผิดชอบ ในปัจจุบันมีสถานพินิจสามแห่งคือ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางในจังหวัดพระนคร สถานพินิจและคุ้มครองเด็กจังหวัดสงขลา และสถานพินิจและคุ้มครองเด็กจังหวัดสงขลาและสถานพินิจและคุ้มครองเด็กจังหวัดนครราชสีมา สถานพินิจทุกแห่ง นอกจากมีผู้อำนวยการ เป็นหัวหน้ารับผิดชอบแล้ว อธิบดีศาลคดีเด็กและเยาวชนกลางยัง เป็นหัวหน้ารับผิดชอบในกิจการของสถานพินิจทุกแห่งทั่วราชอาณาจักรอีกด้วย

มีข้อสงสัย เกี่ยวกับสถานพินิจจังหวัดต่าง ๆ นั้น ไม่ขึ้นกับผู้พิพากษา หัวหน้าศาลคดีเด็กและเยาวชนจังหวัดนั้น เช่น สถานพินิจจังหวัดสงขลาไม่ขึ้นกับผู้พิพากษาหัวหน้าศาลคดีเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา สถานพินิจจังหวัดนครราชสีมาไม่ขึ้นกับผู้พิพากษาหัวหน้าศาลคดีเด็กและเยาวชนจังหวัดนครราชสีมา

สถานพินิจมีเขตอำนาจเฉพาะในท้องที่ของคน เช่น สถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางมีเขตอำนาจตลอดจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี สถานพินิจและคุ้มครองเด็กจังหวัดสงขลา มีเขตอำนาจตลอดจังหวัดสงขลา สถานพินิจและคุ้มครองเด็กจังหวัดนครราชสีมา มีเขตอำนาจตลอดจังหวัดนครราชสีมา เป็นต้น แต่อาจเกิดความจำเป็นในการปฏิบัติหน้าที่ เช่น ในกรณีจำเป็นเพื่อสืบเสาะและรวบรวมข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอายุ ประวัติ การศึกษาอบรมของเด็กและเยาวชน

หรือของยูเยาว์ หรือเพื่อสอดคล้องความประพฤติของ เด็กหรือเยาวชนตามคำสั่งศาลหรือปฏิบัติการอื่นใดตามคำสั่งหรือคำพิพากษาของศาลแล้ว ผู้อำนวยการสถานพินิจหรือพนักงานคุมประพฤติ มีอำนาจปฏิบัติหน้าที่นอกเขตของสถานพินิจได้เช่น นาย ก. อายุสิบเจ็ดปีอยู่จังหวัดราชบุรีลงมาทำงานรับจ้างอยู่ที่จังหวัดพระนคร ได้ขอขึ้นกระทำความเรา นางสาว ข. ที่จังหวัดพระนคร นาย ก. ถูกจับส่งมาขังสถานพินิจและคุมครอง เด็กกลาง ทั้งนี้ พนักงานคุมประพฤติของสถานพินิจและคุมครอง เด็กกลางมีอำนาจออกไปทำการสืบเสาะเกี่ยวกับประวัติความประพฤติ การศึกษาอบรมและสภาพแวดล้อมเกี่ยวกับบิดามารดาและบุคคลกรของ นาย ก. ที่จังหวัดราชบุรีได้ แม้จังหวัดราชบุรีจะอยู่นอกเขตของสถานพินิจและคุมครอง เด็กก็ตาม ในทำนองเดียวกัน ผู้อำนวยการสถานพินิจจังหวัดสงขลา จังหวัดนครราชสีมา หรือพนักงานคุมประพฤติของสถานพินิจจังหวัดสงขลา จังหวัดนครราชสีมาที่มีอำนาจออกไปทำการสืบเสาะนอกจังหวัดสงขลาหรือจังหวัดนครราชสีมาได้

สถานพินิจและคุมครอง เด็กมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้คือ

1. สืบเสาะและพินิจเรื่องอายุ ประวัติ ความประพฤติ สติปัญญา การศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิต นิสัย อาชีพ และฐานะของเด็กหรือเยาวชนที่ต้องหาว่ากระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดและของบิดามารดาผู้ปกครองและบุคคลที่เด็กหรือเยาวชนนั้นอาศัยอยู่ ตลอดจนสิ่งแวดล้อมทั้งปวง เกี่ยวกับเด็กหรือเยาวชนนั้น รวมทั้งสาเหตุแห่งการกระทำความผิด เพื่อรายงานต่อศาล
2. ควบคุมเด็กและเยาวชนที่ต้องหาว่ากระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดไว้ในระหว่างที่มีการสอบสวนหรือพิจารณาคดีในกรณีที่จะต้องควบคุม
3. ให้ความตรวจรักษาและพยาบาลเด็กและเยาวชนในระหว่างที่มีการสอบสวนหรือพิจารณาคดี หรือระหว่างการควบคุมตัวในสถานพินิจ
4. ทำหน้าที่เป็นผู้ดูแลอบรมสั่งสอนเด็กหรือเยาวชนตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาล
5. ให้ความศึกษาและทำการอบรมสั่งสอนศีลธรรมแก่เด็กและเยาวชนที่อยู่ในความควบคุม
6. สอบข้อเท็จจริงตามคำสั่งศาลเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน และบิดามารดาผู้ปกครองหรือบุคคลซึ่ง เด็กหรือเยาวชนอาศัยอยู่

7. ทำหน้าที่กำกับพนักงานคุมประพฤติในกรณีศาลสั่ง รอการกำหนดโทษหรือรอการลงโทษแก่เด็กหรือเยาวชนตามความในประมวลกฎหมายอาญา
8. รายงานข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้เยาว์ต่อศาล
9. ศึกษาคนทั่วถึงสาเหตุแห่งการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนโดยทั่ว ๆ ไป จัดทำสถิติการกระทำความผิดอาญาของเด็กและเยาวชน และเผยแพร่วิธีป้องกันหรือทำให้ลดน้อยลง ซึ่งการกระทำของเด็กและเยาวชนที่กฎหมายบัญญัติเป็นความผิด
10. กระทำการตามความจำเป็นให้ทราบความเป็นอยู่ของเด็กและเยาวชนที่ถูกปลดปล่อยไปแล้วจากสถานพินิจ สำนักงานของคณะกรรมการพินิจและคุ้มครองเด็ก โรงเรียนหรือสถานฝึกอบรม เพื่อให้ความช่วยเหลือในเรื่องที่อยู่อาศัย การครองชีพ และการศึกษาเท่าที่จะทำได้

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง แบ่งแยกกิจการออกเป็นสาขาต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. กองอำนวยการ แบ่งออกเป็นสี่แผนกคือ
 - 1) แผนกธุรการ
 - 2) แผนกฝึกและอบรม
 - 3) แผนกกักและอบรม
 - 4) แผนกส่ง เกราะพ่ายหลังปล่อย
2. กองแรกรับ
3. กองคุมประพฤติ แบ่ง เป็นสี่แผนกคือ
 - 1) แผนกประมวลข้อเท็จจริง
 - 2) แผนกคดี
 - 3) แผนกควบคุมและสอดส่อง
 - 4) แผนกกำกับการปกครอง
4. กองแพทย์ แบ่ง เป็นสามแผนกคือ
 - 1) แผนกตรวจพิเคราะห์ทางกาย
 - 2) แผนกตรวจพิเคราะห์ทางจิต
 - 3) แผนกพยาบาล

เมื่อเด็กหรือเยาวชนถูกจับในข้อหาว่า กระทำผิดอาญาและเด็กหรือเยาวชนนั้นเป็นผู้ที่ได้รับการพิจารณาพิพากษาโดยศาลคดีเด็กและเยาวชน พนักงานสอบสวนจะต้องส่ง เด็กหรือเยาวชนนั้นมายังสถานพินิจเพื่อสถานพินิจควบคุมตัวไว้หรือให้ประกันไป พนักงานสอบสวนไม่มีอำนาจควบคุมเด็ก หรือเยาวชนไว้ เมื่อสถานพินิจได้รับตัวเด็กหรือเยาวชนจากพนักงานสอบสวนแล้ว ในทางปฏิบัติหน้าที่ที่สำคัญของสถานพินิจ แบ่งออกเป็นสามประเภทคือ

1) พนักงานคุมประพฤติทำรายงานสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับความประพฤติของ เด็กและเยาวชน

2) แพทย์และจิตแพทย์ทำรายงานการตรวจร่างกายและตรวจทางจิต

3) เจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมทำรายงานการพินิจ

รายงานทั้งสามประเภทนี้ต้องส่งให้พนักงานสอบสวนในสิบแปดวัน นับแต่วันที่เด็กหรือเยาวชนถูกจับ ทั้งนี้เพื่อพนักงานสอบสวนจะได้มีเวลาพิจารณาสอบสวน แล้วเสนอสำนวนให้พนักงานอัยการในหกวันนับแต่ได้รับรายงานของสถานพินิจ แล้วพนักงานอัยการจะได้มีเวลาเตรียมฟ้องคดีอีกหกวันนับแต่ได้รับสำนวนการสอบสวนจากพนักงานสอบสวน จึงรวมเป็นเวลาสามสิบวันนับตั้งแต่วันที่เด็กหรือเยาวชนถูกจับจนถึงวันฟ้องคดี รายงานของสถานพินิจดังกล่าวนี้ จะต้องส่งให้ศาลคดีเด็กและเยาวชนควยในเมื่อมีการฟ้อง เด็กหรือเยาวชนนั้น

เมื่อพนักงานสอบสวนจับเด็กหรือเยาวชนในข้อหาว่ากระทำความผิดอาญาแล้ว พนักงานสอบสวนจะควบคุมเด็กหรือเยาวชนไว้ไม่ได้ หรือจะส่งไปเรือนจำไม่ได้ จะต้องส่ง เด็กหรือเยาวชนนั้นมายังสถานพินิจ เมื่อสถานพินิจได้รับตัวเด็กหรือเยาวชนไว้แล้ว ผู้อำนวยการสถานพินิจมีอำนาจให้ปล่อยชั่วคราว ก่อประกันตัวเด็กหรือเยาวชนนั้นไปในระหว่างการสอบสวนได้ ไม่จำเป็นต้องควบคุมตัวเด็กไว้ เว้นแต่เด็กหรือเยาวชนถูกจับในข้อหาอุกฉกรรจ์ เช่น ฆาตกรตาย ปล้นทรัพย์ ชิงทรัพย์ ข่มขืน กระทำชำเรา หรือถูกจับมาแล้วสองถึงสามครั้ง เป็นต้น ถ้าเด็กหรือเยาวชนไม่ได้รับอนุญาตให้ประกันตัวไปจากสถานพินิจ หรือบิดามารดาไม่ประสงค์จะประกันตัว รวมทั้งเด็กเร่ร่อนไม่มีบิดามารดาทั้งนี้ สถานพินิจก็จะทำการควบคุมเด็กหรือเยาวชนนั้นไว้เพื่อรอการดำเนินคดี ก่อรอการสอบสวนการฟ้องคดี และการตัดสินของศาล

หน้าที่ในการควบคุมตัวเด็กระหว่างการดำเนินคดีนี้ สำหรับสถานพินิจเป็นหน้าที่ของ กองแรกรับซึ่งตั้งอยู่ที่ปากคลองตลาด ใกล้สถานีตำรวจนครบาลพระราชวัง แต่รับเฉพาะเด็ก หรือเยาวชนชาย สำหรับเด็กหรือเยาวชนหญิง มีสถานที่ควบคุมทางหาก คือ สถานฝึกและอบรมหญิงซึ่งตั้งอยู่ที่ติดกับกองแรกรับที่ปากคลองตลาดนั่นเอง ถ้าเด็กหรือเยาวชนชายถูกจับมาเป็นครั้งที่สองหรือสาม หรือมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม เช่น พยายามหลบหนี ก็อาจส่งตัวไปควบคุมไว้ยังสถานฝึกและอบรมของสถานพินิจที่บางนา อำเภอพระโขนง

เมื่อเด็กหรือเยาวชนถูกฟ้องต่อศาลแล้ว ศาลมีอำนาจอนุญาตให้ประกันตัวเด็กหรือเยาวชนไปจากศาลได้ ถ้าไม่มีการประกันตัวไปจากศาล เด็กหรือเยาวชนจะถูกควบคุมไว้ที่สถานควบคุมของสถานพินิจจนกว่าศาลจะพิพากษาคดีนั้น ถ้าศาลพิพากษายกฟ้องหรือไม่เอาตัวไว้ฝึกและอบรม สถานพินิจกับตัวไว้ฝึกและอบรมต่อไป ถ้าศาลพิพากษาจำคุกก็ส่งตัวนั้นไปยังเรือนจำของกรมราชทัณฑ์ต่อไป แต่ศาลไม่นิยมนำวิธีนี้

เมื่อเด็กหรือเยาวชนถูกจับและผู้นั้นจะต้องได้รับการพิจารณาพิพากษาโดยศาลคดีเด็กและเยาวชน การขอให้ปล่อยชั่วคราวหรือการขอประกันตัว ต้องยื่นต่อเจ้าหน้าที่ดังนี้คือ

1. พนักงานสอบสวน เมื่อเด็กหรือเยาวชนถูกควบคุมในชั้นสถานีตำรวจ พนักงานสอบสวนมีอำนาจอนุญาตให้ประกันได้ แต่เป็นระยะเวลาสั้นมากเพียงหนึ่งหรือสองวัน เพราะพนักงานสอบสวนจะต้องรับส่งตัวเด็กหรือเยาวชนให้สถานพินิจโดยไม่ชักช้า
2. ผู้อำนวยการสถานพินิจ เมื่อพนักงานสอบสวนส่งเด็กหรือเยาวชนมายังสถานพินิจแล้ว ผู้อำนวยการสถานพินิจเป็นผู้มีอำนาจให้ประกัน
3. ศาล เมื่อเด็กหรือเยาวชนถูกศาลฟ้องแล้ว ศาลมีอำนาจให้ประกัน

เมื่อศาลคดีเด็กและเยาวชนพิพากษาให้ส่งตัวเด็กและเยาวชนไปฝึกและอบรมแล้ว สถานพินิจจะรับเด็กและเยาวชนเพื่อส่งไปยังสถานฝึกและอบรมของสถานพินิจต่อไป เด็กและเยาวชนจะไม่ถูกส่งไปจำคุกยังเรือนจำ เว้นแต่คดีอุกฉกรรจ์และผู้นั้นมีความประพฤติเสียหายร้ายแรงมาก และผู้นั้นมีอายุเกินสิบสี่ปีแล้ว ในทางปฏิบัติศาลก็เด็กและเยาวชนจะไม่พิพากษาจำคุกเด็กและเยาวชนแต่จะส่งตัวไปฝึกและอบรมยังสถานพินิจมีกำหนดระยะเวลาตามที่ศาลกำหนด แต่ไม่เกินระยะเวลาที่ผู้นั้นมีอายุครบยี่สิบสี่ปี

เมื่อสถานพินิจได้รับตัวเด็กและเยาวชนไว้ฝึกและอบรมตามคำพิพากษาของศาลแล้ว สถานพินิจจะส่ง เด็กและเยาวชนไปยังสถานฝึกและอบรมของสถานพินิจเพื่อจัดให้ได้รับการศึกษาเล่าเรียนทั้งวิชาสามัญและวิชาชีพ กล่าวคือ ผู้ที่ยังไม่จบชั้นประถมศึกษาจะต้องเรียนวิชาสามัญให้อ่านออกเขียนได้ มีความรู้เทียบเท่าชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ เมื่อเรียนจบหลักสูตรจะมีการสอบเพื่อรับประกาศนียบัตรของกระทรวงศึกษาธิการ เช่นเดียวกันกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาทั่ว ๆ ไป ส่วนผู้ที่อ่านออกเขียนได้มีความรู้จบชั้นประถมศึกษาปีที่สี่แล้ว ไม่ต้องเรียนวิชาสามัญแต่จะต้องเรียนหรือฝึกวิชาชีพ

วิชาชีพที่สถานพินิจสอนและฝึกหัดให้ในปัจจุบัน มีประเภทต่าง ๆ ดังนี้ ข่าง เย็บเสื้อผ้าชายหญิง ข่างไม้ ข่างพิมพ์ ข่างตัดผม การเกษตร รวมทั้งการเลี้ยงสัตว์ วิชาชีพเหล่านี้บางประเภทมีการสอบไล่เพื่อรับประกาศนียบัตร จากกระทรวงศึกษาธิการอีกด้วย นอกจากนี้เด็กและเยาวชนอาจมีรายได้จากการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่เกิดจากการฝึกหัดวิชาชีพด้วย การที่จัดให้เด็กและเยาวชนได้เรียนวิชาสามัญและวิชาชีพดังกล่าวแล้วก็เป็นประโยชน์แก่เด็กและเยาวชนจะได้มีความรู้สามารถนำไปประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้เมื่อได้รับการปลดปล่อยไปแล้ว

สถานพินิจจะคอยสอดส่องและติดตามผลการเรียนและการฝึกวิชาชีพมาพิจารณาประกอบด้วยว่าเด็กและเยาวชนมีความตั้งใจในการเรียนและฝึกอาชีพใดผลเพียงไร ความประพฤติทั่ว ๆ ไป การอยู่ในระเบียบวินัยและการเชื่อฟังเจ้าหน้าที่ ทั้งนี้เพื่อพิจารณาว่าเด็กและเยาวชนนั้นปฏิบัติตามคำสั่งหัวหน้าหรือไม่เพียงไร การยอมรับการวัดผลอาจแบ่งออกเป็นชั้น ๆ ดังนี้คือ ไม่ก้าวหน้า ก้าวหนาน้อย ก้าวหนาพอใช้ ก้าวหนาดี ก้าวหนาดีมาก เป็นต้น การวัดผลนี้จะทำเป็นระยะ ๆ ไป โดยปกติทำทุกสี่เดือน การวัดผลมีประโยชน์เกี่ยวกับการเสนอศาลให้ปลดปล่อยรวมทั้งการให้สิทธิพิเศษแก่ผู้นั้น เช่น ให้สิทธิย้ายไปอยู่สถานฝึกและอบรมแบบเปิด ก็ไม่ถูกจำกัดอิสรภาพ เช่น ในกรณีศาลส่งเด็กมาฝึกมีกำหนดชั้นต่ำหนึ่งปีขึ้นไปสูงไม่เกินสามปีขึ้นไป ถ้าเด็กนั้นประพฤติดี ผลการฝึกอบรมก้าวหน้าดีมาก สถานพินิจอาจเสนอศาลให้ปล่อยเด็กนั้นเมื่อฝึกอบรมครบกำหนดชั้นต่ำหนึ่งปีแล้วไม่ต้องรอถึงสามปีก็ได้ในทางตรงข้าม ผู้ที่ไม่ประพฤติดี ไม่ก้าวหน้าอาจได้รับผลเสีย เช่น ถูกจำกัดอิสรภาพมากขึ้นและอยู่ภายใต้ความควบคุมดูแลที่เข้มงวด โดยปกติอาจถูกส่งไปกักไว้ยังสถานกักและอบรม หรือถูกส่งไปฝากกักขังยังเรือนจำ

นอกจากสถานพินิจจะกองให้การศึกษาและฝึกวิชาชีพแก่เด็กและเยาวชนดังกล่าวแล้ว สถานพินิจยังต้องให้การฝึกอบรมสั่งสอนในด้านศีลธรรมและหลักศาสนาแก่เด็กและเยาวชนที่อยู่ในความควบคุมของสถานพินิจอีกด้วย โดยปกติจะมีอนุศาสนาจารย์มาอบรมศีลธรรมเป็นระยะ รวมทั้งจัดให้มีการฟังเทศน์ในบางโอกาส ทั้งนี้เพื่อกล่อมเกล่าจิตใจเด็กและเยาวชนให้มีความสำนึกตน มีศีลธรรมดีขึ้นและเว้นจากการปฏิบัติชั่วต่อไป

เด็กและเยาวชนที่ถูกฟ้องยังศาลคดีเด็กและเยาวชนนั้นถ้าไม่ปรากฏว่าเป็นความผิดร้ายแรงเช่น ฆ่าคนตาย ปล้นทรัพย์ โสเภณีหรือไม่เป็นผู้กระทำความผิดครั้งที่สอง, สามหรือเป็นเด็กเรวอนแล้ว ส่วนมากศาลจะพิพากษาว่าเด็กมีความผิดแล้วปล่อยตัวไปโดย รอการกำหนดโทษ หรือรอการลงโทษ แต่อาจให้คุมประพฤติเด็กและเยาวชนนั้นไว้ก็ได้ วิธีการคุมประพฤติเป็นผลดีและมีประโยชน์คือ เด็กและเยาวชนไม่ต้องถูกจำกักอิสรภาพ คือ ไม่ถูกส่งไปฝึกและอบรมยังสถานฝึกและอบรมของสถานพินิจ ไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณของรัฐ เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้นั้นกลับตนเป็นคนดีมีโอกาสศึกษาเล่าเรียน หรือทำกิจการงานประกอบอาชีพได้ ในขณะเดียวกันก็เป็นการป้องกันการกระทำความผิดขึ้นอีกได้ เพราะตลอดระยะเวลาที่ศาลสั่งคุมประพฤตินี้ นอกจากนั้นจะต้องมารายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติเพื่อให้คำแนะนำตักเตือนในการปฏิบัติตนให้ถูกต้องแล้ว การคุมประพฤตินี้ยังเป็นเครื่องเตือนใจให้ผู้นั้นไม่กล้าประพฤติดนเสียหายนหรือกระทำความผิดขึ้นอีกภายในเวลาที่ศาลกำหนด เพราะถ้าผู้นั้นประพฤติดนเสียหายนเช่น เถียวเตร่ หนีออกจากบ้าน หรือคบเพื่อนชั่วแล้ว พนักงานคุมประพฤติดำเนินการรายงานพฤติการณ์เลวร้ายของผู้นั้นต่อศาล และศาลมีอำนาจเปลี่ยนแปลงแก้ไขคำพิพากษาสั่ง เอาตัวผู้นั้นไว้ฝึกและอบรมได้ นอกจากนี้ในกรณีไปกระทำความผิดใหม่ ก็อาจถูกศาลพิพากษาเอาตัวไว้ฝึกและอบรมรวมทั้งกำหนดโทษที่รอไว้ในคดีแรก เท่ากับคดีหลังด้วยซึ่งเป็นผลเสียแก่ผู้นั้นโดยตรง

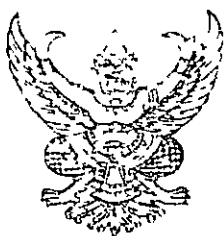
นอกจากผู้ถูกคุมประพฤติจะต้องมารายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติของสถานพินิจตลอดระยะเวลาที่ศาลสั่งแล้วพนักงานคุมประพฤติจะได้ออกไปตรวจผลการปฏิบัติตัวของผู้นั้นที่บ้านหรือที่ทำงานด้วย รวมทั้งสอบถามคนใกล้ชิดเกี่ยวข้อง เป็นการสอดส่องพฤติการณ์ของผู้นั้นรวมทั้งให้คำแนะนำในการปฏิบัติตน ซึ่งเป็นการได้ผลในการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำได้วิธีหนึ่ง เมื่อต้นกำหนดเวลาคุมประพฤติแล้วถ้าผู้นั้นไม่ไปประพฤติดนเสียหายนหรือกระทำความผิดอีก สถานพินิจจะรายงานศาล

สั่งให้ยุติการคุมประพฤติได้ ปัจจุบันปรากฏว่าศาลคดีเด็กและเยาวชนนิยมใช้วิธีการคุมประพฤติมากยิ่งขึ้น ขณะที่ศาลคดีเด็กและเยาวชนกลางสั่งคุมประพฤติเด็กและเยาวชนไว้ประมาณสามร้อยห้าสิบคน

กล่าวโดยสรุป สถานพินิจและคุ้มครองเด็ก เป็นสถานที่ที่กำเนิดควบคู่ไปกับศาลคดีเด็กและเยาวชน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อใช้เป็นสถานที่ฝึกและอบรมเด็กหรือเยาวชนที่กระทำความผิดโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือโดยเจตนาทำตามใจกลับตัวเป็นคนดี และสามารถบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคมเยี่ยงพลเมืองดีอื่น ๆ ต่อไป.

ที่มา : คมกริช วัฒนเสถียร, ล.ก., หน้า 55 - 62.

ภาคผนวก ข

ศาลคดีเด็กและ เยาวชนกลาง

กัณฑ์ ยาน ๒๕๖๔

โดยหนังสือนี้ ขอรับรองว่า ร้อยตำรวจเอกสุชาติ บัณฑิณกุล นิติปริญญโท
 สาขากฎหมายชั้นปีที่ ๒ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เป็นผู้ซึ่งศาลคดีเด็กและ
 เยาวชนกลาง อนุญาตให้เข้าไปในหน่วยควบคุมเด็กและ เยาวชน ของสถานพินิจและคุ้มครอง เด็กกลาง
 กรุงเทพมหานคร สถานพินิจและคุ้มครองเด็กจังหวัดสงขลา นครราชสีมาและ เชียงใหม่ ในวัน
 เวลาราชการ เพื่อเก็บข้อมูลในหน่วยควบคุมได้ เนื่องในการศึกษาวิจัย เปรียบเทียบสาเหตุของ
 การ เสพยาเสพติดให้โทษของ เด็กและ เยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครอง เด็กกลางกับส่วนภูมิภาค
 ขอให้หัวหน้าหน่วยควบคุมทั้งอำนาจความสะดวกตามสมควร เท่าที่ไม่ขัดต่อระเบียบ
 แบบแผนของทางราชการ .

ผู้พิพากษาศาลคดี เด็กและ เยาวชนกลาง

อธิบดีศาลคดี เด็กและ เยาวชนกลาง

แบบสอบถาม
แบบสอบถามนี้แบ่ง เป็น 2 ตอน
ตอนที่ 1

คำชี้แจง

- 1) โปรดเติมคำในช่องว่าง หรือทำเครื่องหมาย (✓) ลงในวงเล็บ ()
หน้าข้อความแต่ละข้อ
- 2) เธอไม่ต้องลงชื่อของเธอ จะให้แจ้งไม่มีไกรทราบว่าคุณตอบนี้เป็นของผู้ใด
- 3) โปรดตอบด้วยใจจริง เพราะคำตอบของเธอจะเป็นประโยชน์ต่อตัวเธอ และ
ต่อส่วนรวม

ก. ประวัติทั่วไป

1. เกิดวันที่ _____ เดือน _____ พ.ศ. _____ อายุ _____ ปี

เกิดที่จังหวัด _____

เชื้อชาติ _____

สัญชาติ _____

นับถือศาสนา _____

ปัจจุบันอยู่ที่จังหวัด _____

ส่วนสูง _____

ช.ม.

น้ำหนัก _____

ก.ก.

เธอคิดว่าขณะนี้เธอมีโรคประจำตัวหรือไม่ () มี, () ไม่มี
ถ้ามีเธอคิดว่าเธอเป็นโรคอะไร

2. เธอเป็นบุตรคนที่เท่าไร

() คนที่ 1 (คนหัวปี)

() คนที่ 2

() คนที่ 3

() คนสุดท้อง

() คนอื่น ๆ ก็อ

3. ผู้ที่เลี้ยงดูเธอมาทั้งเด็กคือใคร ?
- () บิดามารดา
 - () บิดา
 - () มารดา
 - () ญาติพี่น้อง
 - () คนอื่น ๆ คือ
4. ปัจจุบันบิดามารดาอยู่รวมกันหรือไม่ ?
- () อยู่รวมกัน
 - () หย่าร้างกัน
 - () บิดาถึงแก่กรรม
 - () มารดาถึงแก่กรรม
 - () อื่น ๆ คือ
5. ก่อนที่เธอจะมาอยู่ในสถานพินิจนี้ เธออาศัยอยู่กับใคร ?
- () อยู่กับบิดามารดา
 - () อยู่กับบิดาเลี้ยง
 - () อยู่กับมารดาเลี้ยง
 - () อยู่กับญาติพี่น้อง
 - () อยู่กับผู้อื่น คือ

ข. ประวัติการศึกษา

1. เธอเคยเรียนหนังสือมาก่อนหรือไม่ ?
- () เคยเรียน
 - () ไม่เคยเข้าโรงเรียนเลย
2. ถ้าเคย เธอเรียนจบชั้นอะไร ?
- () กำลังเรียนอยู่ชั้น
 - () ไปได้เรียนแล้ว ชั้นสูงสุดที่เรียนชั้น

3. ถ้าเธอไม่เกลยเรียนหนังสือ เพราะเหตุใดเธอจึงไม่เรียน ?
- () ผู้ปกครองไม่ให้เรียน
 - () สุขภาพไม่ดี
 - () ไม่มีเงิน
 - () อื่น ๆ คือ
4. ขณะที่เธอเรียนหนังสืออยู่ เธอเกลยประสบกับสิ่งเหล่านี้บ้างไหม ?
- () ไม่อยากไปโรงเรียน
 - () เบื่อหน้าครูบางคน
 - () เบื่อเพื่อนฝูงโดยเฉพาคนที่เรียนเก่ง
 - () เบื่อวิชาที่เรียน
 - () อื่น ๆ คือ
5. เธอชอบเรียนวิชาอะไรบ้าง ?
- ก)
 - ข)
 - ค)
6. เธอไม่ชอบเรียนวิชาอะไรบ้าง ?
- ก)
 - ข)
 - ค)

ค. ความสนใจ

1. ถ้าเธอมีเวลาว่าง เธอชอบทำอะไรบ้างในสิ่งต่อไปนี้ ?
- () อยู่เฉย ๆ
 - () ศึกษาค้นคว้า
 - () อ่านหนังสือพิมพ์
 - () อื่น ๆ คือ
 - () ฟังวิทยุ
 - () ดูโทรทัศน์

2. เธอชอบอ่านหนังสือหรือไม่ () ชอบ () ไม่ชอบ
ถ้าชอบเธอชอบอ่านหนังสือประเภทใดมากที่สุด
- () หนังสือพิมพ์รายวัน
 - () หนังสือพิมพ์รายสัปดาห์, รายเดือน
 - () หนังสือนิยาย
 - () หนังสือการ์ตูน
 - () หนังสือฉงน
 - () อื่น ๆ คือ
3. เธอสนใจข่าวทาง ๆ หรือไม่ () สนใจ () ไม่สนใจ
ถ้าเธอสนใจเธอสนใจข่าวอะไรมากที่สุด
- () ข่าวการเมือง
 - () ข่าวด้านอาชญากรรม
 - () ข่าวยานเหิงทาง ๆ
 - () ข่าวกีฬาทาง ๆ
 - () อื่น ๆ คือ
4. นอกจากที่กล่าวแล้วข้างบนเธอสนใจเรื่องอะไรบ้าง (เล่าให้ฟัง)

ง) ประสบการณ์เกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ

1. มีผู้ขายยาเสพติดให้โทษในละแวกบ้านเธอมากน้อยเพียงใด ? (เล่าให้ฟัง)

2. ในกรอกรวัของเธอมัไกรอื่กบังที่ตักยาเสพตักให้โทษ ? (เล้าให้้ง)

3. เธอสนใจอะไรเป็นกรั้งแรกในชีวิตของเธอ ?

- () การพนัน
- () สรุา
- () ฝิ่น กัญชา เฮโรอีน
- () บุหรื
- () อื่น ๆ ก็อ

4. เธอหลอหรือปฏิบัติสิ่งไคเป็นกรั้งแรก ?

- () เล่นการพนัน
- () ค้มสรุา
- () เสพฝิ่น กัญชา เฮโรอีน
- () สุมบุหรื
- () อื่น ๆ ก็อ

5. เมื่อไคเธอหลอปฏิบัติแล้ว เธอชอบอะไรมากที่สุด ?

- () เล่นการพนัน
- () ค้มสรุา
- () เสพฝิ่น กัญชา เฮโรอีน
- () สุมบุหรื
- () อื่น ๆ ก็อ

จ) การรู้เรองยาเสพตักให้โทษ

1. กอนที่จะตักยาเสพตัก เธอเคยกิดหรือไม่ว่านมีโทษ ?

- () เคย
- () ไม่เคย

2. ก่อนศึกษาเสพคติให้โทษเรามีความรู้เกี่ยวกับยาเสพคติให้โทษมากน้อยเพียงใด ?
 - () มีความรู้
 - () ไม่มีความรู้
3. ยาเสพคติให้โทษชนิดใดที่เธอเสพประจำ ?
 - () ฉิ่น
 - () มอร์ฟีน
 - () กัญชา
 - () เฮโรอีน
 - () ผงขาว
 - () อื่น ๆ คือ
4. ยาเสพคติให้โทษที่เธอเสพเธอได้มาจากไหน ?
 - () ซื้อจากร้านกา
 - () ซื้อจากกนรูจัก
 - () ซื้อจากบ้านพัก
 - () ซื้อจากสถานที่นัดพบ
 - () อื่น ๆ คือ
5. จำนวนครั้งของการเสพยาเสพคติให้โทษที่เธอเสพแล้วทำให้ติด ?
 - () เสพ 1 ครั้ง
 - () เสพ 2 ครั้ง
 - () เสพ 3 ครั้ง
 - () เสพ 4 ครั้ง
 - () เสพมากกว่า 4 ครั้ง คือ

ฉ) การศึกษาเพศศึกษาให้โทษ

เธอศึกษาเพศศึกษาให้โทษครั้งแรกเมื่ออายุ _____ ปี

1. ตั้งแต่เธอศึกษาเพศศึกษาให้โทษจนถึงปัจจุบันเป็นเวลานานเท่าไร ?

() มากกว่า 6 เดือน

() 6 เดือน - 1 ปี

() 1 ปี - 2 ปี

() 2 ปี - 4 ปี

() มากกว่า 4 ปี ถือ _____ ปี

2. เธอเคยต้องโทษศึกษาเพศศึกษาให้โทษมาแล้วกี่ครั้ง ?

() ครั้งแรก

() ครั้งที่ 2

() ครั้งที่ 3

() มากกว่า 3 ครั้ง ถือ _____

() ไม่ทราบ

3. เธอเคยได้รับโทษเกี่ยวกับการเสพยาเสพติดให้โทษสถานใดบ้าง ?

() ปรับ

() ภาคทัณฑ์

() จำคุก

() อื่น ๆ ถือ _____

4. เคยมีกณแนะนำให้เธอเลิกเสพยาเสพติดให้โทษหรือไม่ ?

() เคยมีกณแนะนำ

() ไม่เคยมีกณแนะนำ

5. เธอเคยพยายามกักที่จะเลิกการเสพยาเสพติดให้โทษหรือไม่ ?

() เคยพยายามกักจะเลิก

() ไม่เคยกักจะเลิก

6. เชอเคยเลิกการเสพยาเสพติดให้โทษไหม ?

() ได้

() ไม่ได้

7. ถ้าเคยเลิกการเสพยาเสพติดให้โทษสำเร็จแล้ว ทำไมกลับมาเสพติด ?

() ถูกบังคับ

() กลักรู้สึก

() มีโรคทางร่างกาย

() มีโรคจิต - ประสาท

() อื่น ๆ คือ

8. ระยะเวลาที่เื่อเลิกการเสพยาเสพติดให้โทษแล้ว เริ่มกลับมาเสพติดใหม่เป็นเวลานานเท่าไร ?

() 1 วัน - 10 วัน

() 11 วัน - 30 วัน

() 1 เดือน - 6 เดือน

() นานเกินกว่า 4 เดือน คือ

() จำไม่ได้

ข) ความรู้สึกที่มีต่อสิ่งอื่น ๆ

1. เื่อรู้จักกับคนเล่นการพนัน เล่นสุรา หรือ เสพยาเสพติดให้โทษในครั้งแรก เื่อมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง ?

() ชมหอบ

() เกือบ

() เฉย ๆ

() อื่น ๆ คือ

2. ในระหว่างที่เธอเรียนหนังสืออยู่ เธอเคยนึกไม่ชอบครูในสิ่งต่อไปนี้บ้างไหม ?
- () ครูเข้มงวดเรื่องการเรียนเกินไป
 - () คุรขาดความยุติธรรม
 - () ครูลงโทษรุนแรงเกินไป
 - () ครูใช้วาจาไม่สุภาพ
 - () ครูสอนไม่ดี
 - () อื่น ๆ ก็อ
3. การที่เธอเข้ามาอยู่ในสถานพินิจนี้เธอถือว่าเป็นความผิดของใคร ?
- () บิดามารดา
 - () ผู้ปกครอง
 - () ครู
 - () ญาติ
 - () เพื่อน
 - () อื่น ๆ ก็อ
4. ถ้าเธอสามารถที่จะเลือกได้ตามต้องการ เธอจะเลือกอะไรเป็นสิ่งแรก ?
- () ความรักจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง
 - () ความรักจากญาติพี่น้อง
 - () การศึกษาสูง ๆ
 - () สุขภาพที่สมบูรณ์
 - () เงินทองใช้จ่ายอย่างมากมาย
 - () อื่น ๆ ก็อ
5. สิ่งที่คุณเกลียดมากที่สุดในชีวิตของคุณนั้นคืออะไร (เล่าให้ฟัง)

ช) ความกึกเห็นบางประการ

1. สาเหตุอันสำคัญที่ทำให้เรอดึกยาเสพติดให้โทษ คือ
2. เรามีความรู้สึกต่อวิธีการรักษาในสถานพินิจ ๓ น้อย่างไรบ้าง ?
3. ความรู้สึกของเรที่มีต่อสถานพินิจ ๓ ว่าเป็นอย่างไร ?
4. เรามีความต้องการจะไปทำอะไรบ้าง เมื่อเรออกจากสถานพินิจ ๓ นี้ ?

จบตอนที่ 1
(โปรดตอบตอนที่ 2 ต่อไป)
ขอบคุณมาก.

ตอนที่ 2

คำชี้แจง

โปรดตอบคำถามต่อไปนี้ โดยทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องที่เธอเห็นว่า
ตรงต่อความรู้สึกของเธอมากที่สุด

ตัวอย่าง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1) พี่น้องรักเธอมากเพียงใด ?					-
2) เธอมีเพื่อนมากน้อยเพียงใด ?		✓			

เมื่อเข้าใจวิธีตอบแล้วตอบได้เลย ถ้าไม่เข้าใจโปรดถามด้วย

ก) ความสัมพันธ์ และการเลี้ยงดูของครอบครัว	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1) บิดามารดาหรือผู้ปกครองของเธอมีความรักใคร่ เธอมากน้อยเพียงใด ?				✓	✓
2) ขณะอยู่ที่บ้าน เธอมีความสุข และอบอุ่น ใจมากน้อยเพียงใด ?				✓	✓
3) วัหนึ่ง ๆ บิดามารดาหรือผู้ปกครองใช้เวลา พูดคุยกับเธอมากน้อยเพียงใด ?					✓
4) เธอมีความรู้สึกต่อบิดามารดาหรือผู้ปกครอง มีการดูแลเอาใจใส่เธอมากน้อยเพียงใด ?					-

ก) ความสัมพันธ์ และการเลี้ยงดูของครอบครัว	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
5) บิดามารดาหรือผู้ปกครองให้การสั่งสอนเธอ มากน้อยเพียงใด ?					
6) เธอรู้สึกว่า บิดามารดาหรือผู้ปกครองให้การ อบรมสั่งสอนด้านศีลธรรมแก่เธอมากน้อย เพียงใด ?					
7) เมื่อเธอทำผิด บิดามารดาหรือผู้ปกครองโทษเธอ มากน้อยเพียงใด ?					

ข) สภาพเศรษฐกิจของครอบครัว	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1) บิดามารดาหรือผู้ปกครองของเธอมีรายได้ มากน้อยเพียงใดเมื่อเปรียบเทียบกับคนใน ละแวกเดียวกัน					
2) บิดามารดาหรือผู้ปกครองของเธอมีความ สามารถในการประกอบอาชีพมากน้อย เพียงใดเมื่อเปรียบเทียบกับคนในละแวก เดียวกัน					
3) บิดามารดาหรือผู้ปกครองให้เงินเธอใช้จ่าย มากน้อยเพียงใดเมื่อเปรียบเทียบกับเพื่อน ๆ ในละแวกเดียวกัน					

ข) สภาพเศรษฐกิจของครอบครัว	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
4) เขามีความรู้สึกว่าการใช้จ่ายเงินในครอบครัวของเขานั้นมากน้อยเพียงใดเมื่อเปรียบเทียบกับชาวบ้านในย่านนั้น ?					
5) เขารู้สึกว่าเครื่องใช้สอยภายในบ้านเธออาศัยอยู่มีเป็นอย่างไรเมื่อเปรียบเทียบกับเพื่อนบ้านในละแวกนั้น ?					
6) เธอภูมิใจสภาพบ้านของเขามากน้อยเพียงใดเมื่อเปรียบเทียบกับบ้านของเพื่อนในละแวกนั้น ?					

ค) เหตุที่เขาศึกษาเสพติดให้โทษเพราะว่า

1) รู้สึกว่าโก้	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
2) เป็นเพื่อนสมัย	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
3) เป็นชายจริงหญิงแท้	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
4) อยากรลอง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
5) โก้กับสังคม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
6) กับทุกข้อ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
7) แก่ปากเมื่อย	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

8) เชื้อไวรัสโรคร้าย	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
9) มีความหลัง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
10) ต้องการพักผ่อน	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
11) คับแค้นใจ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
12) อยากเสพยาให้ตายไป	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
13) ประชดคนอื่น	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
14) ต้องการเพื่อนคนอื่น	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
15) ทานสุรา	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
16) ต้องการเซ็กซี่	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
17) ผูกมิตร	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
18) ผูกพัน	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
19) ถูกบังคับ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
20) ถูกหลอกให้เสพยา	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
21) ทำให้สุขุม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
22) เกิดปัญญา	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
23) ไม่ทราบจะทำอะไร	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
24) อ้างว่า ว่าจะ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

25) ความพึงพอใจเจริญแล้ว

มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
-----------	-----	---------	------	------------

26) ชีว - ชาติ, กลุ่กลี

มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
-----------	-----	---------	------	------------

จบตอน 2

ขอบคุณมาก ๆ ครับ

ภาคผนวก ค

ตัวอย่าง

การกำหนดทางสถิติ

ตาราง 0 แสดงตัวเลขคะแนนรวมของการเปรียบเทียบความรู้สึกที่พึงต่อการชม
เลี้ยงดูของผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนผู้ศึกษาเพศให้โตใน
ภาคต่าง ๆ เพื่อนำไปวิเคราะห์ความแปรปรวน

ภาค	เหนือ	ตะวันออก เฉียงเหนือ	ใต้	กลาง	
จำนวน n_j	11	16	18	61	$N = 106$
คะแนนรวม T_j	270	263	315	965	$T = 1813$
ผลบวกกำลังสอง $\sum X_{ij}^2$	6756	1641	5957	16399	$\sum \sum X^2 = 33753$

การวิเคราะห์ข้อมูลทำตามลำดับขั้นตอนดังนี้

$$\begin{aligned}
 1) \quad SS_{\text{between}} &= \sum T_j^2 / n_j - T^2 / n \\
 &= \left[\frac{(270)^2}{11} + \frac{(263)^2}{16} + \frac{(315)^2}{18} + \frac{(965)^2}{61} \right] - \frac{1813^2}{106} \\
 &= 31728.8189 - 31009.1415 \\
 SS_{\text{between}} &= 719.6774
 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
 2) \quad SS_{\text{total}} &= \sum \sum X^2 - T^2/n \\
 &= (6756 + 4641 + 5957 + 16399) - \frac{1813}{106} \\
 &= 33753 - 31009.1415
 \end{aligned}$$

$$\therefore SS_{\text{total}} = 2743.8585$$

$$\begin{aligned}
 3) \quad SS_{\text{with-in}} &= SS_{\text{total}} - SS_{\text{between}} \\
 &= 2743.8585 - 719.6774
 \end{aligned}$$

$$\therefore SS_{\text{with-in}} = 2024.1811$$

$$\begin{aligned}
 4) \quad MS_{\text{between}} &= \frac{SS_{\text{between}}}{df_{\text{between}}} \\
 &= \frac{719.6774}{3} \\
 &= 239.8925
 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
 5) \quad MS_{\text{with-in}} &= \frac{SS_{\text{with-in}}}{df_{\text{with-in}}} \\
 &= \frac{2024.1811}{102} \\
 &= 19.845
 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
 6) \quad F &= \frac{MS_{\text{between}}}{MS_{\text{with-in}}} \\
 &= \frac{239.8925}{19.845}
 \end{aligned}$$

$$F = 12.0883$$

การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของทุก ๆ กลุ่ม

ภาค	คะแนน เฉลี่ยของ...	กลาง	ตะวันออก เฉียงเหนือ	ใต้	เหนือ
		15.8197	16.4375	17.50	24.5455
กลาง	15.8197	-	.6178	1.6803	3.7253*
ตะวันออก เฉียงเหนือ	16.4375		-	1.0625	3.1030*
ใต้	17.50			-	7.0455*
เหนือ	24.5455				-

r	2	3	4
$q_{.99}(r, 102)$	3.718	4.224	4.53

$$S_{\text{error}}/\sqrt{n} \cdot q_{.99} \cdot \sqrt{19.845/17.7495} \cdot q_{.99}(r, 102)$$

4.1569	4.7227	5.0640
--------	--------	--------

ตาราง ๐๐ เสนอตัวเลขเพื่อการเปรียบเทียบชนิดของยาเสพติดให้โทษกับเด็ก
และเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษตามภาคต่าง ๆ ของประเทศ

ภาค	ชนิดของยาเสพติด	O	E	O-E	(O-E) ²	(O-E) ² / _E
กลาง	กัญชา	10	15.54	-5.54	30.6916	1.9750
	ฝิ่น	2	2.30	-0.30	0.09	0.0391
	เฮโรอีน	24	23.59	0.41	0.1681	0.0071
	ผงขาว	25	19.57	5.43	29.4849	1.5066
เหนือ	กัญชา	2	2.8	-0.8	0.64	0.2286
	ฝิ่น	2	0.42	1.58	2.4964	5.9438
	เฮโรอีน	2	4.25	-2.25	5.0625	1.1912
	ผงขาว	5	3.53	1.47	2.1609	0.6122
ตะวันออก เฉียงเหนือ	กัญชา	1	4.08	-3.08	9.4864	2.3251
	ฝิ่น	0	0.60	-0.63	0.36	0.6
	เฮโรอีน	12	6.19	5.81	33.7561	5.4533
	ผงขาว	3	5.13	-2.13	4.5369	0.8844
ใต้	กัญชา	14	4.58	9.42	88.7364	19.3748
	ฝิ่น	0	0.68	-0.68	0.4624	0.68
	เฮโรอีน	3	6.96	-3.96	15.6816	2.2531
	ผงขาว	1	5.77	-4.77	22.7529	3.9433
รวม		106				47.0176

$$\alpha = 0.1$$

$$df = 9$$

$$\chi^2 = 21.67$$

$$\chi^2 = 47.0176$$

บัญชีรายชื่อยาเสพติดให้โทษท้ายพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ

พ.ศ. 2465

.....

1. Acetorphine	23. Cocaine
2. Acetylcodeine	24. Codeine
3. Acetyldihydrocodeine	25. Codeine - N - Oxide
4. Acetylmethadol	26. Clonitazene
5. Amphetamine	27. Codoxime
6. Alphacetylmethadol	28. Demerol
7. Alphamethadol	29. Desomorphine
8. Alphameprodine	30. Dextiomoramide
9. Alphaprodine	31. Dimenoxadol
10. Allylprodine	32. Dimepheptanol
11. Anileridine	33. Dimethylmorphine
12. Bemdone	34. Dimethylthiambutene
13. Betacetylmethadol	35. Diphenoxylate
14. Betamethadol	36. Dipipanone
15. Betamethadol	37. Diethylthiambutene
16. Betaprodine	38. Diampromide
17. Benzethidine	39. Dioxaphetylbutyrate
18. Bezitramide	40. Dihydrocodeine
19. Benzoylmorphine	41. Dihydromorphine
20. Benzylmorphine	42. Ecgonine
21. Cannabis	43. Ethylmethylthiambutene
22. Coca Leaf	44. Ethylmorphine

45. Etixeridine
46. Etonitazene
47. Etorphine
48. Fentanyl
49. Furethadine
50. Heroin
51. Hydroxypethidine
52. Hydromorphanol
53. Hydromorphone
54. Hydrocodone
55. Isomethadone
56. Detobemdone
57. LSD
58. Levorphanol
59. Levophenacylmorphane
60. Levomethorphan
61. Levomoramide
62. Medicinal Opium
63. Methadol
64. Methadone (Physeptone)
65. Methadone - Intermediate
66. Methyldesorphine
67. Methyldihydromorphone
68. Metopon
69. Methamphetamine
70. Morphine
71. Morphine - N - Oxide
72. Morpheridine
73. Moramide intermediate
74. Metazocine
75. Myrophine
76. Methorphanan
77. N.I.H. - 2953
78. Nicocodine
79. Nicomorphine
80. Noracymethadol
81. Normethadone
82. Norlevorphanol
83. Normorphine
84. NU 1932
85. Norpipanone
86. Nicodicodine
87. Opium's alkaloids their derivatives and their salts
88. Oxycodone (Eukodal)
89. Oxymorphone (Numorphan)
90. Pethidine
91. Pethidine intermediate A
92. Pethidine intermediate B
93. Pethidine intermediate C

94. Pantopon or Mixed Opium	105. Pholcodine
Alkaloids	106. Piritramide
95. Paracodine	107. Racemethorphan
96. Piminodine	108. Racemorphan
97. Properidine	109. Racemoramide
98. Proheptazine	110. Trimeperidine
99. Propiram	111. Thebacon
100. Phenadoxone	112. Thebaine
101. Phenazocine	113. Secobarbital
102. Phenampromide	114. Methaqualone
103. Phenomorphan	115. Drotebanol
104. Phenoperidine	116. Difenoquine.

" - - - - - "